

Sisters
Planet

LEONARDO PATRIGNANI
TELEPATÍ

YA BU HAYAT ÇOK SAYIDA İHTİMALDEN SADECE BİRİYSE?

"Telepati birçok açıdan harika ve başarıyı Açılk Oyunları kadar hak ediyor. Sinematik içeriğe sahip bu eğlenceli kitabı bitirmek için kendinizle yarışacaksınız. Patrignani gençlik edebiyatına yeni bir soluk getirecek."

GLENN COOPER

www.pegasusturkyayinlari.com

ISBN: 978-605-343114-5-0

Pegasus Yayınları: 986
Gençlik: 169

Telepati
Leonardo Patrignani
Özgün Adı: Multiversum

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Pervin Salman
Düzeltileri: Gizem Yeşildal
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2014
ISBN: 978-605-343-445-0

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Leonardo Patrignani, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları PNLA & Associati S.r.l./Piergiorgio Nicolazzini Literary Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dahil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayınçı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LEONARDO PATRIGNANI

TELEPATİ

İtalyancadan Çeviren:
Çiğdem Casagrande

PEGASUS YAYINLARI

1

Alex Loria son atış için hazırıldı.

Sarı-mavi forması terden sırlısklam olmuştu. Sarı saçları alnına düşüyordu. Yüzünde sayı yapacağından emin birinin bakışları vardı.

Takımın kaptanı oydu. Maçın son dakikasında iki serbest atış hakkı kazanmıştı. İlk atış, hedefini bulmuştu. Çember-pota-çember-basket.

Sıra son atıştáydı. Kaçırmamalıydı.

Alex ellerini şortuna kuruladı ve topu kendisine veren hakeme gözlerini ditti. Ona faul yapan ve karşılarındaki okulda öğrenci olan çocuğa buz gibi bir bakış attıktan sonra son atışına yoğunlaştı.

Kendi kendisini cesaretlendirmek için, "Bu sayıyı da atalım ve maçı kazanalım, haydi Alex," diye mırıldanırken bir yandan da başına önüne eğmiş, topu sektiriyordu. Takım arkadaşları sessiz ve gergin bir şekilde, zıplamaya hazır bekliyorlardı. Şans için yapılan geleneksel üç sektirmenin sesi okulun spor salonunda yankıldı. Yalnızca dostluk maçıydı, ortalıkta ne flamalar sallayan anne babalar ne de sahanın kenarında patlamış müsir atıştıran çocuklar vardı. Ancak kimse kaybetmekten hoşlanmazdı. Özellikle kaptanlar. Aniden o boşluk hissi belirdi. Bacakları gevşedi. Sırtında bir ürperti dolaştı. Görüşü bulanıklaştı. Takım arkadaşlarının ve rakiplerinin şaşkın bakışlarının altında Alex dizlerinin üzerine çöktü. Elini sahanın sentetik zeminine uzattı. Nefese kalmıştı.

Hissediyordu.

Tekrar olmak üzereydi.

"Sofraya gelmeyi düşünüyor musun?"

"Bir dakika, anne!"

"Yirmi dakikadır 'bir dakika' diyorsun, kırıda!"

Jenny Graver öfleye püfleye kafasını sallarken bir yan- dan da MacBook Pro'sundaki açık programları kapiyordu. Kafasını kaldırıp duvardaki saate baktı. Sekizi çeyrek geçiyordu. Annesinin ses tonu başka bir gecikmeyi kaldıracak gibi değildi.

Jenny ayağa kalkıp çalışma masasının üzerinde asılı duran aynaya göz attı. Kestane rengi, dalgalı saçları profesyonel yüzüclere has geniş omuzlarının üzerine düşü-

yordu. Henüz on altı yaşında olmasına rağmen Jenny'nin zengin bir madalya koleksiyonu vardı ve bu madalyalar Graver'ların villasının alt katındaki koridorun duvarlarını süslüyordu. Galibiyetleri babası Roger'in gururuydu. Roger da Melbourn'de kendi döneminin oldukça tanınmış yüzücüsü, eski bir şampiyondu.

Jenny odasından çıkıp ellerini yıkamak için banyoya doğru ilerledi. Rostonun cazip kokusu merdivenleri aşip yukarıya ulaşmıştı. Ve birden yine *o* his belirdi. Artık bu hissi çok iyi biliyordu.

Görüşü bulanıklaştı, ayakta kalabilmek için lavabonun kenarına tutunup iki adım atmaya çalıştı. Vücutu birdenbire boş bir çuvala dönüşmüştü, sanki kollarının dışındaki tüm kaslar beyinden gelen emirlere cevap verme yeteneğini kaybetmiş gibiydi.

Tekrar olmak üzereydi.

“Neredesin?”

Ses gürleyerek beyin zarını deldi.

Sessizlik.

Uzaktan gelen bir inilti duydu, uçurumun dibinden gelen bir çığlık gibi korkutucu ve endişe vericiydi.

“Nerede yaşadığıni söyle bana...”

“Mel...” Jenny yanıt vermeye çalıştı ancak kelime yarı kaldi.

“Seni duyabiliyorum... Nerede yaşadığımı öğrenmeliyim.”

TELEPATİ

Alex'in ağızından çıkan her hece beynine saplanan bir iğne gibiydi. Açı dayanılmaz bir hal almıştı.

Cevaba çocukça kahkahalar ve çığlıklar eşlik ediyordu.

Her şey kafasının içinde bir girdap gibi dönüyordu, duyguları karmakarışıktı.

Ancak o kelime bütün karışıklığı aşarak hedefine ulaştı.

“Melbourne.”

Her şey karanlığa bürünmeden önce son duyduğu bir erkek sesi oldu.

“Seni bulacağım.”

2

Clara Graver yukarıdan gelen ve Jenny'nin yere düşüşünden kaynaklandığını tahmin ettiği sesi duyar duymaz mutfak eldivenlerini elinden fırlattığı gibi villanın üst katına koştu. Merdivenleri nefese tırmanırken neredeyse düşüyordu. Aralık kapının önüne varınca bir vuruşta sonuna kadar açtı. Kızı yerde yatıyordu, ağızı köpük içindeydi, dudağının kenarından kan sıziyordu.

"Jenny!" diye bağırrarak bilinçsizce yatan vücutun yanında diz çöktü.

Genç kızın gözleri büyümüştü. Bakışları boşlukta kaybolmuştu.

"Canım benim... buradayım. Bak bana."

TELEPATİ

Yanaklarına vurarak kızını uyandırmayı başardı. Basit ama etkili ve artık aşına oldukları bir teknikti.

Roger merdivenleri ikişer ikişer tırmandı ve koşarak banyoya geldi. İlk önce karısına, sonra da yavaş yavaş kendine gelen kızına baktı.

"Nasıl?"

Clara yanıt vermedi, omuzlarını silkmekle yetindi.

"Yine mi oldu?" Aslında yanıtını gayet iyi bildiği bir soruydu bu.

Jenny kafasını yavaşça kaldırarak endişe içindeki basını sakinleştirdi. "Ben iyiyim."

"Kafanı mı çarptın?"

"Hayır, sanmıyorum."

Roger yaklaşarak elini Jenny'nin ensesine götürdü.

"Bu kan, Jennifer." Roger'in ses tonunda endişe yoktu, daha çok üzüntülü bir kabullenmiş vardı.

Clara, "Aman Tanrım!" diye çığlık attı.

Jenny başına masaj yaparken, Roger, "Sakin ol, yüzeysel" diyerek karısını rahatlattı.

"Ayağa kalkabilecek misin?" diye sordu kızına. Jenny gövdesini öne doğru eğince sağ şakağında bir acı hissetti. Ardından ayağa kalktı.

Titreyen dudaklarına zorla bir gülücük konduran annesi, "Sen şimdi sakince yatağında uzan, ben de sana bir bitki çayı hazırlayayım," dedi. Ses tonu şefkat doluydu.

Roger kızgınlıkla başını salladı.

LEONARDO PATRIGNANI

“Ah, Tanrım! Clara, ne zaman kızımızı senin bitki çaylarınlı tedavi edemeyeceğimizi kabulleneneceksin? Doktor Coleman’ın ne dediğini...”

“Doktor Coleman’ın ne dediği umurumda bile değil!”

“Şu terapi fikrini bir düşünseydin...”

“Bunu zaten konuşmuştu ve yanıtım kesinlikle hayır!” diyen Clara gayet kararlı bir şekilde kocasının sözünü kesti. “Jenny iyi...iyi olacak.”

O sırada genç kız pencerenin kenarına yaklaşmış, boş boş dışarıya bakıyordu. Büyükkannesinin elde işlemiş olduğu perdelerin arasından Blyth Caddesi’ndeki villaların çatıları görünüyordu.

Anne babasının bu konudaki tartışmaları alışkin olduğu bir konuydu.

Bayılma nöbetleri dört sene önce başlamıştı. On ikinci yaşını henüz kutlamıştı ve arkadaşları ile akrabalarının getirdiği hediyelerle oynuyordu. Annesi odadaki mobilyaların tozunu alırken o da televizyonun önünde ayakta duruyordu ve bir anda ölü gibi yere yiğilmişti. Başı ağırlaşırken ve etrafındaki her şey hızla bulanıklaşırken yalnızca, “Anne,” diyebilmişti. Bayılmadan önce en son fark ettiği şey annesinin çerçevelerle duvara asılmış olan diploması olmuştu: *Clara Mancinelli, Edebiyat Fakültesi’nden takdirle mezun olmuştur.* Altta rektörün imzası ve La Sapienza di Roma Üniversitesi’nin mühürü vardı. Parşömendeki tarih 8 Mayıs 1996 idi. Tam olarak Clara ile Roger’ın tanışmalarının bir hafta öncesi. Roger’ın bir arkadaşı ile başkentte yaptığı tatil Clara’nın kaderini tamamen değiştirmiştir ve yolunu Avustralya’ya

düşürmüştü. Annesinin sık sık hatırlatmaktan hoşlandığı gibi acilen tuvalete gitmek zorunda kalmasaydı o ve Roger asla tanışamayacaklardı. Jenny de hiç doğmamış olacaktı.

Jenny'ye yapılan tıbbi testlerde endişe duyulacak hiçbir şey çıkmamıştı. Ne tansiyon ne de kalp problemi vardı, sağlığı mükemmel ve sportif başarıları da bunun bir kanıtıydı. Yaşıdığı şehirde katıldığı yüzme yarışmalarında üst üste iki sene altın madalya kazanmıştı ve okul olimpiyatları seçimelerine çağrılmıştı. Kızının başarılarıyla gurur duyan Roger ona haftada dört gün Melbourne Spor ve Su Merkezi'nde antreman yaptıryordu.

Bu nöbetler gittikçe sıklaşmaya başlamıştı. Bazen tipik bir epilepsi nöbetine benzıyordu, bazen de yalnızca bir bayılma şeklinde gerçekleşiyordu. Clara'nın danıştığı doktorlara göre epilepsinin kesin belirtileri yoktu. Karısının Bach çiçeklerine ve homeopati tedavisine olan tutkusunu Roger'in görüşlerine karşı gelmesine rağmen, o ana kadar dediğini yaptribilmişti.

Ne ilaç kullanmışlardı ne de terapiye gitmişlerdi.

İlerleyen yıllarda Jenny "atak" adını verdiği bu durumla birlikte yaşamayı öğrenmemiştir. Bu ataklar pek çok farklı yerde karşısına çıkmıştı. Brisbane'e yapılan okul gezisinde, öğretmen odalarda beraber kalacak kızları belirlerken, otelin koridorunda bayılmıştı. Sinemada, arkadaşları film seyredip olayın farkına bile varmazken, Jenny başı ve kolları yana sarkmış halde koltuğa yiğilip kalmıştı. Roger ilk altın madalyasını kutlamak için onu Burger King'e götürdüğünde yine yaşanmıştı, sonra bir cuma günü yüzme takımı ve

LEONARDO PATRIGNANI

antrenöryüle birlikte iken de olmuştı. Evde, yatakta ya da Blyth Caddesi'ndeki villanın çeşitli yerlerinde gelen atakları hesaba katmıyordu bile. Neyseki hiç havuzdayken başına gelmemiştir. Hayatına mal olabilecek bu olasılığı sık sık düşünüyordu.

Annesi ile babasının hiç bilmedikleri ve asla bilmeyecekleri tek şey o baygınlıklar sırasında yaşadıklarıydı.

3

Okul doktoru kısa bir muayeden sonra sırtını sıvazlayarak Alex'i ayağa kaldırdı. Burası okulun en üst katında, koridorun sonundaki kütüphanenin hemen yanında bulunan küçük bir odacıktı. İçinde bir yatak, çalışma masası ve ilaçların tutulduğu bir dolap bulunuyordu. Doktorun alaycı sesi ve üstünlük taslayan tavırları gibi, oda da beyaz, soğuk ve insanı rahatlatmaktan uzaktı.

“Kaptan, hatırlıyorum, şampiyonluk maçından bir adım uzaktayız.”

Kendinden emin bakışlarla doktoru süzen Alex, “Kesinlikle hatırlıyorum,” dedi.

“Şampiyona seni çok mu strese soktu?” diye ısrar etti doktor, “yoksa problem ödevlerde mi?”

"Beni strese sokan hiçbir şey yok," diye kestirip attı Alex ancak bunun doğru olmadığını biliyordu. "Gidebilir miyim?"

Basket takımının antrenörü olan Teo, revirin dışında duvara yaslanmış onu bekliyordu. Elinde basketbol dün-yasının en mükemmel sporcularından birisi olan şampiyon basketçi Michael Jordan'ın biyografisini tutuyordu.

Alex onu görmezden gelerek koridorda ilerlemeye başladı ancak adam ona seslendi.

"Alex, bekle."

"Neden? Her şey yolunda."

"Hiçbir şey yolunda değil. Eğer durumumuz buysa seni şampiyonluk maçı için takıma alamam."

Alex gözlerini adama diktığinde "biz" kelimesine yoğunlaşmıştı. Bu, koçun alışkanlığıydı. Her zaman takımı düşünürdü. Eğer birinin problemi varsa bu problemin bütün takımı kapsadığını inanırıdı.

"Nasıl biliyorsanız öyle yapın."

"Sen kaptansın, takım arkadaşlarının sana ihtiyacı var. Ancak bu kadar kritik bir anda yere yiğiliyorsan ve sağlığını da tehlikeye atiyorsan... bir problemimiz var demektir."

"Bu durumda yeni bir kaptan bulsunuz iyi olur. Ben ne yapmam gerektiğini bilemiyorum. Doktorlar da yolunda gitmeyen bir şey bulamadılar."

"Ama ailen öyle söylemiyor."

Alex durdu ve gözlerini antrenöre ditti, antrenör de kararlı bakışlarla karşılık verdi.

“Ailem fazla endişeleniyor.”

“Bana göre sen bir şeyler saklıyorsun. Kahretsın, Alex, sen en iyisin ama... ama bugün olan şeyin tekrarlanması riskini göze alamam. Hele finalde.”

“Öyleyse beni takımdan çıkarın, böylece finale bile varamazsınız.”

Alex koşarak merdivenlerden aşağı indi. Nihayet açık havaya çıkabilmişti. Porpora Caddesi’nde ilerlerken Milano’nun soğuk ve iğneleyici havasından korunabilmek için ceketinin yakasını kaldırdı. Düşünceler kafasındaki duvarlarda sekip durarak huzurunu kaçırıyorlardı.

Evinin kapısının önüne varana kadar düşünceler kafasında dönüp durdu. Sezon finalini kaçramazdı. Turnuvanın en iyi markaj yapan oyuncusuydu, kaptandı, o ana kadar elinden gelen en iyi oyunu çıkarmıştı. Ancak antrenör onu oyun dışı bırakmaya karar verirse, onun düşünceleri pek bir işe yaramayacaktı.

Birinci kata çıktı. Yan dairede oturan bir hanum selam verdi, Alex ise başını sallayıp resmi bir gülümseme göndermekle yetindi.

Anahtarıyla kapıyı açarken, “Bütün bunlardan sıkıldım,” diye söylendi. Ev onu her zamanki sessizliğiyle karşıladı. Bu saatte annesi ile babası işte oluyorlardı. Girişin yanındaki dolabin üzerinde her zamanki gibi annesinin bıraktığı bir not duruyordu. Notta, *Mikrodalganın yanında sandviç var. Lütfen, ders çalış! Öpüctükler. Annen*, yazıyordu. Alex kağıda göz atmadan yanından geçip gitti.

Odasına girer girmez çantasını çalışma masasının yanına bırakıp yatağının üzerine oturdu. *Neyse ki kafamı carpmadım*, diye düşündü. Atağın geldiğini hisseder hissetmez dizlerinin üzerine çökerek düşmenin yaratacağı riski azaltmayı başarmıştı. Olanca ağırlığıyla yere yıkılmasını önleyen küçük bir hareketti ancak sorunu çözmüyordu. En fazla bir gün daha kafasını kırmaktan kurtarmış oluyordu, o kadar.

Kendisini sırtüstü yatağa attı. Kollarını ensesinde kenetleyip gözlerini kapadı.

İlk zamanlarda kafasında anlaşılmaz, karmakarışık gürültüler dolaşıyordu. Zamanla bu sesleri ayırt etmeyi öğrenmişti. Bir kısmı kayalıklara vuran dalgaların çıkardığı güzel seslerdi, diğerleri ise hiç susmadan çalan rahatsız edici çan sesleri gibiydi.

Bu, Alex henüz on iki yaşındayken başlamış ve bir sene süren bayılmalar boyunca tekrar etmişti. İlerleyen zamanlarda bir gelişme olmuş, gözünün önünde bazı görüntüler oluşmaya başlamıştı. Bu görüntüler çok kafa karıştırıcıydı, onları gerçekle bağdaştırmak neredeyse imkânsızdı. Ne günlük hayatı ait gibiydiler ne de uzak zamanlara.

En canlı ve en sık yinelenen görüntülerden birinde Alex bir yatağa uzanmıştı. Etrafi beyaz duvarlarla çevriliydi. Odada eşya namına neredeyse hiçbir şey yoktu. Her şey duvara asılı bir haç, küçük bir masanın üzerinde duran bir vazo ve panjurla örtülü bir pencereden ibaretti. Ellerini oynatmaya çalıştığında bir güç tarafından engelleniyordu. Tuzağa düşmüştü belki de. Gördüğü kâbusların en kor-

LEONARDO PATRIGNANI

kunçlarından biri olduğu şüphe götürmezdi. Bir noktadan sonra her şey kararlıyordu, yalnızca belli belirsiz inlemeler, anlaşılmaz sesler ve bitmek bilmeyen işkencelerin yankıları duyuluyordu.

İlk yıllarda sık sık beliren görüntülerden biri de küçük ve dolgun bir ele aitti. Alex o eli yakalayıp kendine doğru çekmeye çalışıyordu ancak başaramıyordu. Sonra o ele zar zar dokunabilmeye başlamıştı. Elin çevresindeki hiçbir şeyi göremiyordu. Görmeyi denediği zaman o el çözülüp parmaklarının arasından kum misali kayarak yok oluyordu.

İlk dört yıl boyunca gelen ataklar sırasında beliren görüntülerde hep aynı plaj vardı. Hep aynı kızı uzaklaşırken görüyordu.

Önceki yıl başka detaylar da belirmeye başlamıştı. Kızın yüzü belli belirsizdi ancak gözleri çok dikkat çekiciydi. Koyu renkliydiler. Bakışlarındaki yoğunluk hafızasına kazınmıştı. Her gece geliyordu. Kaç gece uyanıp da buluşmuş olduklarını hatırladığını bilemiyordu ama neredeyse bir ay boyunca her gece böyle devam etmişti.

Sonra sesler başladı.

Bayılma her zaman sırtındaki kuvvetli bir ürperti ve uzuvalarındaki tutulmalarla başlardı. Fakat bir gün Alex artık alışkanlık haline gelmiş olan sayısız gürültü ve çığlık arasında kendisine yer edinmeye çalışan bir ses duymuştu.

Genç bir kızın sesiydi fakat ne dediği anlaşılmıyordu. Sonra Alex anladığını düşündüğü kelimeleri günlüğe not etmeye başladı. İlk kelime "imdat"tı. Yanıt vermeye

TELEPATİ

çalışıyordu ama aynı anda duyduğu seslerin ne anlamına geldiğini çözebilmek için de kendini zorluyordu.

Ailesi bilincsizken bir şeyler mirildandığını, "Kimsin?" ya da "Neredesin?" gibi sorular sorduğunu söylüyordu ona.

Alex ataklar sırasında gördüğü ya da duyduğu şeyler hakkında annesi ile babası da dâhil olmak üzere hiç kimseye bir şey söylememe kararı almıştı.

Bu kararın nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu ama bunun korunması ve saklanması gereken bir şey olduğunu hissediyordu. Bu onun biricik sırrıydı.

En kuvvetli görüntüler üç ay önce gelmişti. Alex basketbol antremanından eve daha yeni dönmüştü. Annesi ile babası da işten eve gelmek üzereydiler. Alex odasındaydı, sırtındaki ürpertiyi hisseder hissetmez kendini yatağa atmayı başarabilmişti. Seslerin ve görüntülerin her zamanki karışımı, duygulardan oluşan bir kaleidoskop gibi, zihindeki ekrana yansımaya başlamıştı. Gözler, her zamanki gibi, görüntüdeki en net kısımdı.

Ancak ses bu defa çok daha netti.

Gerçekten var misin?

Bir an için tereddütte kaldı. Kendi kendisine bu soruyu gerçekten bu kadar açık ve net bir şekilde duyup duymadığını sordu. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Aynı anda hem heyecanlandı hem de korktu.

Evet.

Adın ne?

LEONARDO PATRIGNANI

Kafasında yankılanan bu birkaç sözcük onu fantastik bir boyuta taşıırken aynı zamanda zevk ve bütünlenmişlik duygusu kendisini hızla sarıyordu.

Alex. Senin?

Uzaktan yürek parçalayıcı çığlıklar duyulmaya başlamıştı.

Jenny.

Sonra genç kız karışık görüntülerden oluşan bir spiralin içinde gözden kaybolmuştu.

Alex günlüğünde o gün yaşananların altın çizerek belirginleştirmiştir. 27 Temmuz 2014. Başka birinin varlığını hissettiği ilk gün. Yaşadığı ne bir rüya, ne bir halüsinson ne de bir görüntüydü. Yalnızca korkunç bir gerçekti.

Alex dışında, dünyanın herhangi bir yerinde olan başka bir kız ile bağlantı kurmuştu. Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama şundan emindi: Jenny gerçekten vardı.

Ve büyük bir olasılıkla o da kendi düşünceleriyle başa çıkmaya uğraşıyordu.

4

Ona söyledim, diye düşündü Jenny. Sofraya otururken bir yandan da duygularını gizlemeye çalışıyordu. Babası artık sayısını hatırlayamadığı bayılmaların sonuncusundan sonra kızının iyi olup olmadığını anlamak için dikkatle ona bakiyordu. Geçen Noel'de Graver ailesi tarafından Altona Coastal Park'taki bir satıcıdan alınmış olan ve şu anda buz dolabının yanındaki duvarda asılı duran guguklu saat sekiz kırk gösteriyordu.

Annesi rostoyu servis ederken, "Daha iyi görünüyorsun sanki, Jenny," dedi.

"Bırakalım da nasıl olduğunu kendini söylesin," diyen Roger karısının lafini kesti.

TELEPATİ

Kadın hiç cevap vermeden içini çekerek sanki hiçbir şey olmamış gibi masaya oturdu.

Ancak Jenny'nin bu gece ailesinin söylediğleriyle ilgilenenecek hali yoktu. Kafası Alex'le doluydu.

Ona nerede yaşadığımı söyledi dim. Sonunda bunu başı arabildim.

Uzun zamandır kendini bunu yapmaya zorluyordu. Geçen seneden beri adından başka şeyleri de söyleyemeyi deniyordu ama başı araba bilmek umudunu kesmemiştir. Ayrıca kafasının içinde yankılanan sesin gerçek bir insana ait olduğunu kabullenmek istememişti. İletişim kurmaktan kaçınmasının başka bir sebebi daha vardı: acı. Belki kendini Alex olarak tanıtan çocuk ataklar sırasında fiziksel bir acı çekmiyordu ama onun için resmen işkenceydi. Her bir kelime beyğini delecekmiş gibi oluyor, şakaklarına korkunç bir ağrı saplıyordu. Ancak bu sefer yaşadığı şehri açıkça belirttiğinden emindi.

Jenny'nin, konuştuğu kişi hakkında çok az bilgisi vardı. İsmi elindeki ilk ipucuydu. Sesi çok gençti, büyük olasılıkla yaşıtları. Görüntüler sırasında gözlerini görmüştü. Bir de alnına dökülen bir tutam sarı saç görmeyi başı arabilmişti.

Zaman zaman kendisine bunun iskambil kağıtlarından yaptığı kocaman bir kale olup olmadığını soruyordu. Ve bu kale yeni bir görüntü tarafından kolaylıkla yıkılmıştı. Tam olarak da korktuğu buydu aslında: Yıllardır hayatının bir parçası haline gelmiş olan bu duygu kaybetmek. O sesin etten ve kemikten yapılmış birine ait olduğu umudunu yitirmek.

LEONARDO PATRIGNANI

O akşam uyumaya giderken neşe içindeydi. İşil işil parlayan tavana bakarak gülümsedi. Babasının yıllar önce yapıştırdığı yıldızlar, uykuya dalmadan önce ona parlamaları için hâlâ oradaydı. Kraliçe Takımıyıldı, Pegasus Karesi, Andromeda ve sonra Büyük Ayı ile Küçük Ayı arasında olan kıvrımlı Ejderha Takımıyıldı. Onun için hazırlanmış bir gökyüzüydü.

Jenny gözlerini kapadı.

Alex vardı, bundan emindi. Dünyanın herhangi bir yerindeydi. Bir şekilde iletişim kurmayı başarıyorlardı. Ve o da artık onsuz olamıyordu.

O öğleden sonra Alex sandviçini afiyetle yiyp armut suyunu içerek televizyonun karşısında bir saat kadar oyalandıktan sonra kütüphaneye gitmeye karar verdi. Evlerinin karşısında o sabah bir şantiye kurulmuştu ve turuncu tulumlarının içindeki işçilerin yeri delerken çıkardığı gürültü, derslere yoğunlaşmayı imkânsız kıliyordu. Felsefe sınavının eli kulağındaydı ve o da öğretmeninin verdiği konulardan ancak üçte birini çalışmıştı.

Çantasını sırtına takıp otobüse bindi ve üniversitenin kütüphanesine gitti. Buraya daha önce de gelmişti. Burası daha sessiz ve kendisinden yaşça büyük olan Teknik Üniversite öğrencilerinin geldiği bir kütüphaneydi. Salona girdikten sonra boş bir masa bulmak için bakındı, sonra da gidip oturdu.

İsteksizce not defterini karıştırdıktan sonra çantasından felsefe kitabını çıkardı.

TELEPATİ

Tanıdık bir ürperti sinir uçlarına kadar ulaşıp sırtını felç ettiğinde Kierkegaard'a ait bir cümlenin altını çizmekle meşguldü.

Ancak bu kez garip bir şeyle vardi.

Olacakları beklerken çevresine bakındı. O anda sandal-yeden düşmesi gerektiğini biliyordu ancak yerde değildi. Kolları masada, hareketsiz oturakaldı. Bedeninin her zamankinden daha ağır olduğunu algıladı ama kafasını ve boyun kaslarını kontrol edebiliyordu. Aniden büyük bir boşluk hissine kapıldı. Kendisini havada asılı kalmış gibi hissediyordu. Sanki ayaklarının altında devasa bir hortum oluşmuştu, o da bu hortuma kapılmaksızın üstünde duruyordu. Artık kütüphanenin bildik havasının farkında değildi. Yalnızca duman, sis ve boşluk vardi.

Bilinci yerindeydi. Hâlâ bedenine söz geçirebiliyordu ve görünüşe göre bayılacak gibi değildi. Uyanıktı; bilincinin bir kısmı gerçekliğe bağlı kalırken diğer kısmı görüntülerin hayali dünyasıyla kaplanmıştı. Dört yıldır ilk defa o öğleden sonra arka plandaki gürültüyü işitmeyordu. Yalnızca rüzgârin esintisini andıran bir histti duyuluyordu.

Alex onu sarp sarmalayan taze havayı algılamayı başardı.

Jenny, sen misin?

Hiç bitmeyecek gibi süren bir sessizlik anından sonra yanıt geldi.

Evet, Alex.

Delikanlı inanmazlık, şaşkınlık, sevinç ve meraktan oluşan yeni bir duygusal deneyimin eşliğindeydi.

LEONARDO PATRIGNANI

Dünyanın öbür ucundaki kız ise ilk defa fiziksel bir acı duymadan iletişim kurabiliyordu.

Yalvarırım, gerçek olduğunu söyle, dedi Alex.

Gerçek olduğumu biliyorsun. Ben de senin gerçek olduğunu biliyorum.

Jenny'nin sesi narin ve tanıdktı. Alex'e her zaman yanında olan biriyle konuşuyormuş gibi geliyordu. Onunla konuşurken mesafe yok oluyordu.

Jenny, sana bir şey sormalıyım. Biraz saçma gelebilir.

Genç kız yanıt vermedi. Alex sisten başka hiçbir şeyin görünmediği boşluğa bakmaya devam etti.

Jenny, orada misin? Sana bir şey...

Sisten yayılan ses sözünü kesti.

Clever Moore.

Alex'in nefesi kesildi. Bu mümkün değildi.

Adı Clever Moore, diye yanıldızı kız.

Gelen yanıt inanılmazdı.

Jenny... daha soruyu sormamıştım bile.

Kelimelerin peşinden yankı oluşmaya başlamıştı. Alex iletişimini zayıfladığını düşündü. Ses ufak ufak uzaklaşmaya başlamıştı.

Sordun tabii ki, diye yanıldızı kız. Kelimeler uzakta dağılıp rüzgârin uğultusuyla yok olmadan önce Alex'in kafasında çoğaldılar.

Alex'in gözleri fultaşı gibi açıldı. Yumruklarını sıkıp kafasını geri attığında uyuşmadan kaynaklanan küçük bir karıncalanma hissetti.

Kütüphanenin salonunda iki ayrı grup halinde masalara oturmuş öğrenciler ve elindeki kağıt rulosunu dolaba yerleştirmeye çalışan kütüphaneci vardı.

Alex konuştukları her şeyi tekrar aklından geçirdi. Sonra düşmeyi göze alarak aniden ayağa fırladı. Bacakları hâlâ yarı uyuşuk durumdaydı.

Kütüphanecinin yanına vardığı sırada kadın yerine oturmuş, parmaklarını tembelce bilgisayarının üstünde dolaştırıyordu.

"Affedersiniz," dedi Alex, "sizden bir şey rica edebilir miyim? Bilgisayarınız internete bağlı mı?"

Gözlerini Alex'e diken kütüphaneci, elli yaşını geçmiş, kırışık suratlı, sağ elmacık kemiğinin üstünde devasa beni olan bir kadındı. Pek yardımsever bir havası olduğu söylemenemezdi.

Gözlüklerini burnunun üstünden aşağı indirerek, "Ne yapman gerekiyor?" diye sordu.

"Yalnızca bir şeyi kontrol etmeliyim. Çok önemli."

Kadın sıkıntıyla içini çekerek kaşlarını kaldırdı. Sonradan bir baş hareketiyle isteği kabul ettiğini belirtti.

"Wikipedia'ya 'Sydney' yazıp şehir bilgileri kısmındaki 'belediye başkanı' hanesinde ne yazdığını söyleyebilir misiniz?"

Kütüphaneci çıldırtıcı bir yavaşlıkla Google'da yeni bir sayfa açıp arama motoruna "Sydney Wikipedia" yazdı.

"Clever Moore."

Alex kulaklarına inanamadı.

“Emin misiniz?”

“Kendin de bak,” diyen kadın bilgisayarın ekranını çocuğa doğru çevirdi. Alex kendi gözleriyle de o ismi okumayı başarabilmişti: Clever Moore.

Kendi kendine, “Gerçekten... gerçekten varmış,” diye mırıldandı.

“Kim gerçekten varmış?”

Alex yalnızca gülümşedi, yanıt vermedi. Aniden arkasını döndü, çantasını sırtladığı gibi çıkışa doğru hızlı hızlı yürümeye başladı. Gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Kütüphaneden dışarı adımını atar atmaz neşeyle bağırın Alex, çevresindekilerin ne düşündüğünü umursamıyordu bile.

Jenny gerçekten vardı.

5

İletişim kesildiğinde Jenny karanlık odasında, yatağın üstünde uzanıyordu. Alt kattan anne babasından değil de televizyondan olduğunu tahmin ettiği bazı sesler geliyordu. Geceyarısını geçeli çok az olmuştu. Çatı penceresinden Melbourne'ün gökyüzü seçilebiliyordu. Berrak ve bulutsuzdu. Eteği küçük pırıltılı pullarla işlenmiş geniş, siyah bir pelerin gibiydi. Ay manzaranın dışında kalmıştı ancak yan yana dizilmiş olan üç karakteristik yıldızıyla Orion Kuşağı gayet güzel görülebiliyordu.

“En büyüğünün adı Betelgeuse,” demişti babası yıllar önce. “Ve inanılmaz büyüktür. Yarıçapı Güneş’inkinden bin kat büyüktür!

Jenny her zamanki meraklıyla, “Bu ne anlama geliyor?” diye sormuştı.

TELEPATİ

“Eğer Betelgeuse ile Güneş'in yerini değiştirseydik... sinurları Dünya'ya kadar gelirdi!”

“Baba... zamanı geldiğinde, büyükannemler gibi bu dünyadan ayrıldığımız zaman, evrene mi gideceğiz?

“Bir anlamda, evet. Yıldızlara baktığın zaman büyüğünnen ile büyüğbabanın seni izlediğini düşünebilirsin.”

“Peki, ya hâlâ yaşıyorlarsa?”

Roger kızının yüzünü okşamıştı. “Bu mümkün değil, tatlım.”

“Bana göre mümkün, başka bir yerlerde yaşıyor olabilirler.

Jenny bileğinden çıkardığı lastikle saçlarını başının üstünde topladı. Hava sıcak değildi ama Jenny incecik kıyafetlerle yatmaya bayıldı. Üstünde surf-mania yazan kolsuz bluzu ve pürüzsz, atletik bacaklarını açıkta bırakan külotu vardı. Boynunda her zamanki gibi en sevdiği takısı vardı. Ucunda Kelt kökenli bir simbol olan triskelenin bulunduğu bir zincir. Üç adet yarımay birbirlerine geçerek girdap şeklini almıştı. Takının ortasında bulunan V harfi girdabın çekirdeğindeydi. Bunu ona büyükannesi hediye etmişti.

Kolyeyi ona verirken, “Seni koruyacak,” demişti. Avuncundaki Triskele'nin pürüzsz yüzeyi pırlı pırılı parhyordu.

“V harfinin anlamı nedir?” diye sormuştı Jenny.

“Büyükbaban bana bu kolyeyi evlenme teklif ettiği gün hediye etti. Bizim hikâyemizi de içeren bir muska. Senin de hikâyen.

“Neden benim?”

Büyükanne omuzlarını silkerek gülümsemekle yetinmişti.

LEONARDO PATRIGNANI

Jenny bu tatlı anayı uzaklaştmak istercesine başını salladı. Büyükkannesi ile büyükbabası artık yoklardı ama onu yalnız bırakmamışlardı.

Babasının Kelt kökenli ailesini simgeleyen bu kolye onlardan yadigar kalmıştı. Ne zaman korksa ya da sınavlardan veya yarışmalardan önce cesarete ihtiyacı olsa bu kolyeyi sıkı sıkı tutardı.

Jenny dikkatini tekrar Alex'e yöneltti.

Atak geldiğinde saat geç olmasına rağmen uyanıktı. Boşluğun üstünde yatıyor gibiydi, aklı bir sonraki cumartesi onu bekleyen yarışmaya takılıydı. Dersleri yüzünden yeterince antreman yapamamıştı. O titreme geldiğinde Jenny daha önce hiç hissetmediği bir sıcaklıkla kaplanmıştı. Kendisini güvende hissediyordu. Vücutunun, aklının emirlerine cevap vermeyeceğinin bilincindeydi. Güven ve huzur dolu bir ortamda olduğunu hissediyordu. Gözleri kapalıydı, kendisini buluşmaya hazırlamıştı. Sanki bir rüyada gibiydi ama o da Alex de öyle olmadığını biliyorlardı.

İlk defa kendisinden emindi. Her zaman duyduğu seslerin ve gördüğü görüntülerin bir çeşit şizofreni olarak tanımlanabilecek psikolojik rahatsızlıktan kaynaklandığından şüphelenmişti. İnternette yaptığı araştırmalarda, forumlarda ve bloglarda kendisine benzer hikâyeler bulma çabası boş gitmişti. Sonunda vazgeçmişti. Dört uzun yıl boyunca Alex'in, zihninin bir oyunu olduğunu düşünmüştü ve öteki tarafta hiç kimsenin olmadığından endişe etmişti. Şimdi, her ne kadar bu çocuğun varlığına dair bilimsel kanıtlar olmasa

TELEPATİ

da biraz önceki buluşma bu konudaki bütün şüphelerini alıp götürmüştü. Alex çok belirgin bir soru sormuştur.

Bu soru onun gerçek olduğunu gösteren kesin bir işaretti. Ve o da yanıt vermişti.

"Varsın," diye fisıldadı. "Biliyorum, varsın."

Jenny ona arkadaşlık eden düşünceyle uzun bir süre daha uyanık kaldı. Onun ve Alex'in kahramanı olduğu bu doğaüstü olaya kıyasla dünyada olan bitenin hiçbir önemi yoktu. İnsanların hayal bile edemeyeceği bir mucizeydi bu.

Ekim ayının bu sessiz gecesinde Jenny gezegenin korkunç kaderiyle yüz yüze olduğunu ve çözüme giden anahtarın onların kafalarının içinde olduğunu tahmin bile edemezdi.

6

Kasım ayı Alex ile Jenny'nin hayal bile edemeyecekleri kadar çok buluşmayla geçmişti. Her üç dört günde bir en az otuz saniye süren buluşmalar gerçekleştiriyordu. Her zaman olduğu gibi sırtlarında oluşan titremeyle başlayıp bunu psikofiziksel bir iyi olma durumu takip ediyordu. Huzur ve barış hissi. Hiçbir gürültü ya da inleme onların iletişimini bozamıyordu. Görüşmenin sonunda hafif bir baş ağrısı dışmda hiçbir acı hissi oluşmuyordu.

Bu diyalogların düşünce gücüyle oluşturduğu artık belliydi. Bu teoriyi kanutlamak için Alex babasının küçük dijital kamerasını ödünç alıp kendisini odaya kapadı.

Çalışma masasının yanındaki tripodda monte ettiği kamera yatağını görüntüleyiyordu. Kaydı başlatmak için birkaç

TELEPATİ

saniye yeterliydi. Jenny'yle görüşmelerinin işaretini olan her zamanki titremelerden biri başladığında istedğini elde etti.

Alex, sen misin?..

Delikanlı bir sıcaklıkla kaplandığını hissetti. Zihinde bir şeyler açılıyordu.

Alex, diye tekrar etti kafasının içindeki kadın sesi.

Bütün fiziksel hisler vücutunu terk ederken bir iç çekış göğsünü titretti.

Jenny, görüşmemiz gerekiyor.

Alex sanki bir tebessüm hissetti.

Bu olanaksız. Birbirimizi nasıl görebiliriz? Sen... Dinle beni, gerçekten var olduğunu biliyorum. Bunu her zaman bildim ama bütün bu olanlar çok garip... korkuyorum.

Ben de korkuyorum ama aldadırmıyorum. Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum fakat senin sesin artık vazgeçmeyeceğim bir şey oldu. Gülüşün kafamda yer etti, hayal ettiğimden farklı olabileceğini biliyorum fakat bu gece ya da hayatımın bir başka gecesinde seni asla görmeyeceğimi bilerek ya da senin yalnızca bir rüya olduğunu kabullenerek uykuya dalamam.

Alex'in sözcükleri bir süre boşlukta asılı kaldı.

Belki de öyleyim. Belki yalnızca bir rüyyayım.

Evet, hayatında gördüğüm en güzel rüyyasın.

Ancak rüyalar bitmeye mahkûmdur.

Öyleyse hiç ulyanmak istemiyorum.

Jenny başka bir şey söylemedi ama Alex'in zihninde işıl işıl parlayan gözleriyle heyecanını saklamak için dudağını ısıran Jenny'nin hayali belirmiştir.

LEONARDO PATRIGNANI

Ben daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim, diye devam etti Alex.

Alex'in kafasındaki bu kelimelerle birlikte Jenny'nin yüzü aydınlandı. Onun profili, parıldayan gözleri, titrek dudakları, hafifçe kırışmış alnı zihninde belirdi.

Sanki seni görüyorum, dedi Jenny. Yüzün aklında beliriverdi.

Aynı şeyi kesinlikle Alex de hissediyordu.

Ya farklıysam?

Ya ben farklıysam?

Bu iki soru birkaç saniye için gençlerin aklına takıldı.

*Sen bir rüya değilsin, Jenny. Artık hayatımın bir parçasın.
Dünyanın öbür ucunda da olsan seninle buluşmak istiyorum.*

Alex'in son kelimeleri kalbindeki iki zıt duygunun etkisinde olan Jenny'nin direncini kırmıştı. Bir tarafta her zaman kalbini ısıtan duygusu vardı, yanı arkadaşlarının arasında kendini yalnız hissettiren, her gün yaşadığı gerçek dünyada tek başına olduğunu düşündüren. Öteki tarafta bir rüyaya âşık olma korkusu, aniden uyanıp o hayalin kaybolacağı duygusu onu bu işten vazgeçmeye zorluyordu.

Düşünceler gençlerin engellemesine fırsat vermeden birbirini takip etti. Zihinsel görüşme onların kontrolünden çıkıp en derin duygularının sesi haline gelmişti.

Alex biraz sonra gözlerini açtığında tavanın bulanık görüntüsü onu gerçeğe döndürdü. Kafasındaki ışık kayboldu, Jenny'nin sesi uzaklarda kalan bir yankıyordu artık. Ancak onun yanında kamera vardı. Kırmızı ışık hâlâ kayıttı olduğunu gösteriyordu.

TELEPATİ

Yavaşça yataktan kalktı, bütün eklemeleri tutulmuştu, kamerayı bilgisayara bağladı.

REC tuşuna bastıktan sonra video onun görüntüsüyle başladı, hızlıca yatağa yattığını gösteriyordu. Alex iletişime geçmeden birkaç saniye önce göz kapaklarının titrediğini fark etti. Ardından transa geçtiğini gördü. Kasları rahatlamaşı, gözleri de kapalıydı. Uyanmadan birkaç saniye önce mırıldandığı kelimeleri çok iyi anlayamadı. Yalnızca "dünya" ve "rüya" kelimelerini seçebilmişti.

Aslında 23 Kasım 2014'te, Alex, Jenny'ye onu bulacağına, hayatı pahasına da olsa rüyayı gerçeğe dönüştüreceğine dair söz vermişti.

Başka seçenek yoktu. Bunu yapmak zorundaydı. Kalbinin yönetimindeydi. Ama yalnızca bu değildi.

Önceki sabah Valeria onu depoya yollamıştı. Burası iki metreye üç metre genişliğinde, binanın iç avlusundaki dar ve tozlu bir tünelden geçerek ulaşılabilen bir mahzendi. Alex yillardır buraya inmemiştir.

Loria ailesinin âdetine göre Noel ağacı bayramdan bir ay önce hazırlanırırdı.

Bu yüzden Alex sahte çam ağacının durduğu uzun karton kutuyu, süslerin ve ışıkların durduğu torbaları almaya yollanmıştı.

Depoda onu gıcırdayan ahşap bir kapı karşıladı. Neyse ki anahtar hâlâ çalışıyordu. İçeride tam anlamıyla bir kaos hüküm sürüyordu. Kutu kutu üstüneydi. Bunun dışında eski bir ütü masası, çocukluğundan beri var olan dağ bisikletinden kalan parçalar, iki adet koltuk değneği ve bir sürü ivir zıvır ile doluydu depo.

LEONARDO PATRIGNANI

Alex köşeye sıkıştırılmış olan karton kutuyu gördü. Yarısına kadar dışarıdaydı ve üst kısmında bir ağaç resmi vardı. Sonra üst üste konulmuş karton kutulara bakmaya başladı. En alttaki kutuda kırmızı kalemlle verev bir şekilde ÇERÇEVELER yazıyordu.

Digerine yapıştırılmış olan beyaz kağıdın üstüne mavi kalemlle bir şeyle karalanmıştı. Bu kesinlikle babasının el yazısıydı. Alex kutuya yaklaşarak yazıyı okudu: FAYANSLAR.

Bakışlarını üçüncü kutuya çevirdiğinde üzerinde hiçbir yazı olmadığını gördü. Kutunun diğer yüzüne bakmak için kafasını yana eğdi. "İşte burada!" diye bağırdı memnuniyetle. Diğer tarafta NOEL SÜSLERİ yazıyordu.

Alex, bulacağından pek de umutlu olmamasına rağmen, Noel ışıklarının durduğu kutuyu ararken artık unutmuş olduğu değerli bir şeyle karşılaştı. Çocukken bayıldıgı bir oyuncaktı bu. Otuz santim boyunda bir robottu. Mavi elleri, kırmızı ayakları ve göğsündeki logo onu on sene geriye götürmüştü.

O zamana ait çkarabildiği pek az hatırlıydı. Özellikleinden biri de gizli bir bölmesinin olmasındı. Bu bölmeyi açılmak için boyundaki düğmeye basmak yeterliydi. Alex'in düğmeye basmasıyla robotun göğüs kısmı ikiye ayrılarak açıldı. Alex şaşkınlıkla, "Bu da ne böyle?" dedi. Robotun içinde bir video kaset vardı. Kasedi dışarı çıkarıp üzerindeki etiketi okudu.

22 KASIM 2014'TE İZLE

TELEPATİ

Çok anlamsız, diye düşündü Alex, kasedi kemerine sıkıştırıp üstünü kazağı ile örtmeden önce. "Bugün..."

Eve dönünce Noel süslerini ve ağaçtı salona bırakıp kendini odasına attı ve kasedi çöktü. Elleri titriyordu.

Annesi ile babası alışverişe gidince, salona koşup artık Blu ray kullandıkları için yıllar önce bir kenara atılmış olan videoyu aramaya koyuldu. Video koltuğun altındaki çekmeceden çıktı. Kağıt parçalarının arasında duruyordu ama oradaydı. Hatırladığı kadariyla çok iyi çalışıyordu. Televizyona bağlayıp video kasedi koyduğunda hayal kırıklığına uğradı. Kaşlarını kaldırdı. Bu arada ekranda Marty Mc Fly'in, DeLorean'ını yüz otuz kilometre hızla 1955'e doğru sürdüğüne gördü.

"*Geleceğe Dönüş.* Tamam... ee yani?" dedi videonun STOP düğmesini ararken. Düğmeye basıp kapamak üzereyken filmin birden kesildiğini fark etti. Ekran gri ve hissizli bir hal aldı. Sanki filmin üzerine başka bir şey çekilmiş gibiydi. Sonra bir görüntü belirdi. Ekrandaki çocuk oydu. Beş ya da altı yaşlarında olmalıydı. Arkasında hasırdan oyuncak sepeti duruyordu. Hemen yanındaki eski bordo kanapenin üzerinde, kafa üstü devrilmiş devasa bir oyuncak ayı yatıyordu. Bütün bunlar kim bilir ne kadar zamandır odasında olmayan eski eşyalarıydı. Duvarda Ayrton Senna ve Michael Jordan gibi sporcuların posterleri asılıydı. Küçük Alex bağdaş kurmuş, yerde oturuyordu. Üstünde, mavi şortıyla trampinden altın para denizine atlayan Varyemez Amca'nın tişörtü vardı.

LEONARDO PATRIGNANI

Kubbe şeklindeki sarı saçları yüzünü çevreliyordu. Kâkulleri neredeyse gözlerine kadar iniyordu. Kafasını kaldırıldığından doğrudan kameraya baktı. Çocuksu sesiyle verdiği mesaj net olduğu kadar ürperticiydi.

“Bu mesaj bana, büyüğüm zaman izlemem için. 2014’ün Kasım ayında gitmem gerekiyor. O kızı gitmem gerekiyor. Çok geç olmadan.”

Sonra çocuk kalktı, kameranın arkasında yok oldu. Ekran yine karardı. Ondan birkaç saniye sonra Michael J. Fox tekrar ekranда göründü. Ellili yıllarda, Hill Valley’deki ambarındaydı.

Alex filmi geri sararken, *Bu doğru olamaz*, diye düşündü.

Kasedi tekrar oynattığında duyduklarının doğruluğundan emin oldu. Her şeyi yerine yerleştirdikten sonra annesi ile babası eve geri dönmenden önce video kasedi depoya geri götürüp robotun içine koydu.

Kasedin üzerinde onu tekrar bulduğu tarih vardı. Kendisine göndermiş olduğu mesaj hiç de belirsiz değildi. Hatta gereğinden fazla netti. Açıklanamayacak kadar netti.

Bu mesajda çözülmeyi bekleyen garip bir şey vardı. Dünyanın öbür ucuna gitmesi gerekse bile bunu çözmeliydi.

Alex çok iyi biliyordu: Bu hikâyeyin gerçekleşmesi için ona yardımcı olabilecek tek bir kişi vardı.

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,” dedi Valeria Loria, tabakları masaya yerleştirirken. Kızartma kokusu bütün mutfağı sarmıştı. Alex'in annesi su sürahisini masaya yerleştirmeden önce televizyonun sesini kapadı.

TELEPATİ

Alex'in babası, Giorgio, "Ne kadar süre için gitmek istiyorsun?" derken sesi oldukça sert çıkiyordu. "Hafta sonu boyunca mı?"

Alex başını sallamakla yetindi.

"Buna ne gerek var, anlamıyorum. Sanki seni çok görbiliyormuşuz gibi."

Delikanlı itiraz etmek için ağını açtı ancak annesi onu bir el işaretiyile susturdu.

O da tek kelime etmeden masaya oturdu.

Loriaların geniş mutfağı koyu ahşap antika mobilyalar, pırıncı tutacaklar, süslemeler ve çiçek desenleriyle döşenmişti. Uzun tahta masa, mutfağın en belirgin eşyasıydı. Masanın üstünde kristal bir avize asılıydı. Duvarın diğer tarafında ellili yillardan kalmış, meşe büfe bulunuyordu. Büfeyin cam kapakları özel günlerde kullanılan gümüşleri sergiliyordu.

Alex bu odadan nefret ediyordu. Evin geri kalanı hakkında da aynı düşüncelere sahipti. Ona göre burası yıldızlı bir hapishaneden başka bir şey değildi.

"Cuma günü okulda toplantı var," dedi çekinerek, "ancak katılmak mecburi değil. Perşembe akşamından Marco'ya gidip pazara kadar orada kalabilirim."

Babası birkaç saniye bir şey söylemeden gözlerini ona diktikten sonra peçetesini kucağına serdi.

Valeria ilk önce kocasma sonra oğluna baktı. Gayet iyi biliyordu ki ikisini de memnun edecek bir çözüm bulmak yine ona kalacaktı.

"Pazar günü maç yok mu?" diye sordu.

LEONARDO PATRIGNANI

“Hayır, bu pazar oynanmayacak.”

“Antrenman yapman gerekmıyor mu?” diye araya girdi Giorgio. “Final maçına çok az kaldı.”

Alex cevap vermedi. Babasının haklı olduğunu biliyordu.

“Hâlâ takım kaptanısın, yanlıyor muyum? O uçuk arkadaşınla birlikte bütün haftasonunu PlayStation başında geçirmektense daha faydalı bir şey yapabilirsin.”

“Marco uçuk değil. O bir dâhi.”

“Evet, evet, öyledir mutlaka.”

Alex ikinci kez kendini tuttu. Şu anda tartışma riskine girmek doğru değildi.

“Sonuç olarak, gidebilir miyim?”

Valeria, Giorgio'yla göz göze geldi. Kocası televizyonun sesini açarak kararı karısına bırakmış görünüyordu.

“Git, git,” dedi Valeria. Arkadan haberlerin özeti duymaya başlanmıştı. Bu onların evinde “tartışmanın sonu” anlamına geliyordu.

Başarmıştı.

İlk engel aşılmıştı.

Perşembe akşamı saat dokuz buçukta, Gran Sasso sokağında bir apartmanda kapı çaldı. Her zamanki rahatsız edici gürültü değildi. Bir cep telefonu melodisine benzıyordu, Rocky IV şarkısının ana temasını çalıyordu. Marco küçük yeşil bir kumandanın üzerindeki düğmeye bastı ve giriş kapısı açıldı. Alex, basket antremanlarında kullandığı sırt çantasıyla, koşarak merdivenlerden yukarı çıktı.

"Mesajım aldım," diye bağırdı arkadaşı banyodan. "Bana ne olduğunu anlatır mısın lütfen?"

Marco kumandanın üzerindeki düğmeye bastı ve kapı kapandı. Alex arkadaşının tanımladığı gibi bu *numaralara* alıştıktı. Dâhice numaralara. Marco'nun evinde aşağı yukarı her şey düğmelere, kumandalara basılarak veya sesle verilen komutlarla kumanda ediliyordu. Kapılar, ısıtma,

mutfak aletleri, müzik seti ve ışıklar uzaktan kumandayla çalışıyordu; her şey aynı modern evlerdeki gibi akıllı ev kurallarına göre yapılmıştı. Tek fark vardı, buradaki her bir mikroçip Marco tarafından imal edilmiş ve patenti alınmıştı.

2004'ün Şubat ayında, on sene önce, ailesiyle birkaç günlüğüne dağlık bir bölgeye gidip vakit geçirmek istemişlerdi. Tatilde kalabilecekleri yazlık bir ev satın almak istiyorlardı ve böylece bu araştırmayı bir hafta sonu tatiline çevirmişlerdi. Marco'nun, eski bir profesyonel kayakçı olan babası, tutkusunu hem karısına hem de oğluna bulaştırmıştı. Muhteşem serbest inişler ve dağın başındaki kulübede yenilecek zengin öğünler planlanuyordu.

Milano'dan ayrılrken onları ince bir yağmur takip etmişti. Piemonte'ye vardıklarında kendilerini selin ortasında bulmuşlardı. Otoyoldan ayrılip onları dağa doğru götürecek yola saptıklarında fırtınayı arkalarında bırakmışlardır. En kötü kısmı atlattıklarını düşünüyorlardı. Dağa tırmanmaya başladıklarında ise hava kötüleşmişti. Şiddetli kar fırtınası dağın etrafında dönen yolları etkisi altına almıştı. Kuvvetli rüzgâr cipi savurmaya başlamıştı. Bir ağaç eğilip ön camın üzerine düşünce arazi aracı aniden kontrolden çıkararak uçurumdan aşağı yuvarlamıştı. Arkadaki koltukta oturan Marko, babasının aracın kontrolünü nasıl kaybettiğini anlayamamıştı bile. Yalnızca çarpmadan gürültüsünü hissetmişti. Sonra sessizlik.

Marco'nun hayatı sonsuza kadar değişmemiştir. Annesi ile babası anında ölmüştü. O, mucize eseri kurtulmuş ve anneannesine emanet edilmiştir. Onunla birlikte on dokuz

yaşına kadar yaşamıştı. Sonra tek başına yaşamaya karar verip Gran Sasso Sokağı'nda bir ev kiralamıştı.

Yirmili yaşlarının başında bilgisayar programlamasını ve elektroniği detaylı bir şekilde öğrenmişti. Cihazları sökmek, parçalarını incelemek ve evi mekanik olarak işleyen sistemlerle donatmak hobisiydi. Her odaya dağılmış olan bir seri elektronik kumandanın işleyişini kendisi kontrol edebiliyordu. Kapı ve pencereleri hareket ettiren yeşil renkte bir tane vardı. Mavinin düğmeleri elektrikli fırın, mikrodalga ve ocaklara ayrılmıştı. Sarı olan dairenin ısısını ayarlıyordu. Kırmızı ise ışıkları kontrol etmek için tasarlanmıştı. Yatak odasında duran değişik renklerde bir pano, "krallık" diye tanımlamayı sevdiği oturma odasına fütüristik bir hava versin diye konan sıra sıra mavi neon ışıkları ve daire boyunca dağılmış bir seri küçük ampul, orayı koca bir tilt oyununa benzetmişti. Marco bununla gurur duyuyordu.

On senedir beyni ortalamanın üzerinde bir hızda çalışıyordu, bu ona hem çalışma hem de evde kullanılabilecek birbirinden sofistike cihazlar, kumandalar ve bilgisayar programları projelendirme imkânı tanıyordu. Bilgisayar programlamasında canavar gibiydi. Arkadaşlarının karşılaşabilecekleri herhangi bir problemin çözümü Marco'daydı. Alex'in her zaman söylediği gibi "bir ışık yılı ileride" idi.

Ancak iki gencin arasındaki fark sadece Alex'in arkadaşından beş yaş daha genç olması değildi. Fark bacaklıarda idi. Marco'nun bacakları uçurumun dibinde kalmıştı.

Marco'nun elektrikli sandalyesi banyodan çıkıp koridora geçerek onun "makine dairesi" diye tanımladığı odaya yöneldi.

"Seni iyi gördüm," dedi arkadaşına sırtını dönerken. Alex göz alıcı gözüküyordu.

"Belli bir açıdan, hayatımın en güzel dönemi."

"İçecek bir şey ister misin?" Marco etrafına bakınmakta olan Alex'e döndü. O odaya ne zaman girse ilk gözüne çarpan şey arkadaşının ailesinin mutlu günlerinde çekilmiş fotoğrafı olurdu.

"Evet, teşekkür ederim."

Marco'nun Coca-Cola formundaki kırmızı renkli küçük buz dolabı odanın ortasında duran ve üstünde üç adet bilgisayar bulunan masanın hemen yanındaydı. İki kutu çıkarıp bir tanesini arkadaşına uzattı.

Alex, selam sabah faslini fazla uzatmadan, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

Marco sırtarak gözlüklerini burnunda yukarı doğru itti. Seyrek sakallar, taranmamış, dağınık, uzun siyah saçlar. PlayStation finalinde tanıştıkları günden beri arkadaşının görünüşü hiç değişmemiştir.

"Sandalyeme bakmayı kes artık," demişti o gün. "Merhamet gösterdiğin için kazanmak istemiyorum. Bacaklarım takma olabilir ama ellerim çok iyi iş görüyor."

Alex baştaacdigi gencin kendisine olan güveninden çok etkilenmişti. Sonra, oyuna başlamadan önce, el sıkışmışlardı. Marco penaltılarda kazanmıştı. O günden itibaren bir tür kardeşlik bağı onları sonsuza kadar bağlayacaktı.

LEONARDO PATRIGNANI

Alex anılardan sıyrılmaya çalıştı. O hatıra aklına kazınmıştı. Hayatının en önemli anılarından biriydi. Kaderin basit bir kesişmesi büyük bir arkadaşlığın başlangıcı olmuştu. Sık sık, yarışmadan bir gün önce gazetedeki ilanı görmemiş olsaydı Marco'yu hiç tanıyamayacağını düşünüyordu.

“Dinleyelim bakalım, neye ihtiyacın var?”

Alex duvarda asılı olan bir sıra mavi neon lambaya baktıktan sonra gözlerini ovuşturmak zorunda kaldı.

Başıyla ışıkları göstererek, “Her zaman açık mı tutuyorsun?” diye sordu.

“Sadece bilgisayarda çalışmaya geldiğimde açıyorum.”

“Ha. Yani her zaman açık.”

“Doğru.”

Alex sırtarak Coca-Cola'sını yudumlamaya başladı. Duvarlardaki raflarda evren hakkında sayısız deneme, bilim kitapları, astronomi dergileri ve bilimkurgu çizgi romanları vardı. Stephen Hawking'in bir denemesi dikkatini çekti.

Kitabı raftan alıp bilim insanının fotoğrafıyla karşılaşmeye kadar sayfaları gelişigüzel çevirdi. Bir an üstün zekâlı İngiliz evren bilimcinin üzücü fiziksel çöküşünü düşünmek için duraksadı. Sonra kitabı yerine koydu.

“Baş ağırlarımı biliyorsun,” dedi Alex. “Gördüğüm... halüsinsasyonları.”

Marco dikkat kesilmişti, merakla arkadaşına baktı. “Bana detaylı olarak...” dedi tereddüt ederek, “peki anlatmadın.” Alex için bu konunun ne kadar hassas olduğunu biliyordu.

TELEPATİ

“Bence sana daha ayrıntılı olarak anlatmanın zamanı geldi.”

“Seni dinliyorum.”

“Bazı gelişmeler oldu.”

Marco, eşzamanlı çalışan üç bilgisayarını; bir pc, bir Mac ve bir MacBook'u, beklemeye moduna aldı.

“Dinle şimdî,” diye başladı Alex, bu dünyada hayatını bile emanet edebileceğî tek kişiyle sırrını paylaştığını biliyordu. Jenny'nin varlığından emindi artık.

Her şeyi anlattı.

Kızla bir araya gelişlerini, bayılmaları, telepatik konuşmalarını ve kızın da her şeyden fazla onu tanımak istediğiinden emin olduğunu.

Onun nerede yaşadığıni nasıl öğrendiğini ve Jenny'nin vermiş olduğu bilgilerin doğruluğunu nasıl kontrol ettiğini anlattı.

Video kasetten söz etti. Sarışın çocuğu ve gelecek için bıraktığı notu anlattı.

Sonunda bitkin bir şekilde sustu. Ayağa kalktı, arkadaşı dikkatli gözlerle onu takip ederken pencereye doğru yürüdü. Dışarıya bakınca havanın karardığını fark etti. Sokak lambaları yolları aydınlatıyordu, trafik yerini ıssızlığa bırakmıştı. Bir evsiz zorlukla önündeki alışveriş arabasını itiyordu. *Kimbilir bu adamın hayatı nasıl geçti,* diye düşündü. *Belki önceleri zengindi ama şimdî dileniyor. Bazen tek bir olay yeterli olabili...*

“Alex,” dedi Marco. “Ben sana inanıyorum, her zaman inandım ama sana nasıl yardım edebileceğimi bilemiyorum.”

“Avustralya'ya gitmek zorundayım. Avustralya'ya gitmemə yardımçı olmalıdır.”

“Şaka yapıyor olmalıdır. Öylece Avustralya'ya mı gitmek istiyorsun? Şimdi?”

“Kesinlikle, artık daha fazla bekleyemeyeceğim. Bu durumla yüzleşemem delireceğim. İki hayat yaşadığımı hissediyorum, ben... onu bulmalıyım.”

Marco içini çekerek dudaklarını ısırdı. Sonra önündeki tuşa basıp Mac'ini çalıtırarak internette arama yapmaya başladı.

“Geçerli bir pasaportun var mı?” diye sordu.

Alex sorunun ne olduğunu hemen kavrayamadı.

“Cevap versene?” diye ısrar etti Marco. “Geçerli bir pasaportun var mı, yok mu?”

“Bu bana yardım edecek anlamına mı geliyor?”

“Tabii ki sana yardım edeceğim, ne biçim bir soru bu?”

“Pasaportum var. Ocak ayında sınıfta gittiğimiz gezide kullandım.”

“Mükemmeli. Bakalım ne yapabilirim.”

Alex sandalyesini alıp arkadaşının yanına yaklaştı.

Marco gözlerini ekrandan ayırmayarak, “Ancak... Melbourne'e uçmak pek ekonomik değil,” dedi.

“Görüyorum.”

Uçuş fiyatları gidiş dönüş paketi için minimum bin üç yüz elli Euro'dan başlıyordu. Üç ay öncesinden bilet alırsan fiyat üç yüz Euro'ya kadar iniyordu ama Alex'in beklemeye hiç niyeti yoktu.

TELEPATİ

“Ne yapmayı düşünüyorsun?” Marco durumu ciddiye almıştı. Başka birisi olsa onu deli zannederdi.

Ailesine veya başka herhangi bir arkadaşına sırrını söylemiş olsaydı, ona iyi bir psikanalist tavsiye ederlerdi. Ama Alex'in daha önceden de bildiği gibi, Marco çok özel bir insandı. İlk kez bayıldıgından beri onu ciddiye almıştı. Aradan dört yıl geçmişti.

“Bilmiyorum. Bende bu kadar para yok.”

“O problem değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Marco sırttı. Sanki cevap çok belliyydi.

“Diyelim ki kaynaklarım var...”

“Dirle, bana para ödünç vermeni istemiyorum.”

“Sana herhangi bir şey ödünç vermeye niyetim yok. Zaten benim değiller...”

Marco sırtarak Mac'in arkasındaki sayfaları karıştırmağa başladı. Bir zarf bulup Alex'e uzattı. Alex sayfalara bakarken o da anlatmaya devam etti.

“Bunlar hackerlik araştırmalarım sonucunda indirdiğim bazı teknik dökümanlar. Bunlar da oldukça problemsiz bir şekilde üzerinde işlem yapabileceğim bazı hesaplar.”

“Beni her zaman şaşırtıyorsun.”

Alex önünde duran sayfalarda yazan isimlere ve nümaralara hiçbir şey anlamadan baktı.

“Bu hesaplardan, herhangi bir online şirketten alışveriş yapmış gibi küçük miktarlarda düşümler yapabilirim.”

Alex, “Ama bu güvenli mi?” diye sordu.

“Tabii ki değil ama benim sistemlerim var, merak etme. İlk olarak şüphe doğurmayaçak rakamlar olmalı. Bu şekilde milyarder olamam ve er ya da geç beni bulabilirler. Ve sonra, bu miktarları kendi hesabına göndermiyorum. Hayali şirketlerin banka kartlarına gönderiyorum...

“Sence ben bir şey anlıyor muyum?” Alex yüzünü buruşturdu ve gülmemek için kendini tuttu.

“Sözün kısası, kendi hesabımı işin içine karıştırmadan oradaki kasada bulundurduğum ön ödemeli şirket kartlarını kullanarak ciddi bir paraya sahip olabilirim.”

Marco, annesi ile babasının düğün resminin bulunduğu rafта duran metal küpü işaret etti.

“Yarın kendine bir banka kartı çıkart. Hesabına yatırılacak olan üç bin Euro’yu ben halledeceğim.”

Alex söyleyecek kelime bulamadı.

“Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin.” Marco’nun bakışları bilgisayarların arkasında asılı olan bir resmin üzerinde durdu. Örgü ören yaşı bir kadının resmiydi bu. “2011’i hatırlıyor musun?”

“Evet.” Alex melankolik bir şekilde sırttı. “Çok iyi hatırlıyorum.”

“Eğer sen depresyon geçirdiğim dönemde benim yanmda olmasaydım başaramazdım. Anneannemin ölümü beni perişan etmişti. Benim için ikinci bir anneydi.”

“Biliyorum.”

“O seneyi hiçbir zaman unutmayacağım. Üç bin euro senin benim için yaptıklarının yanında bir sent bile etmiyot.”

8

Odaya kapanan Jenny Graver, müzik çalarını çalışma masasına dayayıp kocaman kulaklıklarını uzun kestane saçlarının üstüne takmış ve sabahın yarısını internette araştırma yaparak geçirmiştir.

Kendini Alex'in yerine koyarak buraya nasıl geleceğini anlamaya çalışıyordu.

Bir uçağa binip dünyanın yarısını kat etmesi, kalacak bir otel bulması ve rüyasının gerçeğe dönüşmesini umması gerekiyordu.

Jenny onun bu yolculuğu yapacak olmasından çok mutluydu. Ailesi ona asla izin vermezdi herhalde. Bir an için Alex'in ailesini, dünyasını, hayatını, kısa konuşmalarında görebildiği yüzünü çevreleyen her şeyi hayal etmeye çalışı-

Sonra gözlerini kapayıp son cümlelerini tekrar düşündü.

Eğer bu bir rüya ise, şimdiye kadar gördüğüm en güzel rüyaydı.

Buna benzer bir şeyi daha önce hiç denemedim.

Dünyanın öbür ucunda da olsan seninle buluşmak istiyorum.

Bu sözcükler o günlerde kalbini ısıtıyor, hayatının de-
ğişeceği anın ümidiyle bekleyerek kendini teselli ediyordu.

Clara villanın alt katından ona seslendiğinde duymadı
bile. O sırada Smashing Pumpkins'in '1979'unun nakarati
onu dünyanın geri kalanından koparmıştı. Jenny boş
gözlerle önünde duran not defterine bakarken bir yandan
da mırıldanarak yazıları takip ediyordu. Billy Corgan'ın
ası ergenlik döneminden bahsederken kullanmış olduğu
melankolik kelimeler üzerinde sık sık düşünmüştü. *And I
don't even care to shake these zipper blues/ And we don't know/
Just where our bones will rest/ To dust I guess/ Forgotten and
absorbed into the earth below.*¹

Annesi merdivenlerden çıkarken bir yandan da yağı-
murluğunu giyiyordu. Hızla kızının odasına daldı.

"Hayatım, her zaman bu kulaklıklarla..." diye söyle-
nirken fermuarını çekiyordu.

"Efendim?"

"Alişveriş! Bana eşlik etmeni rica etmiştim."

¹ *Bu fermuarlı kotları çıkarmak umurumda değil/ Ve kemiklerimiz nerede
gömülecek bilenimiz yok/ Bence toz olacaklar, unutulacaklar ve yer altında
kalacaklar.* (ed.n)

Jenny kafasını sallayarak onaylarken kulaklıklarını çıkarıp saçlarını düzeltti.

"Ah, şu işe bak, hava durumu yağmur veriyor," diye bağırdı Clara odadan çıkarken. Jenny, Alex ile yaptığı son görüşmenin notlarını tamamladıktan sonra günlüğünü kapayıp kalktı.

Jenny'nin günlüğü 2010'dan beri Alex ile arasında geçenlerin kanıtıydı. Her bir görüşme oraya yazılıyordu. Ayrıca günlük bütün düşüncelerini kaydedebilmesi için hep elinin altındaydı. Dağınık bir şekilde kaydedilmiş olan düşünceler bir düzene konmayı bekliyordu. Sırlarla dolu bir hazineydi ve sadece onun ulaşımına açıktı.

Hiç kimsenin Alex'ten haberi yoktu.

Jenny bu sırrı her zaman kendine saklamış, kimseyle paylaşmamıştı. Özel bir hediyeye gibi kıskançlıkla korumuştu. Özellikle son zamanlarda bayılmaları kesildiğinden beri görüşmeler daha kolay ve daha az ağrılı bir hal almıştı. Bu, tüm etkileriyle bir ilişkiye dönüsen bu bağı daha da sahiplenmesine neden oluyordu.

Jenny günlüğüne binlerce soru yazmıştı. Kimdi bu çocuk? Bir halüsinson muydu? Hayali bir arkadaş mıydı? Bir hisse âşık olması mümkün müydü? Başlangıçta böyle uzak, böyle saçma bir hikâyeye inanmayı reddetmemiştir ama zaman ilerledikçe ve kafasında yankılanan ses tanıklaştıkça o sese fiziksel olarak da yakınlaşma ihtiyacı duymaya başlamıştı. Rüya gerçeğe *dönüştürmek* istiyordu. Jenny şimdidiye kadar yalnızca hayallerinde gördüğü gözlerle gerçek hayatı da karşılaşmak istiyordu. Belki de zamanı gelmişti artık.

18 Ağustos 2014 tarihinde günlüğünün ilk paragrafına Wikipedia'dan bulduğu tanımı satırı satırına geçirmiştir:

*Düşüncenin aktarımı diye tanımlayabileceğimiz telepati, akilla iletişim kurmanın varsayımsal becerisidir. Yani herhangi bir araç veya duyu kullanılmaz. Telepati tanımı 1882 senesinde Frederic William Henry Myers tarafından yapıldı. Kökü Yunancadan *thle, tele* (uzak) ve *paVqeia, patheia* (duygu) türetilmiştir. Önsezi ve durugörü gibi, telepati *de duyular dışı algılamaya aittir*. Daha genel olarak, sözde paranormal beceriler olarak değerlendirilirler. Parapsikolojinin araştırma alanına girmektedir.*

Onları birbirine bağlayan güç bu muydu? Bu muydu onlara sunulan hediye?

Jenny filmlerde ve romanlarda telepati terimiyle karşılaştı fakat her zaman belirli bir an ve zamanda kullanılabilen bir beceri olduğunu düşünmüştü. Telepatinin kişinin etki alanının içinde olan bir başka kişiyle mümkün olabileceği kanısına varmıştı. Onların durumunda, aralarındaki koruknucuzaklı hesaba katıldığında, olay daha gizemli hale geliyordu. Jenny üstünü değiştirdi, günlüğünü çekmeceye kaldırdı, Alex'i son bir kez düşündü ve aşağıya, annesinin onu beklediği kata inmeye başladı.

“Kimbilir ne zaman gelecek...”

LEONARDO PATRIGNANI

Perşembe ve cuma akşamları Alex, Marco'da kaldı. Cumartesi sabahı Melbourne'e giden uçak için rezervasyon yaptırmıştı. Uçuş günleri hariç bir hafta kalacaktı. İlk "buluşma" için bunun yeterli olacağını düşünmüştü.

Pazar sabahı genç kızla aralarında bir telepatik buluşma daha olmuştu, iletişimlerinde bir şeylerin değiştiği çok barizdi.

Alex onunla temas kurmadan önce sıradışı bir algıya kapılmıştı. Sanki onu çağırılmıştı. Onun titreşimlerini, düşüncenin frekansını yakaladığını sanmıştı. Sanki aklı veya ruhu anten görevi görmüştü.

Sen de hissettin mi? diye sordu Alex. Jenny, Alex'in neden bahsettiğini anlamamıştı tabii ki.

Sesini tanıyorum... Hayır, aslında ses değil de ışık gibi bir şey bu. Beynimin içinde beliriveriyor. Nasıl açıklayacağımı bileyemiyorum.

Seni aradığımdan eminim.

Evet, biliyorum.

İki gün sonra Avustralya'da olacağım. Uçağım sabah saat 10'da inecek.

Tam o anda Alex yeni bir titreme hissetti ve yaklaşan fırtınanın sesini duydu. Beyninin duvarları arasında yanıkalan şimşek hiçbir acıya sebep olmamıştı bu sefer.

Hatta ona garip bir güç hissi vermişti, sanki zihnini açmış, kafatasının sınırlarını genişletmişti.

Seni nasıl bulabileceğimi söyle, dedi Alex yeni bir patlama sesi konuşmalarını bölerken.

Bilmiyorum.

Bir yer adı söyle, buluşabileceğimiz herhangi bir yer.

Kız cevap vermeden önce birkaç saniye duraksadı.

Altona Beach Pier.

O da nedir? diye sordu Alex ancak o anda iletişim koptu.

Alex gözlerini açtığında kendini Marco'nun salonundaki koltukta uzanmış buldu. Arkadaşı bir metre ötede durmuş onu merakla süzüyordu.

“Onunla miydin?” diye sordu.

Alex gerçeklikle bağlantı kurabilmek için bir süre çevresine bakındı.

“Bir şeyi kontrol etmeliyim,” dedi doğrulup otururken. “Altona Beach Pier diye bir yerin var olup olmadığına bakmalıyım. Ve eğer varsa, nerede olduğunu öğrenmeliyim.”

“Hemen bakalım.” Marco hemen bilgisayarını alıp arkadaşının söylediği kelimeyi yazdı.

Google Maps'e hızlıca göz atınca burasının Melbourne'ün güney batısında, sakin bir bölgede yer alan bir iskele olduğunu gördüler.

Ertesi sabah annesi ile babası işteyken eve giden Alex okul çantasına birkaç giysi ve bir kitap ile birlikte emektar iPod'unu tıkıştırdı. Evden çıkmadan önce kısa bir mektup yazıp mutfak masasının üzerine bıraktı.

Sevgili anneciğim ve babaciğim,

Bir yolcuğa çıkıyorum. Çok uzun sürmeyecek.

LEONARDO PATRIGNANI

Beni merak etmeyin.

Her şey kontrol altında ama size neler olduğunu açıklayamam. Anlatsam bile anlayamazsınız. Daha fazla bekleyemezdim. Bu yüzden izniniz olmadan gidiyorum.

Sizi çok seviyorum, lütfen beni affedin.

ALEX

Çantayı sırtına atan Alex yolculuktan önceki geceyi geçirmek üzere tekrar Marco'nun evine döndü. Uçak ertesi sabah saat yedideydi.

Marco, "Seni kıskanıyorum, biliyor musun?" dedi. Tost yapmak için ekmeğin üstüne jambon dilimleri diziyordu.

"Neden?" diye sordu Alex sofraya otururken.

Arkadaşı sandalyenin arkasında duran mavi düğmeye bastı. Birkaç saniye içinde masada, misafirin oturduğu yerde bir oyuk oluştu. Bu oyugun içindeki tahta rafin üzerinde bir bardak, tabak, çatal, bıçak ve peçete diziliydi.

"Çok basit. Dışarıda bir yerlerde sana ihtiyacı olan biri var ve seninle buluşmak için sabırsızlıktan ölüyor."

"Evet, dört senedir benimle yalnızca epilepsi nöbetleri vasıtasiyla iletişim kuran biri..."

"Kes sesini. Sen de onun var olduğunu biliyorsun," dedi Marco kendinden emin bir şekilde. Sonra bakışlarını hareketsiz duran bacaklarına indirdi. "Böyle bir şey benim başına hiç gelmeyecek."

"Aptallaşma. Önünde sonunda senin de hayatına biri girecek. Yalnızca doğru zamanı beklemelisin."

Marco elindeki ekmeği ağızına attı, ağızı doluyken cevap verdi. "Ben engelliyim."

Alex su bardağına doğru uzanırken kafasını salladı. "Sen bir dâhisin, Marco. Sıradışı bir zekâya sahipsin. Evet, bacakların yok. Bazı insanların bacakları var ama onların da hayatta gidecek yolları yok, bir bitki gibi hareketsizler."

"Belki de haklısun... er geç ben de iki tekerlekli bir adamla hayatını geçirmek isteyecek zavallı bir kız bulabilirim."

Marco güldü. Her zaman kendini küçümserdi, Alex de onun bu haline çoktan alışmıştı.

"Hazır musın? Alarmı dörde kurdum."

"Evet." Alex gözlerini kapadı ve Avustralya'ya doğru gezegeni uçarak geçtiğini hayal etti. "Hazırım. Söylemem gerekirse, içim içime sığmıyor."

Yemekten sonra ikisi televizyonun önünde sohbet ederek birkaç saat geçirdiler. Beklendiği gibi Alex'in annesi telaş içinde Marco'nun evine telefon etmişti. Marco rolünü mükemmel oynamıştı. Kendisinin de Alex'i aradığını ve hemen eve dönmesini tavsiye ettiğini söylemişti. Uydurdukları senaryo işe yaramış gibi görünüyordu. Onu aramak için buraya gelmeyeceklerdi. En azından onlar öyle umuyorlardı.

Ertesi sabah saat dörtte alarm çaldı.

Yolculuk başlamak üzereydi.

9

Alex'in uçağı Malpensa Havaalanı'ndan 28 Kasım 2014 günü saat yedi on ikide havalandı. Bir buçuk saat içinde yolculuğun iki durağından ilki olan Paris Charles de Gaulle Havaalanı'na inmiş olacaklardı.

Marco sayesinde her şeyi kartla ödemisti. Parasının üçte biri uçak biletine gitmişti. Cebinde kalanın bir kısmıyla Avustralya'da kalacağı yeri ödemeliydi. Tabii ki Jenny kendisini misafir etmezse. Ama birkaç gün öncesine kadar haliüsünasyon olup olmadığından emin olmadığı birini misafir etmesini beklemek pek olası durmuyordu.

İkinci uçuş üç buçuk saat sonraydı. İlk saatte Alex havaalanında amaçsızca dolaştı. MP3 player'ına kulaklık almak için bir dükkâna girdi. Sonra bir kafede oturdu, sırt

TELEPATİ

çantasından Andrew Klavan'ın yazdığı *Geceyarısından Önce* adlı kitabı çıkarıp okumaya koyuldu.

Ara sıra çevresine bakınıyordu. Etrafında yolculuğa çıkan ya da yeni dönen insanlar vardı. Kimileri sarılıp uzun uzun vedalaşıyor, kimileri de uzun zaman sonra kavuşmanın sevinciyle kucaklaşıyordu.

Hepsi birer çizgi, diye geçirdi aklından. Her bir kişiyi hayali bir haritada çizili bir çizgi olarak düşündü. Hayatlar birbirleriyle kesişen, teget geçen, birleşen ve sonra ileriye giden devasa bir arapsaçı gibiydi. Orada dışında, dünya yollarında, milyarlarca çizgi, hayat çizgisi vardı. Milyarlarca yön. Başlanan yollar, tesadüfen yön değiştiren, bazen de aniden çıkmaz olanlar. Bir anda birbirine âşık olan iki kişinin farklı yollarının keşfemesi tesadüflere bağlıydı. Dünya üzerinde istedikleri saçma rotaları çizip istedikleri yere gidebilir ve birbirleriyle hiç karşılaşmayıabilirdiler. Veya birbirlerini hiç tanımadan birkaç defa karşılaşabilirlerdi. Her sabah aynı otobüse binebilirler ve birbirleri hakkındaki hiçbir şeyden haberdar olmayabilirlerdi. Bu durum, birbirleriyle temas kurmadan, hayatlarının sonuna kadar devam edebilirdi. Ancak bazen tesadüfen yapılan bir espribile sihirli bir şekilde yollarını kesiştirebilirdi. Yalnız başına gittikleri sönükle yollar tek bir yolda birleşebilirdi.

Paris'ten kalkan uçak öğle saatlerinde programa uygun olarak Kuala Lumpur'a indi.

Kalkış yerel saatle altı otuz beşteydi. Alex Malezya Havayolları'nın uçağında biraz uyuyabildi. Uyandığı

zaman inmelerine iki saat kalmıştı. *Uyku hapiyla böylesine derin uyuyamazdım*, diye düşündü, birkaç sırada arkasında, annesinin kucağında susmak bilmeden ağlayan çocuğu dinlerken. Son uçuştan önce beklemesi gereken zaman oldukça uzundu. Malezya'nın başkentinde aşağı yukarı tam bir gün geçirmesi gerekiyordu. Melbourne'e doğru yol almadan önce, havaalanına indiği andan itibaren tam on beş saat beklemeliydi.

Havaalanının boyutları Alex'i şaşkına çevirmiştir. Çıkışa ulaşmak için neredeyse yirmi dakika yürümüştü. Bulunduğu yerin temizliği onu neredeyse büyülemiştir. Her gün milyonlarca insanın gelip geçtiği havaalarında kirlilikten eser yoktu. Kocaman pencereler o kadar temizdi ki neredeyse yok gibiydiler.

Çantasını sırtına geçiren Alex otomatik kapılardan geçerek havaalanından çıktı. Onu hiç ummadığı bir sıcak dalgası karşıladı. Dayanılmaz derecedeki nem de aynı şekilde hiç beklememiği bir şeydi.

Zamanını nasıl değerlendireceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Geniş caddede yürümeye başladı, yolda çok trafik yoktu. İlk fark ettiği şey neredeyse havalimanına yapışık olan Sepang Yarış Pisti'ni gösteren tabelalar oldu. O pistte yapılmış olan birçok yarış seyretmişti. Video oyunlarını seven biri olarak pisti oldukça iyi tanıyordu. Marco'nun evinde, PlayStation'da oynadıkları oyunda birçok kez o pisti tanıma imkânı olmuştu. O yöne doğru ilerlemeye karar verdi.

TELEPATİ

Pist çalışma nedeniyle kapalıydı ama Alex yarım bir İngilizce'yle orada çalışan işçilerden birine yakınlarda oturup birkaç saat dinlenebileceği bir yer olup olmadığını sordu.

Sonra onu sahile doğru götüren bir otobüse bindi. Yolun sonunda plajı gördüğünde araçtan indi. Sepang Mahallesi'ni Hint Okyanusu'ndan ayıran büyüleyici, uçsuz bucaksız kumsalda, Bagan Lalang Beach'te bulunuyordu. Bir dizi bisikletli onun önünden geçerken o da karşından karşıya geçti. Yol boyunca bir bisiklet pisti mevcuttu. Biraz sonra önünde alçak bir duvar belirdi. Duvarın arkasındaki kumlu yüzey muhteşemdi. Sahil o gün sörfçülere antreman imkânı vermeyen dalgalarla ıslanıyordu.

Neredeyim ben... çılginlik bu! diye düşünürken hayatında ilk defa dünyanın bir ucunda tek başına olduğunu fark etti.

Bagan Lalang Beach'in atmosferi büyüleyiciydi. O yerin sessizliği ve sakinliği düşüncelerinin ideal müziğine benzıyordu. Hayatının yön değiştireceğini hissediyordu ama onu nereye götüreceğini hayal edemiyordu.

Birkaç yüz metre sonra kendini önünde küçük masaların olduğu küçük bir barın karşısında buldu. Tabelanın üzerinde CHUCK BERRY'S yazılıydı ve dışarıdaki sütunun üstünde ünlü Amerikalı şarkıcı, Johnny B. Goode'nin bir posteri asılıydı.

Alex dışarıdaki masalardan birine oturup beklemeye başladı. Garson ona yemek fotoğraflıyla dolu menüyü getirince, hiç düşünmeden *ikan baka* diye adlandırılan yemeği sipariş etti.

LEONARDO PATRIGNANI

Yemek, o bölgeye özel, izgarada pişirilmiş balıktı. Alex yanında kızarmış patates istedi.

Servis yapan kız, kimbilir hangi sebepten, ondan hoşlanmıştı. Plaj çevresindeki, özellikle de Sepang Gold Coast bölgesindeki hotel ve dağ evlerinin yıl boyunca dünyanın farklı bölgelerinden gelen turistlerle dolup taşığını söyledi.

Yemekten sonra Alex tekrar yürümeye başladı ve sahilde karakteristik bir kafe buldu. Birkaç saat orada otuructan sonra kafenin sahibi olan bugday tenli, tıknaz, kalın bıyıklı adam onunla konuşmaya başladı. Güneş ortalığı kavuruyordu ve nem daha yoğun ve rahatsız edici olmuştu.

Alex'in yarım İngilizcesiyle anlattıklarını dinledikten sonra, "Bir kızı ariyorsun, değil mi? Bu yüzden İtalya'dan ayrıldın!" diye onunla şakalaştı. Kafenin sahibi tahminiyle tam olarak Alex'in kafasındaki düşünceleri yansımıştı. Cevap vermedi, gülümsemekle yetindi. Başını çevirip ufka doğru baktı.

Tekrar yola koyulduğunda havaalanına giden yolu tahmin etmeye çalışan Alex kaldırımda, tahta sandalyede oturan bir adamın önünden geçti.

"İtalyan mısın? El falına bakıyorum mı?"

"Hayır, teşekkürler," diyen Alex karşı yöne doğru ilerledi.

"Yalnızca beş dakika."

Alex yürümeye devam ederken, "Zamanım yok. Uçağa yetişmek zorundayım," diye yalan söyledi.

"Çok zamanın var. Uçağın bu gece kalkıyor."

TELEPATİ

Alex kalakaldı, bakışları bir süre gideceği yönde sabit kaldıktan sonra tek kelime etmeksizin yavaşça başını çevirdi.

"Sen akıllı," dedi adam pohpohlamaya çalışarak. Dağınık gri saçları, lekelenmiş bir giysisi vardı. Masanın altında bacak bacak üstüne atmıştı, elinde karıştırılmaya hazır bir kâğıt destesi bulunuyordu.

"Yani akıllıyım, öyle mi?" dedi Alex alaylı alaylı. "Her şeyi biliyorsun öyleyse."

"Ben her şeyi bilirim. Bir kart çek, haydi."

Alex birkaç saniye tereddüt ettikten sonra merakı galip geldi. "Bu," dedi destedeki bir kartı işaret ederek.

"Elinde tut, konuşma."

Önünde bir sinek papazı vardı. Kâğıtlar Alex'in bildiği boyutlardan daha büyültü ve plastik kaplıydı ama büyüsü resimlerdeydi. Normal bir oyun kâğıdından ziyade bir tarot kâğıdına benzıyordu. O papaz sanki gözlerini onunkilere dikmiş bakıyordu.

"Seni büyük atlayış yaparken görüyorum ben."

"Ya, öyle mi?" Alex kuşkuyla sordu.

"Siyah okyanusa büyük atlayış."

Alex boşu boşuna vakit harcadığını düşünerek, "Ve sen bu muhteşem öngörülerin için, benden para mı istiyorsun?" diye şakalaştı.

Kâhin gizemli bir gülümsemeyle ona baktı, sonra bir kâğıt çıkarıp ona gösterdi. Karttaki çizimde siyah beyaz bir kare sarı bir şimşek tarafından kesilmişti.

LEONARDO PATRIGNANI

"Hepimiz büyük bir tehlike içerisindeyiz," dedi. "Ve sen önemli."

Alex bir şey demeksizin *Sen de sarhoşsun*, diye düşündü. Sonra ayağa kalktı, sırt çantasının sağ omuzundaki kayışını düzeltti ve yoluna devam etti.

Kâhin yüzündeki gülümsemeyi bozmadan sol kaşını kaldırarak boş boş önüne bakmaya devam etti. Gözleriyle genci takip etmedi. Sadece fisildamakla yetindi: "İyi yolculuklar, İtalyan, Melbourne'deki kiza benden selam söyle."

Alex aniden döndü. Bunu bilemezdi. Mümkün değildi. Gözleriyle bankın etrafını taradı.

Gitmişti.

"Hangi cehenneme..." Alex her yöne baktı ama adam kaybolmuştu.

"Çok saçma. Bu kadar hızlı nasıl yok olabilir?" başını salladı, sonra saçlarını düzeltti ve orayı terk etti.

Tekrar havaalarına ulaştığında saat altı olmuştu. Melbourne uçağı saat yirmi bir otuz beşte havalandacaktı. Jenny'ye gittikçe yaklaşıyordu. Heyecanla titredi. Paranoyakça düşüncelere kapılmamak için kâhinle yaptığı konuşmayı unutmaya çalıştı. Ertesi sabah Tullamarine Havaalanı'na varancaya kadar bütün yol boyunca uyuyabilmeyi nasıl da isterdi. Saatler ilerledikçe heyecanı da artıyordu.

Oysa yolculuk bitmek bilmedi. Malezya Havayolları'nda beş dolar ödeyerek aldığı rahatsız ötesi kulaklıkları takan Alex hepsi birbirinden sıkıcı dört film izledi. Klavan'ın romanını da okumayı denedi. Kitabın konusu çok ilginçti,

TELEPATİ

buna rağmen dönüp dolaşıp aynı satırları okuyup duruyordu. Konsantre olmak imkânsızdı.

30 Kasım 2014 saat dokuz ellide, Milano'dan ayrıldıktan iki gün sonra, Alex Melbourne'e indi.

Gümrükten geçtikten sonra telefonunu açtı. Ekranda annesinden gelen on beş arama vardı. Bir an ailesini üzدüğү için derin bir pişmanlık hissetti. Sonra telefonunu tekrar kapayıp sırt çantasının içine sakladı.

"Sonunda başardım" diye düşündü havaalanının otomatik kapıları onun geçmesi için açılırken.

Gelmişti. Oradaydı.

Jenny'den yalnızca bir adım uzakta.

10

Jenny aynada kendini süzmeye devam ediyordu. Önceki gece oldukça huzursuz ve kısa süren bir uykunun arkasından sabah sekiz buçukta kalkıp küveti doldurmuş, suya ballı duş jeli katıp rahatlatıcı bir banyo yapmıştı. Sonraki yarım saatini kahverengi dalgalı saçlarına fön makinasıyla şekil vererek geçirmiştir. Annesi ile babası saat sekizde evden ayrılp işe gitmişlerdi. Onlara İngilizce öğretmeni gelmeyeceği için bugün okula geç gideceğini söylemişti. Ailesi onu okulda sanırken, o buluşma için kendisine en yakışan kıyafeti bulmaya uğraşıyordu.

Hiç bu kadar heyecanlanmamıştı ve bütün bunların ne kadar garip olduğunu düşünmemeye çalışıyordu.

En beğendiği eteklerinden birini giydi. Dizlerine kadar inen, bir tarafında kuyruklu yıldız resmi bulunan, krem

renkli bir etekti bu. Sonra kahverengi çizmelerini, mavi tişörtünü, üstüne de açık renkli ceketini giydi. Bir yandan da göz ucuyla duvarda asılı duran saatı kontrol ediyordu. Neredeyse on olmuştu. Alex inmiş olmalıydı. Belki de buluşacakları yere doğru yola çıkmıştı bile. Havaalanı plajdan otuz kilometre uzaktaydı, Jenny'ye iskeleden beş dakika uzakta yaşıyordu. Ama erkenden yola çıkmaya karar vermişti. Evde kalması olanaksızdı.

Çıkması gerekiyordu.

Graver'ların villası Pasifik Okyanusu'nun kenarındaki Esplanade Caddesi'ne ikinci paraleldeydi. Onun birkaç adım uzağında bulunan Pier Sokağı, Altona İskelesi'ne doğru uzanıyordu. Queen Sokağı kavşağını geçen Jenny kalbinin hızla çarptığını ve bu çarpıntınu giderek şiddetlendiğini hissetti.

Esplanade Caddesi'ne doğru dönerken yanından hızla geçen bisiklet yüzünden korkuya geriye sıçradı. Keman teli gibi gergindi. Karşıya geçmeden önce derin bir nefes aldı.

İskele hemen karşısındaydı.

Erken gelmişti, bunun farkındaydı.

Dört basamak çıkışın kendini Altona Beach Pier'de buldu. Arada bir durup korkuluğa yaslanarak, elleri belinde birkaç adım attı. Korkuluğun arkasından, serin serin esen rüzgârin kumu kaldırıp sürüklediğini görebiliyordu. Ahşap iskele boyunca yürüdüktenten sonra geri dönüp plaja inen merdivenlerde oturmaya karar verdi.

Orada beklemeliydi. Alex yakınlarda bir yerde olmalıydı. Jenny okyanusun dalgalarını seyrederek gevşemeye çalıştı.

Gergin olduğu zamanlarda bunu sık sık yapardı. Sahile iner, kıyıya yakın bir yere uzanıp o sihirli sesin kendisini hypnotize ederek alıp götürmesine izin verirdi.

Jenny'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Buluşma saati gelmişti.

Alex'i Altona'ya götürüren taksinin şoförü otuz yaşlarında bir adamdı ve bütün yol boyunca bir dakika bile susmak bilmemiştir. Kafasını turistik bilgilerle doldurup durmuştu, o ise pencereden dışarıyı seyrederek ara sıra kafasını sallamakla yetinmişti. Taksici birkaç soru sormaya yeltenmişse de Alex fazla İngilizce bilmediğini söyleyerek soruları savuşturmuştu. Aslında okulda konuşmayı kıvıracak kadar İngilizce öğrenmemiştir, notları iyiydi ama o anda hiç sohbet havasında değildi.

On bire yirmi kala taksi Miller Road'dan Esplanade'ye doğru sağa döndü ve iskele yönünde sahil boyunca ilerledi. Uçsuz bucaksız mavi görüntü Alex'i büyuledi.

Artık an meselesi idi.

Araba kenara yanaştı, Alex taksi ücretini ödeyip şoförle vedalaştıktan sonra indi. Adam kafasıyla iskeleyi işaret etti ama Alex taksinin penceresinden çoktan görmüştü.

"Buradayım." Taksi yoluna devam ederken, Alex yolun karşısına geçti. İskele çok yakındaydı. Üstünde CENNET DONDURMA yazan dondurma arabasını geçer geçmez oradaydı. Birkaç çocuk bisikletleriyle deniz kenarında tur atıyorlardı. Alex dondurmacının önünden geçip Altona Beach İskelesi'ne adım attı.

Yalnızca karşısından gelen bir adam vardı görünürde. Kendi yaşlarında bir kız göremiyordu. Belki Jenny henüz gelmemişi.

Alex tereddütle birkaç metre ilerledi. Sağ tarafta, sokak lambasının hemen yanında plaja inen bir merdiven olduğunu fark etti. Merivene yaklaştı. Basamaklardan birinde oturmuş, denizi seyreden, uzun, kahverengi saçlı birini gördü. Kalbi yerinden çıkacakmuşçasına atan Alex ilk basamağı indi.

Sonra cesaretini toplayarak seslendi.

"Jen... Jenny?" Kelime boğazında düğümlenmişti.

Seslendiği kişi birden ona döndü.

"Ne istiyorsun?" dedi saçları neredeyse beline kadar inen bir çocuk. Ters ters bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi Alex.

Delikanlı kalkıp plaja doğru yürüdü. Alex çocuğun arkasından baktı.

Neredesin, Jenny?

Saat on biri çeyrek gece Jenny her şeyin kendi hayal gücü olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sonuçta, böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Belki gerçekten de şizofrendi. Belki duyduğu sesler, gördüğü görüntüler yalnızca zihinsel bir hastalığın sonucuydu.

Heyecanını zorlukla dizginleyebiliyordu. İскеlege Alex'ten en ufak bir iz yoktu. Beklerken Labrador'u ile dolaşan bir adam, elele gezen otuzlarında bir çift, bakıcısıyla dolaşmaya çıkışmış yaşlı bir kadıncıız ve onun gibi okuldan kaçtıkları

LEONARDO PATRIGNANI

belli olan birkaç çocuktan başka kimseyle karşılaşmamıştı. Ortalıkta Alex'in gölgesi bile yoktu.

Jenny saat on bir buchuğa kadar bekledikten sonra son konuşmalarında delikanlıının söylediğlerini hatırladı. Kendi isteğiyle onunla iletişim kurmayı başarabilmişti. İlk yıllarda ataklar gibi değildi, ya da son aylardaki ani translara benzemiyordu. Beyinleri aracılıyla gerçekleşen hakiki bir görüşmeydi.

Neredesin, Jenny? dedi kafasının içindeki bir ses tam o anda. Bu Alex'in sesiydi.

İskele bir anda yok oldu, Jenny çok kuvvetli bir titreşim hissetti. Onu denizin ortasında fırtınaya yakalanmış bir sandal gibi sürükleyen bir kuvvetti bu.

Gözlerini kapayıp zihinde bir noktaya odaklandı. Diğer düşünceler kaybolup gitmişti.

Alex, diye düştündü Jenny, utangaç bir şekilde.

Kelimeler aklında âdetâ bir çanın tekrar tekrar vurması gibi tekrarlanıyordu.

Vücutunda bir ürperti dolaştı. Jenny gözlerini kapa-
maya çalıştı fakat başaramadı.

Gözleri okyanusa dikilmiş olarak hareketsiz kaldı. Zihinde hemen önündeki dalgaların sesi yankılanmaya başlamıştı.

Alex...

Duyuyorum seni, Jenny.

Alex, neredesin? Yalvarırım bana gerçek olmadığını söyleme.

Gerçekim, dedi Alex. Varım. Buradayım. Senin için geldim.

Neredesin?

TELEPATİ

Buradayım, iskelede.

Bu mümkün değil, Alex. Bir saatten beri seni iskelede bekliyorum. Burada benden başka hiç kimse yok. Altona'da, Pier Caddesi'nde olduğuna emin misin?

Evet, Jenny. Caddeye on metre mesafede, iskelenin ilk basamağındayım. Hemen önungde bir lamba var, birkaç adım ötede plaja inen bir merdiven bulunuyor.

Alex sustu. Zihninde yepyeni bir korku belirmiştir.

Jenny?

Derin derin nefes aldı. Bir anda bağlantıyı kaybetmiş olmaktan korkuyordu.

Beni hâlâ duyabiliyor musun?

Alex, ben de aynı lambanın önünde, hemen merdivenlerin yanındayım. Tam olarak söylediğin yerdeyim.

11

Alex yavaşça yere yiğildi. Jenny'nin sözleri bitmek bilmeyen bir girdap gibi zihninde dönüp duruyordu.

Tam olarak senin söylediğin yerdeyim...

Delikanlı avucunu şiddetli ve delici bir ağrıyla zonklayan sağ şakağına dayadı. Migren yüzünden acıyan gözlerini kısarak şaşkınlıkla etrafına bakındı.

İskele o anda bomboştu. Artan rüzgârin etkisiyle dalgalanlar şiddetlenmiş, hava serinlemişti.

“Çok anlamsız,” dedi yüksek sesle. Bunu üç kere tekrarladı. “Deliriyorum. Tek açıklaması bu. Kafayı yedim ve bunu kabullenmek istemiyorum.”

Korkulukların yanında duran sırt çantasına göz attı.

Kolunu uzattı, çantayı kendine doğru çekip açtı. Elini sokup içerisindeki gözden cep telefonunu aldı, rehberden Marko'yu seçip aradı.

Arkadaşı her zamanki gibi uyanmıştı. Orada saat sabahın üç buçuğuydu.

"Alex!" dedi şaşkınlıkla. Gecenin o saatinde telefonunun çalmasını hiç beklemiyordu. Hemen önünde duran üç bilgisayar da açıktı. Bu bilgisayarları masaya monte edilmiş çalışma lambasının zayıf ışığı aydınlatıyordu. Duvara asılı olan neon lambalar o anda çok ısınmalarını önlemek için kapalıydı.

"Kusura bakma, Marco. Uyuyor muydun?" Ses tonundaki keyifsizliği anlamak arkadaşı için çok kolaydı. Onun için açık bir kitap gibiydi.

"Yok canım, nerede? Bir sistem bulmaya çalışıyorum. Bir video oyunu mağaza zincirinin bilgi bankasına girmeyi başardım ve şanslıysak yarına kadar yeni *Call of Duty* oyununun bir kopyasını evime yollayacaklar. Bedava, tabii ki..."

Alex, "Jenny yok," diye sözünü kesti. "Sözleştigimiz yerdeyim ama o yok."

"Belki bir işi çıkmıştı. Belki yoldadır."

"Hayır, sorun başka. Biraz önce konuştuk."

Marco elektrikle çalışan tekerlekli sandalyesini itip bilgisayarların bulunduğu bölgeden ayrıldı. Üstünde bir şişe su bulunan küçük bir masaya doğru yaklaştı. Alex'in ne anlattığını anlamaya çalışırken birkaç yudum su içti.

"Konuştunuz... telepatik olarak mı?"

“Evet.”

“Peki, sana ne dedi? Neden orada olmadığını açıkladı mı?”

“Tam tersi oldu.”

“Anlayamıyorum.”

Alex çevresine göz atıp kendisini duyabilecek birilerinin olup olmadığını kontrol etti, yalnızca iskeleye vuran dalgalar vardı. “Kendisinin de burada olduğunu söyledi.”

Arkadaşı bir an söyleyecek kelime bulamadı. Alex, Jenny’den ve garip haberleşmelerinden ilk bahsettiği andan beri arkadaşının akıl sağlığından bir an bile şüphe etmemiştir. Alex’in kafasındaki tüm tahtaların tamam olduğundan emindi. Öyleyse bu gerçekleşmeyen buluşmanın altında ne yatıyordu şimdi?

Kız oradaydı, en azından Alex’e kendisinin de sözleşikleri yerde olduğunu söylüyordu.

Ama arkadaşının söylediğine göre orada kimse yoktu. İskele bomboştu.

“Alex, bilmiyorum farkında musın ama söylediklerinin hiçbir anlam yok.”

“Ben de kendime durmadan bunu söyleyip duruyorum. Bütün bunların hiçbir anlamı yok. Deliriyorum herhalde!” Alex yere bir yumruk attı.

“Dinle beni. Sakinleşmeye çalış. Mutlaka bir açıklaması olmalı. Bana on dakika ver. Bir şeyi kontrol etmeliyim. Seni arayacağım.”

“Tamam,” dedi Alex huzursuzca.

TELEPATİ

"Uzaklaşma, oralarda kal, git bir toast ye, plajda uzan ama ben seni arayana kadar kendi kafana göre hiçbir şey yapma."

Alex telefonunu cebine koydu, sırt çantasını alıp kendisini plaja indirecek olan merdivenlere doğru ilerledi. İleride birkaç çocuk futbol oynuyordu. Bir adam köpeğiyle birlikte kıyı boyunca hızlı hızlı yürüyordu. Alex o anda internette araştırma yaparken rastladığı seyahat sitesinde okuduklarının ne anlama geldiğini anlamıştı: "Melbourne'ün en sakin köşesi, bir huzur vadisi."

Öfleyerek kuma uzandı, gözleri gökyüzünün berrak maviliğinde kayboldu. Migreni yavaş yavaş geçiyordu.

O sırada Marco, Seeker'a birkaç anahtar sözcük girmiş, araştımanın sonuçlarını bekliyordu. Seeker kendi icat ettiği bir programdı. Dünyadaki en olağanüstü arama motoru olmaya adaydı, her soru için bir yanıtı vardı. Bu programı büyük şirketlere çok büyük paralar karşılığında satabilirdi.

Ama ne yazık ki şu an için tamamen yasasıydı.

Seeker programının algoritması birkaç seviyede araştırma yapma imkânı tanıyordu. Forumlardaki yazışmaları, Facebook'taki durumları, Twitter'daki mesajları, MySpace'deki içerikleri ve müşterilerle iletişim kur'an bütün büyük platformları denetliyordu. Bütün bulguları, ana arama motorları sonuçları, en güvenilir ansiklopediler, arşivler ve çevrimiçi veritabanlarıyla karşılaştırıyordu. Bu bilgisayar programının temel fikri çevrimiçi ve çevrimdeşti bilgilere ulaşabilmek, kesinleşmemiş verileri kesin olanlarla birleştirmekti. Marco'ya göre sadece bu şekilde, sonsuz

sayıda olasılığı değerlendirmek, yeni hipotezlere ulaşmak mümkünüdü. Amaç yeni hipotezler oluşturmaktı, önceden hazırlanmış cevaplar bulmak değil. Kesinlikle en ilginç ve en yararlı bilgileri verebilecek bir araştırma "bölgesi" vardı ama bu tam olarak yasalara uygun değildi. Marco önde gelen ulusal telefon operatörlerinin bilgi bankasına girmeyi başarmıştı ve kullanıcıların birbirlerine gönderdikleri bütün sms'leri, eşleştirme araştırmaları için kontrol eden bir algoritma yaratmıştı. O her zaman, "Mahremiyetin canı ceheneme," derdi.

İşlemci, verilerin üzerinde çalışmaya başladı.

On dakika bile geçmemişken ekranın ortasını kaplayan mor bant yüzde yüze varıp ilk sonuçları göstermeye başladı. Ekran linkler, referans listeleri, yazar isimleriyle dolmaya başladı. Marco o bilgileri analiz etmek ve süzmek için daha çok vakte ihtiyacı olduğunu anladı. Daha az önemli eşleştirmeleri ayıklayabilmek için birkaç girdi daha eklemek gerekiyordu.

Cep telefonunu eline aldı ve arkadaşına bir mesaj gönderdi:

ÜZERİNDE DÜŞÜNMEM GEREKEN BAZI VERİLER
VAR. BİRAZ DOLAŞ, BİR ŞEYLER YE. DAHA
SONRA HABERLEŞİRİZ.

Alex mesajı okuyunca başka bir seçenek olmadığını anladı. Gerginliği biraz azalınca aslında oldukça aç olduğunu fark etti. Sabah yaşananlar iştahını kaçırılmıştı. Ama artık vakit

ögleni geçmişti. Arkadaşının önerisi gayet yerinde görünüyordu. Esplanade Caddesi'nde, sabah taksiyle geldiği yönün aksine yürümeye başladı. Birkaç barın önünden geçtikten sonra bir restoranın önüne geldiğini fark etti. Restoranın adı STEAK MEX! idi ve atmosferine bakılacak olursa şahane etleri oldukça yüksek fiyatla satıyorlarmış gibi duruyordu. Orayı geçti. Birkaç adım sonra dilim pizza satan bir yer gördü, bu ona daha uygundu.

Gölge bir masaya oturdu, yanındaki sandalyeye de çantasını koydu. Bir dilim pizza, bir porsiyon da patates köftesi sipariş etti. Ona servis yapmalarını beklerken dirseklerini masaya koydu, kafasını ellerinin arasına yerleştirdi ve garson gelene kadar o köşede yalnızlığını sığınıp karanlığa gömüldü.

Dünyanın öbür ucunda Marco sayfa sayfa çıktı alıyor, paragrafları işaretliyor, bilgisayarına ek bilgiler giriyor ve A4 boyutunda kareli bir deftere notlar alıyordu. Cevaba çok yaklaştığını hissediyordu, Alex'in başına gelen inanılmazdı. Kafasında bir fikir oluşmuştu, geriye birkaç bilgiyle bunun sağlamasını yapmak kalmıştı. Her şeyin inanılır bir dayanağı olmayabilirdi, gerçeküstü hatta paranormal görülebilirdi ama bütün bulgular bir yönü gösteriyordu. Uzakta olan arkadaşının zihinsel bir problemi olmadığı varsayımdan yola çıkarak olan biteni açıklayabilecek bir cevabı vardı.

Cevap Marco'nun yıllar önce, annesi ile babasının hayatlarını kaybettikleri kazanın olduğu gün sorduğu sorunun içinde saklıydı.

LEONARDO PATRIGNANI

Cep telefonunun ekranı aydınlandığı sırada Alex kocaman karton bardağı doldurulmuş kahvesini içiyordu.

“Aklımda bir fikir var. Baştan uyarayım, söyleyeceklerim sana saçma gelebilir. Senden gelecek tüm hakaretleri kabullenmeye准备. Eğer psikolojik bir rahatsızlığın olmadığını kabul edersek, bu bilmecenin tek bir çözümü var. Bu da üstüne yoğunlaşmaya değer, takip edilecek tek yol.”

“Dinliyorum.”

“İnsanoğlunun hâlâ derinlemesine bilmemiş bir şeyden bahsediyoruz.”

“Yalnızca zihinsel olarak bağlantı kurduğum bir kızla buluşmak için dünyanın yarısını katettiysem eğer... her şeye hazırlım demektir.”

“Söyle bakalım, bu sanrılar ne zaman başladı?”

“Biliyorsun, dört sene önce.”

“Tamam. Sesler duymaya ve görüntüler görmeye başladın. Her şey karmaşıkçıktı, diğer tarafla kurduğun bağlantı genellikle anlaşılmaz ve zordu. Doğru mu?”

“Evet.”

“Zamanla sen ve Jenny birbirinizi daha iyi tanımak ve birbiriniz hakkında daha fazla şey öğrenmek için yeni bir teknik geliştirdiniz.”

“Niye zaten bildiğim şeyleri tekrar ediyorsun?”

“Dinle beni! Bağlantınız son aylarda gelişti. Açı duymadan, bayılmadan, hayatınızla ilgili olmayan ses ve görüntülere maruz kalmadan iletişim kurmayı başardınız. Sonuç olarak kısa ve net diyaloglar kurabildiniz.”

TELEPATİ

Alex bayılmadan kalabildiği ilk seferi düşündü, Jenny'nin sesini duyduğu zaman üniversitenin kütüphanesindeydi ve vücudu taş kesmiş, tahta sandalyenin üzerinde dururken kendini cehennemin girişindeki nehrin üzerinde yüzüyormuş gibi hissetmişti.

“Nereye varmak istiyorsun?”

“Jenny sana dünyanın bilmediğin yerinde bir randevu vererek gerçekten var olduğunu kanıtladı. Ayrıca bana söylediğin kadarıyla bilmenin mümkün olmadığı başka bir bilgi de vermişti...”

“Avustralya'daki bir belediye başkanının adını söylemiştii.”

“Kesinlikle. Demek ki Jenny var. Ve söylediğin yerde yaşıyor.”

“Ama o iskelenin üstünde değildi! Orada olduğunu söyledi fakat kimse yoktu!”

“Alex... Jenny oradaydı.”

Kaykaylı bir çocuk çevik bir hareketle kaldırımdan atlayarak hızla Alex'in önünden geçti. Alex çantasını sırtına alıp kasaya gitti. Hesapın ne kadar olduğuna bile bakmadan kartını uzatıp ödeme yaptı.

“Hâlâ orada musın?” diye sordu Marco.

Alex başıyla selam verip restorandan ayrıldı. Dalgakırana yaklaşıp dirseklerini dayadı ve güneş ışınlarının okyanusta yarattığı yansımaları izlemeye başladı.

“Marco... sen neden bahsediyorsun?”

“Neden bahsediyorsam ondan. Şimdi artık her şeyi farklı bir açıdan görmemiz gerekiyor arkadaşım.”

“Cahilliğimi bağışla ama bildiğim kadariyla biri bir iskeledeki lambanın önündeyse ve ben de aynı lanet olası iskelenin aynı lambasının önündeysem, onu gördürüm!”

Marco not aldığı kâğıtları kontrol ederken gülümsedi. Bu kâğıtların sayısı oldukça fazlaydı, Mac’ın klavyesi bir kâğıt dağının altında kalmıştı. Bunları daha sonra toparlayacaktı.

“Söylemeye çalıştığını anlamam için sana küçük bir örnek vereceğim.

“Ver bakalım.”

“Bacaklarım on sene önce o kazada felç olmadı. Araba yokuş aşağı giderken ilk önce bir ağaca çarpıyor, arabanın yalnızca ortası içeri göçüyor ve bu sayede ailem ölmüyor, arkadaşın da sakat kalmıyor.”

“Neler saçmalıyorsun?”

“Bir senaryo yaratıyorum. Kafanda canlandırıbdın mı?”

“Yani, evet... hayal edebiliyorum. Böyle olmasını gerçekten çok isterdim. Ne yazık ki bu bir fanteziden başka bir şey değil.”

“Bazı olayların hayatını sonsuza kadar değiştirebileceği konusunda benimle aynı fikirde misin?”

“Kesinlikle.”

“Bu olayların bir kısmının yarattığı sonuçlar çok ağırdır. Benim kazamda olduğu gibi. Ama bazıları da anlamsız gibi görünmesine rağmen hiç de öyle değildir. Hiçbir şey anlamsız değildir. Olayların ciddiyeti görecelidir. Benim için o gün her şey değişti çünkü ailemi kaybettim ve vücutumun yarısını artık kullanamıyorum. Amerika Birleşik Devletleri

başkanı için onun kariyerini bitirebilecek ve tekrar seçilmesini engelleyecek bir skandal ciddi bir şeydir. Hepimiz için yüzlerce kritik an var.”

Alex arkadaşının anlattıklarını dikkatle dinliyordu.

Marco'nun sözleri Charles de Gaulle'de insanları gözlemlerken düşündüğü “çizgiler teorisini” aklına getirmiştir. Her bir insan bir yoldur. Arkadaşının dediğine göre o kazadan sonra Marco'nun yolu on sene önce keskin bir viraja girmiştir. Hayatında olabilecek her şey o trajedi yüzünden başka bir yola dönüşmüştü.

“Şimdi düşünmeyi dene,” diye devam etti Marco. “Bir hayalî gerçekte ben o kazada felç olmasaydım, ailem de o demir parçalarının arasında ezilip ölmeseydi, şu anda nerede olurdum?”

“Bilmiyorum. Evinde ailenle birlikte olurdun ve yürürdün... Niye bana bu soruları soruyorsun ki?”

“Ya bu senaryo gerçekse?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ben bir yerlerde ailemle birlikteyim. Yürüyüp koşabiliyorum ve sen de beni tanımıyorsun.”

“Nerede bir yerlerde?”

Marco araştırmasının ana konusuna geçmeden önce derin bir nefes aldı. “Farklı bir yer-zaman boyutunda.”

Alex birkaç saniye sessiz kaldı. Ufukta bir gemi yavaş yavaş uzaklaşarak sanki okyanus tarafından yutuluyormuş gibi yok oluyordu. Ufuktaki son siyah nokta da yok olana kadar Alex gemiyi izlemeye devam etti.

"Marco bunun konuya ne alakası var? Farklı yer-zaman boyutu hikâyesi de neyin nesi?"

"Paralel gerçeklik. Şu anda yaşadığımız dünyaya çok benzer bir dünya. Bu dünyayla sonsuz sayıda benzerlikleri bulunan fakat... başka yolları tercih edebileceğimiz bir dünya."

Alex başını kaldırıp gökyüzüne baktığında bir bulutun şekli dikkatini çekti. Bulut ağzında purosuyla duran yaşı bir bilgeye benzıyordu.

"Sen de Jenny de..." diye tekrar konuşmaya başladı Marco "...geçmişte belli bir şey yapmış olabilirsiniz. Ama paralel evrende... tam tersi de olmuş olabilir. Farklı bir evrende sen de varsın, o da var ama onun hayatı farklı bir yöne gitti, seninki de."

"Marco, böyle bir şey nereden aklına geldi bilmiyorum! Ve bu anlamsız teorinin bana ne faydası olabilir şu anda? Ben Jenny'yle lanet olası kafamda konuşuyorum. Sorun da bu. Bunun nedeni de deli olmam."

"Alex, dinle beni! İki gün önce seni ona götürmesi gereken bir yolculuğa çıktı. Gitmen gereken yeri sana tarif eden oydu. O bu sabah aynen senin gibi o iskeledeydi. Sen lambanın önündeydin. Kız da o sokak lambasının önündeydi ama paralel bir evrende."

"Paralel bir evren mi?.. Haydi ama Marco, anladım. Güzel hikâye, gerçekten, bu defa hayal gücünün sınırlarını bayağı zorladın." Alex'in alaycı ses tonu yenilgiyi kabul ettiğini gösteriyordu.

"Hiçbir şeyi kafamdan uydurmuyorum, arkadaş!" diye bağırdı heyecanla. "Bu konu hakkında bir yığın bilimsel

TELEPATİ

döküman, kitap ve araştırma var. Kaza günü bu soruyu kendime sorduğumdan beri bu araştırmaları yillardır takip ediyorum.”

“Hangi sorudan bahsediyorsun?”

Marco arkadaşına cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. Kafasındaki binlerce bilgi üstüste yiğiliyordu ve o da bunları sıraya sokmaya çalışıyordu.

“Bizim o gün evde kaldığımız ve benim normal insanlar gibi yüryüyebildiğim bir dünya var mı? Ailemin hâlâ hayatı olduğu bir dünya var mı?”

“Ve kendine bir cevap mı buldun?”

“Evet, hem de nasıl bir cevap.”

Marco'nun sesi titriyordu. Çok heyecanlıydı.

Bu düşüncesini daha önce hiç kimseye açıklamamıştı. Hiç kimseye, Alex'e bile kazanın bu tip araştırmalara yönelikmesine sebep olduğunu anlatmamıştı.

“Bu, Çoklu Evren, Alex.”

12

Kısa ve garip zihinsel konuşmadan sonra Jenny eve dönmüştü. On dakika daha bekledikten sonra daha fazla beklemenin anlamsız olacağını fark etmişti.

Graver'ların villası Jenny içeri girdiğinde sessizdi. Ce-ketini çıkarırken sağ elini uzattı ve duvara dokunarak giriş kapısının yanındaki düğmeye uzandı. Girişin ışıkları dört adet empresyonist tabloyu, ferforje şemsiyeliği, antika bir mobilyayı, üstünde birbirlerine sarılmış iki border collie cinsi köpek işlemesi bulunan halıyı ve merdivenleri aydınlattı.

“Neden?” diye sordu kendi kendine, yukarı çıkarken. Kapıyı hızla vurarak kapadı, çizmelerini çıkardı. Sonra yatağına kenarına oturdu.

Gözyaşları yüzünü ıslatmaya başlamıştı bile.

Jenny yastığı bir süre yüzüne bastırdıktan sonra sinirle dolaba doğru fırlattı.

“Hiçbiri gerçek değilmiş! Ben bir aptalım! Koca bir aptaldan başka bir şey değilim!”

Bağırırken çalışma masasının üzerinde duran okul kitaplarına gözü takıldı. Önümüzdeki günlerde bir sürü sınav vardı ama Alex'in gelişini beklerken her şeyi boşvermişti. Böylece olmayacak hayallerin peşinde koşarken derslerinden çok geri kalmıştı, hemen çalışmaya koyulmaliydi.

“Bir daha o sesi duymak istemiyorum.”

Jenny hızla ayağa kalktı, günlüğünü kaptığı gibi odadan çıktı. Hızlı ve kararlı adımlarla merdivenlere ulaştı. Aşağı indi, mutfağa gidip günlüğü kızgınlıkla kâğıt çöplerin durduğu kutuya fırlattı.

“Yeter!” diye bağırdı. Ağlamaktan şişmiş gözleri kırpmazdı.

Son günlerde okulda çok dikkatsizdi. Matematik öğretmeni sınav sırasında boş gözlerle sınıfın penceresinden dışarıya baktığını görünce çok şaşırıp yanına onu çağrırmıştı. Her zaman A aldığı tarih dersinden zorlukla C alabilmişti.

“En iyisi kendimi çalışmaya vermem,” dedi masasının başına oturmadan önce.

“Böylece duyduğu seslerin gerçek olduğuna inanan akıl hastası bir zavallı olduğumu düşünmekten kurtulurum.”

Jenny matematik kitabını açmadan önce kafasını kaldırıp pencereden gökyüzüne son bir bakış attı.

"Gerçek olduğunu nasıl düşünebildim..." dedi yüksek sesle, gökyüzünde tehlikeli bir şekilde artan bulutlara bakarken.

Pencerenin baktığı sokakta Alex'in de onunla birlikte Melbourne'ün serin havasını soluduğunu bilemezdi.

Çoklu Evren. Marco bu kelimeyi telaffuz ettiği zaman Alex kendiliğinden oluşan bir refleksle telefonu kapamaya karar vermişti. Elleri titriyordu, kafasındaki her şey arapsaçı gibiydi ve bunları bir düzene oturtmaya çalışıyordu. Bildiği tek şey, bu buluşma için kalkıp tek başına dünyanın öbür ucuna geldiğiydi.

Esplanade boyunca yürümeye başladı, esen rüzgâr sahildeki ağaç dallarını bir o yana bir bu yana salıyordu. Elleri cebinde, hızlı adımlarla amaçsızca ilerliyordu. Bütün yolu Jenny'nin gerçek olduğunu kendisine kanıtlamak için gelmişti, şimdi de onun paralel boyutta yaşadığı kabullenmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes almak için durmadan önce, "Bak şu işe!" diye bağırdı. Yanından geçenler ona merakla baktılar. İçinde yaşadığı karmaşa olduğu gibi yüzüne yansımıştı.

Sonra, bir anda, her yer sisle kaplandı.

Annem bizden bahsettiğim zaman sınırleniyor.

Neden?

Bilmiyorum. Ama ben seni seviyorum.

Ben de seni.

Büyütüyeceğimiz günü iple çekiyorum.

Beni görmeye gelecek misin?

Tabii ki, Jenny.

Alex karşı karşıya kaldığı gerçek yüzünden o kadar şaşırılmıştı ki gözleri fal taşı gibi açılmış, yürürken yalpalamaya başlamıştı. Bir şeyler hatırlar gibiydi. Acaba ne olmuştu da bu hatırlalar gömülü oldukları derinliklerden çıkıp gelmişlerdi? Hem kendisi hem de Jenny küçüktüler. Çocuk seslerinden oluşan belli belirsiz bir hatırlaydı bu, ya da sadece bir hayaldi. Ama birlikteydiler.

Alex telefonu cebinden çıkarıp Marco'yu aramak için yeşil tuşa bastı.

“Anlat, nedir bu?” dedi kesin bir tavırla.

Marco, “Demek ki bana inanıyorsun,” diyerek memnun memnun sırttı.

“Sana inanıyorum demedim.”

“Buna Çoklu Evren Teorisi diyorlar,” diye devam etti Marco. “Bizim uzay-zaman boyutumuzun haricinde bir dizi evren daha var.”

Alex yanıt vermeden önce bir süre duraklıdı. “Bu saçılığı bana yutturacağın düşünmüyorsun, değil mi?”

“Yutacaksın, yutacaksın... ama küçük küçük lokmalarla.”

“Bakalım... ben oradaydım, o da oradaydı, düşüncelerimiz aracılığıyla konuşuyorduk ama iki ayrı dünyadaydık, öyle mi?”

LEONARDO PATRIGNANI

“Aşağı yukarı... Aynı dünyada iki ayrı gerçeklik de diyebiliriz.”

“Sence onlardan kaçar tane var? Yani Melbourne’de kaç adet sokak lambası ve kaç adet iskele var?”

“Bildiğim kadarıyla evrenler sonsuz sayıda olabilir. Ama bu bizim hipotezimiz.”

“Hayır, bu *senin* hipotezin, Marco. Bu hikâye tam bir saçmalık. Ben deli olduğumu düşünüyordum ama görünüşe bakılırsa deli olan senmişsin.”

“Delilik konusunda yarışabiliriz. Sonuçta hayali bir kız için dünyyanın öbür ucuna giden sensin.”

“Tamam,” diyerek kabullendi Alex, gerginliğin büyümesini istemiyordu. “Şah ve mat. Devam et.”

“Sen ve Jenny iki paralel evrenden haberleşiyordunuz.”

Alex elini sarı saçlarının içinden geçirip geriye doğru taradı.

“Marco, ne dediğinin farkında mısın? Ben ne oluyorum bu durumda? Jenny’nin boyutundaki ben kimim öyleyse? Daha da iyisi, var mıymışım?”

“Olman gerekiyor, evet, öyle olması gerekiyor ama buna garanti veremeyiz.”

“Bu durumda benim boyutumda da onun olması gerekiyor. Ya da onun başka bir versiyonunun.”

“Senin bulunduğu evrende, büyük olasılıkla Jenny başka bir yol izledi. Aynısı onun paralel evreninde yaşayan Alex için de geçerli. Jenny seni o iskeleyde bulacağını umuyordu, oysa onun boyutundaki sen muhtemelen Jenny’nin

kim olduğundan habersiz, Milano'daydın. Ama gerek senin, gerekse Jenny'nin boyutunda pek çok şey aynı kalmış. Mesela Sidney'in belediye başkanı aynı, böylece Altona İskelesi'ndeki senaryo insanlar tarafından değiştirilmedi. Bunun için bilgilerin eşleştiğini zannettin ve ona inandın."

Alex etrafına bakındı. İskele, plaj, okyanus. Başka bir evrende gerçekten de şu anda gördükleriyle tipatıp aynı plajın, aynı iskelenin ve aynı okyanusun var olması mümkün müydü? Belki de o dünyada küçük bir farklılık vardı: Orada Jenny vardı ve onunla konuşuyordu.

Alex derin derin nefes alıp ciğerlerini havayla doldurdu. Ne yapacağına karar vermeliydi: Ya arkadaşının teorisine inanıp Jenny'yi aramaya devam edecekти ya da her şeye veda edip Milano'ya, güvenli öğrencilik hayatına dönecekti.

Hiç şüphesi yoktu.

Jenny'nin varlığına hâlâ inanıyordu ve onu bulabilmek için her şeyi göze almaya hazırıldı.

Oysa Jenny artık tek kelime bile duymak istemiyordu.

13

"Onu bulmaliyim..." Alex çılgınca yürüyordu. "Eğer Marco haklıysa, Jenny'nin paralel evrendeki yaşamı çok farklı değilse, bu gerçeklikte de aynı evde yaşıyordur."

Düşünceleri karmakarışıktı, ona hiç huzur vermiyordu.

Dünyanın öbür ucunda, bir başınaydı. Buluşmaya kimse gelmemiştir ama o yine de inanmaktan vazgeçmemiştir. Jenny geçmişinin bir parçasıydı, çocukluğundan beri hayatındaydı.

Alex plajı kaldırımdan ayıran alçak duvarın üstünde ayakkabısını bağlarken, *Tabii ki bu anı da halüsinsiyon değilse,* diye düşündü .

Hayır, bu halüsinsiyon olamazdı. Jenny gerçekten var olmalıydı. Onu büyük bir kararlılıkla, gerekirse bütün

şehirde aramalıydı. Uyuyacak yer bulma işini daha sonra halledebilirdi.

Esplanade'de ilerlerken, yolda insanları durdurup Graver ailesi ile ilgili bilgi toplamaya çalıştı. Aklına daha iyi bir düşünce gelmiyor ve akşamada kadar yoldan geçen insanları durdurup soru sormaya devam ederse önde sonunda onlar hakkında bilgi edineceğine bütün kalbiyle inanıyordu.

İşe sosisli satıcısıyla başlandı. Jenny hakkında hiçbir şey öğrenemedi, Asyalı satıcıdan faydalı birkaç bilgi edinebileceği umuduyla sandviç satın aldığıyla kaldı.

Hâlâ elinde tuttuğu yarısı yenmiş sosisliyle tezgâhtan uzaklaşırken, "Çok teşekkürler..." diye mırıldandı kendi kendine.

Birkaç dakika sonra köpeğini gezdiren bir kadınla karşılaşıp onu durdurdu. Birkaç soru sormayı denedi ancak kadının kuvvetli yerel aksanı konuşmayı Alex için imkânsız kıldı. Alex anlaşabilmek için yaptığı birkaç garip girişimden sonra pes edip Esplanade Caddesi'nde ilerlemeye devam etti.

Aşağı yukarı onun yaşlarında olan üç kız kendilerine özgü argo bir konuşmayla onunla alay eder gibi konuşurlar; takım elbiseli ve kravatlı bir adam onu hızlı bir şekilde başından savdı; otuz yaşlarında bir çift bir an için Alex'in bahsettiği kişinin kim olduğunu anladıklarını zannetti ama sonra Graver ile Braver'i karıştırdıklarını fark ettiler; son olarak da kilisenin tanıtım yazılarını dağıtan bir kadınla konuştu. Jenny'nin ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama buna karşılık İsa'nın öğretilerini yarmak için onunla

konuşmaya devam etti ve onu kilisenin toplantılarına davet etti.

Akşamüstü saat beş gibi tükenmiş halde bir banka oturdu.

“Jenny... neredesin?”

Bu soruyu sorar sormaz gelen titreme gözlerini kapayıp onu zihninin derinliklerine sürüklendi. Düşünceleri sessizlikte yüzüyordu ve etraftaki gerçeklikten kopmuşlardı.

Beni duyuyor musun? diye düşündü Alex. Kelimeleri bu sefer boşlukta yankıldı.

Sessizlik.

Jenny, neredesin? Beni duyabiliyor musun?

Büyük bir sessizlik.

Birden bir çığlık duyuldu.

Alex dehşet içinde gözlerini açtı. Bu Jenny idi. Başının arasındaki elleri ve ağzında kalemiyle çalışma masasında oturuyordu. Alex'in düşüncelerini gayet açık olarak duyuyor ama yanıt vermeyi reddediyordu.

Hiçbir şey düşünmemek için yoğunlaşmayı deniyordu. Çok ama çok zordu. Bir an süren sessizlikten sonra daha fazla dayanamadı. “Yeter!” diye bağırdıktan sonra banyoya koştu, hızla soyunup kendini buz gibi suyun altına attı. Duşun altında, akan suyun sesine yoğunlaşarak kafasındaki sesten kurtulmaya çalıştı.

Alex korkuya yerinden sıçradı. Aniden ayağa kalktığı sırada çığlık hâlâ beynde yankılanıyordu. Sonra telepatik bağ koptu.

TELEPATİ

Etrafına bakınırken, "Hay ben..." diye bağırdı. "Neler oluyor? Neden böyle yapıyor?"

Alex zar zor banktan kalktı. Bacakları ağrıyordu. Jenny'yle iletişim kurmak için gösterdiği çaba onu güçsüz düşürmüştü. Okyanusu ardında bırakıp yan sokaklardan birine saparak Altona'ya ulaşabilmek için şehir merkezine doğru yürümeye koyuldu.

"Senin için gezegeni dolaştım, Jenny... seni bulacağım."

"Bu benim isimi görebilir," dedi Alex yolun sonundaki otelin parlayan tabelasına bakarken.

Tabelada ST. JAMES yazıyordu ve yanında üç yıldız vardı. Otomatik kapıya doğru ilerleyip içeri girdi. Hemen önünde duran Alman çift, resepsiyonun arkasındaki siyahi adamla anlaşmaya çalışıyordu. Sinirli gözüküyorlardı. Sağ tarafta, uzakta, bir televizyon gördü ve ona doğru yaklaştı. Plazma televizyonun karşısında yarı ay şeklinde dizilmiş koltuklar vardı. Alex, sonunda sırt çantasının ağırlığından kurtularak koltuğa oturdu. Haberleri yayınıyorlardı.

"Hepimiz çok büyük tehlikedeyiz... Sen önemlisin."

Malezyalı kâhinin sözleri birden aklına geldi, gizemli gülümsemesi ve elinde kağıtları ile sanki onun yanında gibiydi.

Alex her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için aniden başını çevirdi. Sanki kâhinin sessiz bir gölge gibi onu takip ettiğinden korkuyordu. Sağ eline baktı. Titriyordu.

Döndüğünde Alman çift resepsiyondaki işlerini bitirmiş, kapıya doğru ilerliyordu. Onun sırası gelmişti.

Tek kişilik boş bir odaları olup olmadığını sormaya giderken kendi kendine, "Sakin ol, Alex, sakın," diye mırıldanıyordu. Belki genç olduğu için, belki de yabancı olduğu için adam ona şüpheyle bakıyordu. Belgelerini ve kredi kartını istedi. Kimlik bilgilerini doldurduktan sonra ona manyetik oda anahtarını uzattı ve asansörü işaret etti.

Jenny saat yediyi çeyrek gece kitabın kapağını kapadı.

Annesi ile babası biraz önce eve dönmüşlerdi. Roger banyodaydı, Clara da sofrayı hazırlıyordu. Genç kız odaından çıktı. Logaritmalarla geçen o kadar saatten sonra şapşallaşmıştı. Alt kata indi. Merdivenlerin yansında büyükannesi ile büyüğbabasının fotoğrafına bakmak için bir an durdu. Birbirlerine sarılmış, mutlulukla gülmüyordu. Büyüüğbabası elini büyükannesinin omuzuna atmıştı. Muhteşem bir fotoğrafı, bakmaya doyamıyordu. Genellikle St. Kilda Mezarlığı'nın çakıllarının üstünde diz çökmektense, bu resime bakarak onlarla dertleşmeyi tercih ediyordu.

Clara mutfaktan, "Hayatım, bana yardım eder misin biraz? Yemek hazır olmak üzere," diye bağırdı.

Jenny, "On dakika içinde oradayım," diye cevap verdi birkaç adımda salona giderek kendini koltuğun üzerine bırakırken. Kendini çok yorgun hissediyordu, oturma odasında rahatça yemek yiyebilmek için pek çok şey feda edebilirdi şu anda.

"On dakika içinde ben hepsini tek başına yapmış olurum zaten. Hemen gelemez misin?"

"Tamam, tamam, geliyorum."

Jenny koltuktan kalkmak için gerinip kollarını öne doğru uzattı ama kendini çok uyuşuk ve yorgun hissediyordu. Beş dakika bile olsa uykuya ihtiyacı vardı. Göz kapakları sanki üstlerine taş oturmuş gibi ağırlaşmıştı. Bir anda her şey karardı. Gözlerini tekrar açtığında ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu.

Annesine yardım etmek için hızla ayağa kalktı. Mutfak kapısından bakınca içeride kimsenin olmadığını gördü. Ona haber vermeden yemek yemiş olmaları mümkün müydü?

Yavaşça yürüken koltuğun yanındaki duvara asılmış bir resim gördü. Bu, ceket giyip karavat takmış, siyah deri koltukta oturan bir adamın resmiydi. Son derece kendinden emin bir duruşu vardı, bacakları yoğundu, saçları güzel taramıştı. Annesi kısa bir zaman önce satın almış olmaliydi.

“Bu lanet olası adam da kim?” diye sordu yüksek sesle.
“Anne, neredesin?”

Kapıdan gelen ses onu hatırlayamadığı portrenin önünden uzaklaştırdı. Bir an sonra kapı açıldı, annesi içeri girdi.

“Ben geldim,” diye seslendi Clara üç kocaman alışveriş torbasını yere bırakırken.

“An... anne?” Jenny ona bakakaldı. Kadının bambaşka bir saç modeli vardı. “Ne kadar uyudum ben?”

“Bilmiyorum, uyuyor muydun? Eve henüz girdim. Her şey yolunda mı?”

Jenny şaşkınlıkla, “Ama sen... yemek...” diye mırıldandı. “Bu resim ne zamandan beri burada asılı? Çok korkunç bir şey.” Jenny kafasıyla resmin olduğu yeri işaret etti.

"Connor'ın portresi mi? Eğer seni rahatsız... Niye bunları soruyorsun bana? Onu geçen Noel birlikte asmamış mıydık? Hatta sen de yardım etmişsin. Hayatım, iyi misin?"

Jenny cevap vermeden çevresine bakındı çünkü bu sırada başka farklılıklar da dikkatini çekmişti. İki metrelik bir lamba, girişteki duvarı boydan boyaya kaplayan beyaz mobilya, sonra yerdeki İran halısı ve o çok sevdığı mor telsiz telefonun yerini almış olan siyah telefon-faks makinesi. "Hiç anlamı yok."

"Babam nerede?"

Clara çantasını koltuğa bırakıp kızına yaklaştı. Yüzünü okşadıktan sonra ellerini omuzuna koydu.

"Hayatım, sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok," dedi kendini oldukça huzursuz hissetmeye başlayan Jenny. "Babam nerede?"

İçindeki karmaşayı belli etmek istemeyen Clara hızla elini ağzma götürdü.

"Baban yok artık. Bunu zaten biliyorsun, birtanem."

"Ne demek, yok?"

"Ah, Jenny, bunu neden yapıyorsun bana? Benim için de ne kadar zor olduğunu bilmiyor musun? Ama bunu kabullenmek zorundayız. Bana da böyle bir şeyin olması imkânsızmış gibi geliyor. Her yerde onun yüzünü görüyorum."

Jenny boğazına oturan yumruyla birkaç saniye annesinin yanında hareketsiz kaldıktan sonra arkasını dönüp hızla merdivenlere ulaştı. Basamakları ikişer ikişer çıkararak odasına koştu. İçeri girdiğinde kapıyı hızla çarparak kapadı.

Umutsuzluk içinde kendini yatağa atmadan önce gördü onu: Bir yüzme yarışından sonra birincilik kursusünde duran Roger'ın resmiydi. Altında kırmızı kalemlle, *Seni her an özlüyorum, baba. Jenny*, yazıyordu.

Genç kız gözlerini tekrar açtığında kendini yine o koltuğun üzerinde buldu.

Clara mutfaktan, "Sofraya geliyor musun, yoksa gelmiyor musun?" diye bağıriyordu.

Jenny nefes nefese ayağa kalktı. Etrafına bakındı. "Mor telsiz telefonum nerede..." Biraz önce gördüğü rüyanın görüntüleri bir masanın üzerine atılan resimler gibi zihninde canlanıyorlardı.

Jenny ayağa kalkıp o gizemli adamın portresini aradı, yoktu. Onun yerinde her zamanki gibi Graver ailesinin favori filmi olan *Akil Oyunları*'nın afisi asılıydı. Sonra mutfağa gitti.

"Baba!" diye bağırdı, her zamanki gibi masanın başında oturmakta olan Roger'ı gören Jenny. Sonra koşarak ona sarıldı ve yanağına kocaman bir öpücükle kondurdu.

"Hey, neler oluyor? Para mı lazım?" diyerek takıldı babası.

Bakışlarını kaçırın Jenny, "Çok korkunç bir kâbus gördüm," diye yanıtladı. "Sen..."

"Evet, ben ne, Jenny?" diye sordu babası. Kızının garip tavırları onu eğlendirmiş gibiydi.

"Yok, yok bir şey. Yalnızca bir rüyaydı işte. Çok gerçekçi olsa da..."

Alex duştan çıkıştı yatağı uzandı, televizyonu açtı. Hayatında ilk defa kendi başına bir otelde kalıyordu, dünyanın efendisi gibi hissediyordu kendini.

Birkaç dakika içinde kurulan giyindikten sonra karnını doyurmak için dışarı çıkmaya karar verdi. Saat sekize doğru aşağıya inip otelin restoranını aramaya koyuldu. Bulduğunda duvar boyunca dizilmiş eski caz müzisyenlerinin fotoğrafları dışında neredeyse bomboş olduğunu gördü. Restoranın yegâne garsonu, köşede oturan, yaşlı bir adama dumana tüten tabakla yemek servisi yapıyordu.

Alex yerine yerleşip menüyü incelemeye koyuldu.

Garsonu beklerken, çorbasını yudumlayan yaşlı adam dikkatini çekti.

Masadan kalkıp yaşlı adama doğru ilerlemeden önce kendi kendine, "Denemekten zarar gelmez," dedi.

"Affedersiniz, efendim." Alex çekinerek yaklaştı. "Acaba..." Doğru kelimeleri seçmeye çalışarak sordu: Graver adında bir aile tanıyor musunuz?.."

Yaşlı adam kafasını kaldırıp kaşlarını çattı.

Alex bir an için tedirgin oldu, sonra yaşlı adam yerel aksarı kullanmamaya gayret ederek, özenli bir İngilizceyle konuşmaya başladı.

Aile hakkında fazla bir şey bilmemiğini ancak üç yıl üst üste ulusal satranç şampiyonu olan başarılı Roger Graver'ı çok iyi hatırladığını söyledi. Aynı kulübe üyeydiler. Blyth Caddesi 21 ya da 23 numarada oturduğunu hatırlıyordu çünkü ulusal şampiyonalar nedeniyle birkaç kez evine

davet edilmişti. Ayrıca başka bir ayrıntıyı da hatırlıyordu: Graver'ların küçük bir kızı vardı.

“Teşekkürler!” diye mutlulukla bağırdı İngilizce konuşmayı bile unutan Alex.

Sonra dizlerini beceriksizce bükerek kendisine bu değerli bilgiyi veren adamı selamladı. Öğleden sonrası neredeyse bölgenin dörtte birini sorguya çekerek boş geçirmiştir ama bu otele gelmek doğru kişiyle karşılaşmasına yetmiştı.

Hiç şüphesi kalmamıştı. Yarın Jenny'yle konuşmuş olacaktı.

14

Alex rüyalardan uzak bir gece geçirdi. Gördüyse bile beyni onları hatırlayamayacak kadar yorgunu.

Ertesi gün saat ona doğru yine sokaklardaydı. Önceki gün geçtiği yollardan geçip iskelenin ilerisinden köşeyi dönünce Blyht Caddesi'ne ulaştı. Otelden aldığı harita caddenin Esplanade'e çok yakın olduğunu gösteriyordu.

23 numaraya varmak üzereyken kalbi yerinden çakmaklaşmasına atıyordu. Alex başını çitlerin dışına doğru uzatmaya çalıştı, bu arada müstakil evin arka tarafından gelen bisiklet zilinin sesi duyuluyordu. Kapıyı calmaya fırsat bulmadı. Uzun, kızıl saçlı bir kız evin girişinin karşısında aniden beliriverdi ve durdu. Onları sadece bahçe kapısının arkasındaki yol ayıryordu.

TELEPATİ

"Benim yaşlarımda... Tanrım... bu o," diye kekeledi, bir yandan da kendini göstermek için utangaç bir şekilde kolunu kaldırıyordu.

Genç kız döndü, onu gördü ve kaşlarını çattı.

Alex utanmıştı. Hızla caddeye doğru döndü. Birkaç saniye gözleri kapalı, sırtı villanın girişine dönük olarak kaldı.

"Bana ne oluyor böyle? Bu an için bütün dünyayı dolaştum..."

Çekinerek döndü ve bisikletinden inen kızı utangaç bir bakış attı.

"Jen..." diye başladı Alex ama kelimeler boğazına takıldı. Öksürüğe benzer bir ses çickardı.

Kot pantalonunun cebinden küçük bir anahtar çıkarıp zincirin asma kilidine sokan genç kız tekrar döndü. Bakışları korkuluuydu. Savunmasız, izlenen ve tehdit edilen biri gibi görünüyordu.

"Manyak gibi davranıyorum, kahretsin!"

Alex bakışlarını ileriye çevirdi.

Göz ucuyla baktığında kızın bisikletini dış duvara bağladığını gördü. Bahçeye bakan küçük bir pencereye dönerek, "Anne," diye seslendi.

Birden villanın kapısı açıldı, sarı önlüklü bir kadın dışarıya çıktı. "Susan, sonunda gelebildin!" diye bağırdı.

Alex'e şüphe dolu gözlerle bakan kız hızlı adımlarla içeri girdi.

Alex evin önündeki posta kutusuna yaklaştı. "Weller," diye yüksek sesle okudu. "Yine aldandım."

Restorandaki yaşlı adam caddenin adından emindi ancak evin numarası konusunda şüpheleri vardı. Alex birkaç adımda 21 numaraya ulaştı. Evler, lüks Amerikan filmlerinde görünen semtlerdeki gibi, yan yana duruyorlardı.

Posta kutusunun önüne gelince, "Thompson," diye okudu yüksek sesle. "Ev Thompson ailesine ait. Kahretsins... bu da değil!"

Alex biraz düşündükten sonra Thompson'ların kapısını çalıp birkaç soru sormaktan zarar gelmeyeceğine karar verdi. Eğer yaşlı adam Graver'lar hakkında bu kadar çok şey biliyorsa, gerisini de uydurmuş olamazdı. Bu sokaktaki diğer evlerden birinde yaşıyor olmaliydi.

Bahçe kapısı ardına kadar açtı. Alex bir önceki evde olduğu gibi kararsız adımlarla bahçede ilerledi, sonra beyaz ahşap kapıya yaklaştı. Girişteki iki basamağı çıkıp kapıyı çaldı.

Graver'ların taşınmış olabileceklerini düşündü. Marco'nun sonsuz olasılıklar üzerine söyledikleri kafasında yankılanıyordu. Başını sallayarak yaşlı adamın söylediklerine odaklandı: Sokak adı ve kapı numarası.

Ellilerinde, kırmızı kıvırcık saçlı, kısa boylu ve toplu bir kadın kapıyı açtı.

"Kimsin sen, ufaklık?"

Sesi gerginlikten titreyen Alex, "Affedersiniz, hanımfendi," diye yanıtladı. "Sanırım yanlış adrese geldim."

Alex, yanlış adrese geldiğini henüz fark etmiş gibi davrandı. İngilizce bir şeyler söyleyerek kendisini ifade etmeye çalıştı ama aksanı İtalyan kökenini belli ediyordu. Kadın

ona kimi aradığını sordu ve Alex bu engeli farklı bir sebep söyleyerek geçti: Kendini Jenny Graver adındaki bir kızın eski okul arkadaşı olarak tanıttı. Adresi saklamıştı ve onu orada bulmayı umut ediyordu. Sekiz yaşındayken İtalya'ya gitmişti ve uzun bir süreden beri onu görmüyordu. Bilgi alabilmek için aklına gelen en basit hikâye buydu.

Kızıl saçlı kadın sözünü bitirmesine izin verdikten sonra ona şüpheyle baktı. Meraklı gözlerle çocuğu inceleyen kadın, "İtalyanca da konuşabiliriz," dedi kuvvetli bir anglosakson aksıyla. "Neden bir dakika içeri girmiyorsun?"

Kadının daveti Alex'i ürkütmüştü. Birdenbire onu buraya kadar getiren cesaretini kaybetmiş gibiydi.

"Ben... size rahatsızlık vermeyeyim..." dedi.

Kadının kararlı bakışları onu olduğu yere çiviledi.

"Oysa ben içeri girmenin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Bayan Thompson'm sözleri davetten başka her şeye benziyordu. Bu bir emirdi.

Alex şaşkınlık kabul etti. Doğrusunu yaptıından pek emin değildi. Kadın ona arkasını dönerek eve girdi, onu takip etmekten başka seçenek kalmamıştı.

Alex kapıdan içeri girer girmez, "Adm Mary Thompson, salona geç lütfen," dedi kadın.

Ferah girişin duvarları tamamen yıldızlı, geniş çerçeveli resimlerle doluydu.

Bakışları, Ay'dan görülen Dünya'yı resmeden bir tuval üzerinde duraksadı.

Ay yüzeyi boşluğa açılan büyük bir yola benziyordu. Uzakta, büyük ve görkemli Güneş tarafından dörtte üçü aydınlatılmış Dünya'nın silüeti gözüküyordu.

"Otur lütfen, delikanlı," diye söze başladı kadın. Alex salona geçti ama ayakta kalmayı tercih etti. "Adın ne senin?"

"Alex. Alessandro."

"Ne zaman burada... Avustralya'da yaşıdin?"

Kadının ses tonuna bakılacak olursa bir soruşturma yapar gibiydi.

"Sekiz yaşına kadar hep burada yaşadım."

"Çay hazırlayacağım. Sever misin?"

"Evet, lütfen. Size zahmet olmayacaksa..."

"Zahmet falan olmaz, *little boy*². Yıllardır İtalyanca pratik yapma şansım olmamıştı... kapı çaldığı sırada ben de *just...* tam çaydanlığı ateşe koymuştum. Tam zamanında geldin."

Kadının davranışlarından dolayı şaşkınlığını rağmen, arkadaşça bir tavır göstererek, "Ne tesadüf..." dedi Alex. Kadın ona Latince sözlüsü esnasında dönüşümlü olarak sıcak bir tebessümle veya soran bakışlarla bakan öğretmenini hatırlatıyordu.

Bayan Thompson kararlı bir ifadeyle, "Tesanıf diye bir şey yoktur! Numaralar, işaretler vardır," dedi. Alex merakla kadına baktı, kadın ona bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Astroloğum ben," dedi. "Benim için gökyüzü açık bir kitap gibidir. Gecelerimi çatıda gökyüzünü inceleyerek geçiririm. Çok kuvvetli bir teleskopum var, biliyor musun?"

² (İng.) Genç adam. (ed.n.)

Alex mahçup mahçup kafasını salladı. Ne diyeceğini bilmiyordu.

“Bize gelecek olursak,” derken kadının sesi değişti, ciddi bir hal aldı.

“Arkadaşın Jenny’nin neye benzediğini hatırlıyor musun?”

Buyurun. Şimdi mahvoldum.

“Buradan taşınalı uzun zaman oldu, çok az detay hatırlıyorum. Çok akıllı ve sempatik bir kızdı... Ailemle birlikte buraya, Avustralya’ya tatile gelmişken onu tekrar görmemenin güzel olacağını düşünmüştüm. Adresini de bu yüzden saklıyordum. Herhalde taşınmış olmalı.”

“Haklısan, çok akıllı bir kızdı. Çok da sevimliydi.”

“Siz onu tanıyor muydunuz?”

“Tabii ki.”

Alex'in bedeni kasılıverdi. Bakışları bir çıkış yolu ararcasına odayı dolaşıyordu. Kadın ona buz gibi gözlerle bakıyordu.

“Anlıyorum...” diye mırıldandı.

Mary gözlerini misafirinden ayırmadan ağını işlemeli bir mendile sildi. “Ben onun dadısıydım.”

Harika. Şimdi gerçekten çuvalladım.

“Gerçekten mi? Öyleyse belki siz bana...”

Mary Thompson onu, “Kes sesini,” diyerek susturdu. “Yalan söylemeye bırak da neden burada olduğunu söyle bana.”

LEONARDO PATRIGNANI

Alex çaresizdi. Hikâyesinin inandırıcı olmadığı belliydi. Belki baştan doğruyu söylemiş olsaydı bu kadar kötü duruma düşmezdi.

“Ben, hanımfendi, Jenny'nin hatırlını sormak için uğramıştım... düşünmüştüm ki...”

“Doğruyu söylemen ve benimle oyun oynamayı bırakman için sana son bir şans veriyorum, çocuk. Bunu değerlendirmek ister misin, yoksa bu oyuna devam mı edeceksin?”

Alex bir an her şeyi olduğu gibi anlatmayı düşündü ama sonra bunun iyi bir fikir olmadığını karar verdi.

“Affedersiniz, Bayan Thompson. Sizi sinirlendirmek istemezdim ama yedi... sekiz yaşına ait hatırlalar çok belli belirsiz. Belki de yanlıyıorum ve...”

“Jennifer Graver altı yaşındayken öldü,” dedi Mary. Kadının sözleri Alex'in beyninde yankılandı. Jenny ölmüş müydü? Nasıl ölmüş olabilirdi?

“Doğduğu günden beri onun dadısıydim. Graver'lar beni İtalyanca bildiğim için seçmişlerdi.”

Kadının gözleri kırpmazdı. Gömleğinin cebinden çıkardığı mendille yanaklarından akan gözyaşlarını kuruladı.

“Aile burada bir sene daha yaşadı,” diye devam etti duygusal sesle. “Sonunda bu evi bana bırakıp Brisbane'e taşındılar. Jenny çok akıllı bir çocuktur. Çok sevimliydi. Her zaman gülümserdi. Sonra bir gün gözlerimin önünde öldü. Bir saniye önce birlikte kurabiye pişiriyorduk, bir saniye sonra gözleri açık, yerde yatıyordu. Şimdi bana bu adresi nereden bulduğumu söyle, kimsin sen ve sekiz yaşında

birlikte okula gittiğiniz masalını anlatmayı da kes. O sekiz yaşını hiç göremedi."

Alex duydukları yüzünden donup kalmıştı.

Jenny ölmüştü. Jenny demek ki vardı ya da bir zamanlar vardı. Öyleyse o kiminle konuşuyordu? O ses bir hayale ait değildi. Alex bu yolculuğa çıkmaya karar verdiğiinden beri kimbilir kaçinci defa delirmiş olduğunu düşündü.

Mary bardağında kalan çayı sakin sakin yudumladı. Çocuk sessizce başını avuçlarının arasına aldı.

"Artık her şeyi anlatmalısın. Bu sefer doğruyu ama."

"Ben..."

"Ne halt etmeye geldin evime?"

"Jenny sayesinde," diye yanıtladı Alex. Sözler ağızından kendiliğinden dökülüyordu. Jenny öldüyse hiçbir şeyin anlamı yoktu, her şey çok saçma bir hal almıştı. "Onu hiç görmedim. Hiç onun arkadaşı olmadım. Hayatım boyunca Milano'da yaşadım, Avustralya'ya ilk gelişim ve ailemle birlikte değilim. Burada bir başımayım. Buraya gelebilmek için üç uçak değiştirdim. İlk önce Paris'e, sonra Kuala Lumpur'a gittim, Melbourne'e vardığında doğruca Altona İsklesi'ne gittim. Bütün bunları Jenny'yle buluşabilmek için yaptım. Randevumuz vardı..."

"Söylediklerinin hiçbir anlamı yok!" diye bağırdı kadın. Artık gerçekten çok sinirlenmişti.

"Biliyorum."

"Öyleyse bana anlamlı bir şeyler anlatmayı dene! Kapıyı açtığımdan beri benimle oyun oynuyorsun. Kızımı

LEONARDO PATRIGNANI

kullanarak benimle oynamama izin veremem. O benim için dünyadaki en değerli şeydi. Graver'lar benim ailemdi. Ben de o ailenin bir parçasıydım. Jenny ölünce her şey sona erdi. Onlar burayı terk etti ben de bu zamana kadar hep tek başına yaşadım. Jenny 2004'te öldüğü halde nasıl olup da 2014'te buraya gelip onunla iskeleyede buluşacağını iddia ediyorsun, bunu bana açıklamak ister misin?"

Alex derin bir nefes alıp cesaretini topladı. Kendisini, nefes alamayacağı kadar küçük olan bir kafese hapsedilmiş bir hayvan gibi hissediyordu. Bakışları sokağa bakan pencereye takıldı, bir bisikletçi hızla yoldan geçiyordu. Kendine olan güveni yerine gelince gözlerini kadının gözlerine diki.

"Ben onunla konuşuyorum," diye itiraf etti.

Mary Thompson elinde tuttuğu fincanı masaya bırakıverdi.

"Sen... Jenny'yle mi konuşuyorsun?"

"Evet."

"Nesin sen, bir çeşit medyum mu? Bir kâhin mi?" Mary sesini yükseltmişti.

"Hiçbir fikrim yok!" Alex aniden ayağa kalktı. "Ne olduğumu bilmiyorum. Başına bunların neden geldiğini de bilmiyorum. Şaşkınum. Kafam karmaşık, bu sorulara verilecek cevabım yok. Bulmaya çalışıyorum. Bu yüzden kapınızı çaldım."

Mary ona şaşkınlıkla bakarken Alex salondaki rafın üstünde duran fotoğrafları inceliyordu. Bazıları kadının gençlik yıllarına aitti, bir kısmı daha yakın zamanda çekil-

TELEPATİ

mişti. Birkaç tane siyah beyaz dönem fotoğrafı vardı. Altı yaşındaki kızı ait bir tane bile fotoğraf yoktu.

“Gitmem gerekiyor,” dedi sonunda. Temiz havaya ihtiyacı vardı, uyanması mümkün olmayan bir kâbusun içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Çantasını yerden alıp giriş kapısına yöneldi.

15

Alex, Mary Thompson'ın villasından çıkarken Jenny de matematik sözlüsünü bitirmiş, sırasına dönüyordu.

Tam anlamıyla bir felaketti. Bütün sınıfın önünde gülünç duruma düşmüştü, gözleri dolu doluydu, sinirleri bozulmuştu. Kaçır ağlama isteğiyle doluydu. Herkesin içinde böyle durumlara düşmeye alışkin değildi. Ortalamasını rezil etmişti. Öğretmen başka bir öğrenciyi tahtaya çağrırsın o da tuvalete gitmek için izin istedi.

Koridora çıkışınca okulun avlusuna bakan pencereye yaklaşıp pervaza bir yumruk indirdi. Aşağıdaki meydanda bir grup öğrenci top oynuyordu. Teoride okulda top oynaması yasaktı ama St. Catherine öğrencileri bu kuralı görmezden getiyorlardı.

TELEPATİ

Jenny tuvaletlere doğru ilerledi. Yüzünü soğuk suyla yıkadı. *Neyse ki kimse yok*, diye düşündü aynada korkunç görünen yüzüne bakarken. Yıllar boyunca telepatiyle bağ kurduğu birinin varlığına inanmıştı. Ama bu gerçek değildi ve şimdi de bunun bedelini ödüyordu.

Birkaç adım geriye gidip sırtını duvara dayadı, sonra yere çöküp elleriyle yüzünü örttü ve ağladı. Kimse onu duyamazdı.

Aniden başı ağırlaştı, Jenny bir anda kendini inanılmaz derecede yorgun hissetti. Gözyaşlarıyla sırlısklam olmuş gözlerini kapadı ama karanlık yerine içinde belirsiz şekillerden ve pek çok renkten oluşan bir tünel gördü. Çığlıklar ve inlemeler hızla birbirini takip ederken ona herhangi bir şeyi anlama imkânı tanımıyordu.

Sonra, aniden sessizlik oldu.

Jenny gözlerini açtı, zihninin yarattığı çarpık algılardan kurtulmak istemişcesine kafasını salladı. Ona yabancı olmayan bir duyguya kapıldı.

Yerden kalktı, tuvaletten çıkış sınıfına doğru yürümeye başladı. Sınıfın kapısını açtı, baklıları yerde, sırasına kadar ilerledi.

Ama yerinde başkası oturuyordu.

“Küçük hanım, rica etsem bize kim olduğunuzu söyler misiniz?” diye sordu öğretmen. Yetmiş yaşlarında zayıf bir kadındı. Ancak bir baston yardımıyla ayakta durabiliyordu.

“Matematik öğretmenine ne oldu?” diye sordu Jenny. Arkadaşlarından birinin bu soruyu yanıtlayacağından emindi. Sonra çevresine baktı. Burası onun sınıfı değildi.

"Ah, özür dilerim, yanlış sınıfa girmişim!" diye bağırdı.

Jenny sınıfından çıkarken öğretmen başını sallayarak ona baktı. Tekrar koridora çıktığında sınıfın tabelasına göz attı.

"Ama burası *benim* sınıfım," diye mirıldandı çevresine bakınırken. İçinde bir korku büyümeye başlamıştı.

Burası onun okuluydu. Hayatının son yıllarını bu kordorda geçirmiştir. Onun sınıfıydı. Ama içerisindeki öğrenciler farklıydı, öğretmeni hayatında hiç görmemişti.

Neredeyim ben? diye düşündü, dönüp pencereden okulun avlusuna baktı. Dışarıda topla oynayan çocuklar yoktu, hatta buna imkân bile yoktu. Avlunun ortasında kocaman bir çeşme vardı.

Bayan Thompson'ın evinden çıkan Alex telefona sarılıp rehberden Marco'nun telefonunu buldu. Gökyüzü kapkara bulutlarla doluyordu. Uzaklardan gökgürültüsü duyuluyordu.

Gittikçe daha hızlı esmeye başlayan rüzgâr yolun sonundaki kavşakta dikili olan ağaçları eğiyor, villaların önünde asılı duran posta kutularını sallıyordu.

"Hey, Alex!" diye neşyeyle açtı telefonu arkadaşı. "Anlat bakalım!"

Alex, "Jenny ölmüş" diye konuşmaya başladı. Telefonun öbür ucundan birkaç saniye hiç ses gelmedi. Kulaklığın içi esen rüzgârin sesiyle doldu.

"Demek istiyorsun ki..."

"Jenny'nin evini buldum," diye açıklamaya devam etti Alex. Sesini gittikçe yükseltiyordu "Blyth Caddesi 21 numaradaydı, iskeleye oldukça yakın. Orada yaşayan astro-

TELEPATİ

log kadın Jenny'nin dadısı olduğunu söyledi. Graver'ların yanında çalışıyordu. Ama evi kadına bırakıp taşınmışlar... çünkü 2004'te kızları ölmüş."

"Harika!" diye bağırdı Marco.

Alex'in beklediği tepki kesinlikle bu değildi.

"Harika mı?"

"Tabii ki. Alex, anlamıyor musun? Eğer Jenny ölmüşse bunun tek bir anlamı olabilir. Ya sen bir hayaletle konuşuyorsun, ki bence bu olasılık dışı, ya da sen ve Jenny..."

Marco sustu. Çok heyecanlanmıştı. Jenny'nin ölümü yillardan beri üzerinde kafa patlattığı çalışmasını doğruluyordu. Bakışları çalışma masasının sol tarafındaki raflarda yığılı duran kitaplara kaydı. Ezbere bildiği birçok değerli esere. Yoğun çalışma yıllarında o sayfaları aşındırmış, satırların altını çizgilerle doldurmuş, notlar yazmış ve köşelerini katlamıştı.

Alex, "Marco, neyi anlamam gerektiğini söyle misin?" diyerek onu daldığı dünyadan çıkardı .

"Sen başka bir Jenny'yle iletişim kuruyordun..." diye yanıtladı. "Çoklu Evren'nin başka bir boyutundaki Jenny'yle. Onun sağ ve sağlıklı olduğu başka bir boyuttaki."

"Saçmalık."

"Hâlâ şaşırıyor musun, Alex? Senin Jenny'n var ve başka bir gerçekliğin bir parçası.

Alex sağ yanağına bir damla düştüğünü hissetti.

Kafasını gökyüzüne kaldırınca yağmurun başlamak üzere olduğunu anladı. "Hayır, Marco, bu çok saçma. Belki ben... ölülerle konuşuyorumdur."

"Bu teori de bana pek normal gelmiyor, biliyor musun? Fakat yine de değerlendirmeye alıyorum. Ancak sana garanti veririm ki..." Marco duraksadı, öksürerek boğazını temizledi, "bilimsel olarak oldukça olasılık dışı."

"Oysa başka boyutlardaki insanlarla çene çalmak çok normal!"

Alex, Mary Thompson'ın villasına doğru döndü. Kadın bir pencerenin arkasında hareketsiz duruyordu. Telefonda kiminle konuştuğunu anlamak istercesine, gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Marco, ben kafayı yemek üzereyim. Diğer şeylerin yanı sıra, bu kadın bile bana aklı başındaymış gibi gözükmüyor."

"Jenny'nin bebekliğiyle ilgili bildiği her şeyi anlattır ona. İkinizin geçmişinde, gelecekteki olayları etkileyen ve sizin benliğinizin paralel gelişmesine neden olan çok özel bir olay olabilir."

Gökyüzü bir ışıkla aydınlandı. Fırtına gittikçe yaklaşıyordu.

Delikanlı telefonu cebine koyup etrafa göz attı. Blyth Caddesi'nde tek bir canlı bile yoktu, yağmur da yağmaya başlamıştı. Eve baktı. Kapı açıldı ve Bayan Thompson kapının girişinde duruyordu. Jenny hakkında bilgi edinebilmesi için tek olasılık buydu.

Yavaşça yaklaştı. Kadın onun geri döneceğinden çok emin görünüyordu.

"Ne istiyorsun benden, delikanlı?" diye sordu.

"Yalnızca Jenny'nin bir fotoğrafını. Sizden sadece bunu istiyorum."

Mary içini çekti. Aklından ne tür düşünceler geçtiğini kestirmek imkânsızdı ve Alex bir an için kadının kapıyı suratına çarpmasından korktu. Oysa kadın arkasını dönerek içeriye girdi.

“Gel benimle,” dedi yüzünü dönmeden.

Alex kadının sözünü ikiletmeyecekti.

Mary salona yöneldi, antika bir dolabın önüne gidip kapağını açtı, içinden bir karton kutu çıkarıp koltuğun önündeki sehhpaya koydu. Alex oturdu, kadın da onun yanına yerleştii.

Kutunun içinden kâğıtlar ve fotoğraflar çıkarmaya başladı.

“Bu Jenny. Dördüncü yaş gününde.”

Fotoğraf küçük kız gülümseyerek kameraya bakarken çekilmişti. Alex'in şu anda oturduğu koltukta oturuyordu.

Alex bu bakışları tanıyordu.

Arkaya doğru mor bir taçla tutturulmuş kestane renginde saçları, yoğun ve derin gözlerinin rengiyle aynıydı. Objektife bakıyordu ama o anda sanki ona doğru bakıymuş gibiydi.

“Bu o,” dedi alçak sesle ama Mary onun yorum yapmasına fırsat vermedi.

“Bugün on altı yaşında olacaktı,” dedi gözyaşlarını kurulayan kadın.

Alex, “Neden öldü?” diye sordu, tehlikeli bir konuya girdiğinin farkındaydı.

“Kimse anlamadı.” Mary aniden ortaya çıkan duygularını kontrol altında tuttu. “Kalp krizinin hiçbir belirtisi yoktu. Ortada hiçbir şey yoktu... aniden oluverdi.”

“Anlıyorum.”

“O benim küçük Jenny’mdi. Son ana kadar. Ona sımsıkı sarılmak istiyorum... bak, bu onun yaptığı resimlerden biri.”

Alex kâğıdı eline alıp küçük kızın yapmış olduğu resmi inceledi.

Gözleri alta duran imzaya kaydı. Büyük harflerle JENNIFER yazıyordu, onun altında da tarih vardı: 2004.

“Yaptığı son resimlerden biriydi,” diye ekledi Marry.

Resimde atlar stilize edilmişti ve etraflarında otları temsil eden yeşil renkte kısımlar vardı. Güneş sayfanın sol üst köşesinde parlıyordu, bu arada iki göz ve bir tebessüm sarı küreye mutlu ve insancıl bir görünüm veriyordu.

Başka bir fotoğrafta Jenny bir midillinin üzerindeydi. O yaşlarının tipik kaygısızlığını taşıyan neşeli kızın gülümsemesi bulaşıcı görünüyordu.

“Onunla konuşuyor musun?” diye sordu kadın aniden. Sesinin tonundan sorunun şüphe mi yoksa merak mı taşıdığı anlaşılamıyordu.

“Korkarım öyle...”

“Yani sen... ölülerle mi konuşuyorsun, sana söylediğilerini duyuyor musun?” diye sordu Mary. Sesi boğuk ve derin çıkyordu.

“Hayır, ölülerle konuştuğumu sanmıyorum ancak... hiçbir şeyden emin olamıyorum.”

Alex kadının kutudan çıkardığı şeylere baktı. Eşyaların arasında küçük kızın hazırladığı ve üzerinde “tatlı Mary” yazan notlar vardı.

Küçük Jenny'nin çeşitli resimlerinin arasından, bir anda, Alex'in nefesini kesen bir çizim çıktı. El ele tutuşmuş bir kız ve erkek çocuğu resmedilmişti. Erkek çocuğun saçları sarıydı ve yüzünün yanındaki konuşma balonunda "Benim gizli arkadaşımdır" yazılıydı. Alex'in sırtında bir ürperti dolaştı. Sessizce sayfayı diğerlerinin altına koydu.

"Bu onun kolyesiydi," dedi kadın, kutudan bir zincir çıkarırken. "Onun sihirli olduğunu söylerdi; bu kolyeyle gözlerini kapayıp açınca başka bir dünyaya gittiğini anlatırıdı. Şu üç yarım ayı görüyor musun? Keltlere ait bir semboldür bu."

"Bakabilir miyim?" Alex elini kolyeye doğru uzattı, Mary de kolyeyi onun avuçlarına bıraktı. Tanıdık geliyordu. C harfine benzer üç şekil. Kadın onları "yarım ay" olarak tanımlamıştı çünkü sanki bir yarım ayın konturunu çiziyor gibiydiler. Birbirlerine saplanıp bir girdap oluşturuyorlardı.

"Çok güzelmiş. Ona siz mi hediye ettiniz?"

Alex'in sorusunu duymazdan gelen kadın, "Bu kolyeyi asla yanından ayırmazdım," dedi dalgın dalgın. Sonra kafasını salladı. Kısa süren bir rüyadan uyanmış gibiydi çünkü tekrar konuşmaya başladığında ses tonu çok net ve kararlıydı. "Sana anlatabileceklerim bu kadar, oğlum. Şimdi herkes kendi yoluna gitse daha iyi olur. Beni dinliyor musun?"

Çocuk öne eğilmiş ayakta duruyordu, kolye sağ elindeydi, sol eliyle koltuğa tutunmuştu. Bakışları boşlukta tamamen kaybolmuştu.

"Alex, beni duyuyor musun?" dedi Mary. Sesini yükseltmiş, elini çocuğun yüzüne doğru sallıyordu.

Tam o anda, Jennifer Graver, 2004 yılında ölen altı yaşındaki çocuk, o salonda Alex'in gözlerinin önündeydi.

Küçük siluetinin hatları net değildi ve odanın arka planıyla karışıyordu. Üstünde, ayaklarını da örterek yerlere kadar uzanan bir sabahlık vardı. Sanki Jenny havada asılıydi. Bitmek bilmeyen bir süre boyunca birbirlerine bakıyorlardı. Çevrelerinde mobilyalar, duvarlar, insanlar, şehirler yoktu... uzay-zaman sınırlarının ötesine boşlukta asılı gibiydiler, sanki ıssız bir yerde karşılıklı duruyorlardı. Alex, Jenny'nin fal taşı gibi açılmış gözlerini üzerinde hissediyordu. Bakışları ruhunun en gizli köşesine kadar işliyordu. Gözlerini Alex'e diken küçük kız, *Zihinlerimiz anahtar*, dedi. Onun gözlerindeyse nötr bir bakış vardı, herhangi bir duyguya ele vermiyordu. Vücutunun hatlarıyla şekillenen görüntü Alex'in gözünde daha da şeffaf oluyordu, sanki içini görebiliyordu.

Hatırlıyor musun, Alex? Yolculuğa çıkabilmek için kuşağa bakmalyız.

Görüntü aniden yok oldu. Alex kolyeyi yere düşürdü, aniden kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Fırtına olanca şiddetidle Melbourne kentini sarmış ve yağmur da hiç durmadan asfaltı döverken, Alex, Loria Mary Thompson'ın evinin kapısını hızla kapadı, bahçe kapısını açıp geçmişin hayaletlerini ortaya çıkarılan Jenny'nin hatıra kutusundan mümkün olduğunda uzağa kaçmak için koşmaya başladı.

16

Jenny gözlerini tekrar açtığında yerde, lavaboların önündeydi. Çevresi kızlar tuvaletinin beyaz duvarlarıyla kuşatılmıştı. Soğuk, sessiz ve kimiksiz. Hezeyan ile gerçeği ayırt edemeden, kendi kişiliğini kaybetmek için ideal bir çerçeveye. Jenny, ateşi olduğundan emin bir şekilde elini alnına koydu. Sonra bakışlarını kaldırı ve karşısında sınıf arkadaşı Olivia Stamford'ı gördü. Ona doğru eğilmişti. Kıvırcık gür saçlarının üzerinde bir bant vardı ve gözlüğünün çerçevesi çarpılmıştı.

“Öğretmen sözlü yüzünden kendini pencereden atmış olmandan korktu,” diye şakalaştı.

Jenny buna bir yanıt bulamayacak kadar yorgun ve bitkin hissediyordu. Olivia'nın alaycı tavrı karşısında gülümsemek aklından bile geçmiyordu. Bakışlarını yere indirdi.

"Hey, neyin var?" arkadaşı kalkmasına yardım ettikten sonra ellerini omuzlarına koydu. "Her şey yolunda mı? Solgun görünüyorsun."

"Evet... evet, merak etme. Sınıfa dönelim."

Tekrar sınıfı girdiğinde arkadaşları yerlerindeydi. Her zamanki yüzlerdi. Kürsünün arkasındaki öğretmen ona sorgulayan gözlerle baktı.

Jenny sırasına geçip oturdu. Sersemlemişti. Bütün ders boyunca o duygusal girdabı, renkleri ve şekilleri düşündü durdu. Sanki arasından geçivermişti.

Ders zilinin çalmasına birkaç dakika kala Jenny salonda yaşadıklarını hatırladı. Babası ölmüştü. Bugün de sınıf arkadaşlarını tanımamış ve avludaki çeşmeyi daha önce hiç görmemişti.

"Neler oluyor bana?"

Jenny eve girer girmez çantasını yere bıraktığı gibi salona geçip kendini koltuğa attı. Çok halsizdi. Tekrar uyuyakalmaktan korkarak orada birkaç saniye dinlendi. Sonra üst kata çıktı, banyoya girdi, birkaç saniye aynanın önünde durdu.

"Sıcak bir banyo," dedi aynadaki yansımاسına. "İhtiyyacım olan bu. Sıcak ve mis kokulu."

Küvetin içindeki musluğu kırmızıya getirip açtı, sonra yavaşça soyunmaya başladı. Çıkardığı eşyaları çamaşır makinesinin yanındaki sepetin üzerine bıraktı. Rafta duran cam kavanozdan iki banyo tableti aldı. Lavanta kokusunu hissetmek için burnuna yaklaştırdıktan sonra onları suyun içine bıraktı. İki küçük mum yaktı, ışıkları söndürdü, bu arada soğuk bir ürperti onu titretti.

Biraz sonra boğazına kadar suya gömülünce nihayet gözlerini kapadı. Güzel koku onu bir ana kucağı gibi savrıyordu. Bildiği en iyi stres giderici terapilerden biriydi.

Sıcak banyo, keyfini biraz yerine getirmiştir. Sudan çekinçen derin derin nefes aldı. Göğsündeki sıkıntıdan kurtulmuş gibiydi. En azından bir kısmından.

Beyaz bir bornoza sarınıp odasına doğru yürüdü. Yüzücülük hayatının ilk zaferlerine ait fotoğraflar üst kattaki koridorun duvarları boyunca asılmıştı. Şakayla karışık altın dolu bir hazine demeyi severdi. Babası Roger kızıyla gurur duyuyordu ve hiç şüphe yok ki hayattaki en büyük tatmini buydu. Odasına girince iki yastığı yatak başına yerleştirdi, yatağa uzanıp kafasını dayadı. Kendini hâlâ çok ağır hissediyordu.

Komodinin ilk çekmecesinden uzaktan kumandayı çıkarıp müzik setini çalıştırıldı. Müzik odaya yayılmaya başladı. Sarah McLachlan'ın söylediği şarkiya bayılıyordu: "In the Arms of the Angel". Kanadalı şarkıcının narin sesi kasvetli öğleden sonrası güzelleştirirken yağmur damaları pencereye vuruyordu. Jenny ayağa kalkıp bornozunu çiğardi, ışıldayan cildini ve atletik vücudunu incelemek için aynanın karşısında bir süre durdu. Sonra etrafına bakınmaya başladı. Kapı aralıktı ve evde yalnızdı. Nasıl açıklayacağını bilemiyordu ama nedense gözetlendiğini düşündü.

Girdap.

Ağitlar, kelimeler, belirsiz ve devasa formlardan oluşan bir küme. Birbirlerinin önüne geçmeye çalışan milyonlarca

ses, yakalanamayan resimlerle karışıyordu. Bunlar sanki hisler ve görüntülerden bir girdap oluşturuyordu.

Birkaç dakika.

Sonra sessizlik.

Alex'in gözleri etrafında olup bitene odaklandı. Yan yana duran Blyth Street villaları öngörlülebilecek kadar gelenekseldi. Bitmek bilmeyen yağmur çatları döverken evlerin iç avlularındaki bitkileri boğuyordu. Aşağıya, ayaklarına doğru bakmaya çalıştığında, Alex hiçbir şey göremedi. Sadece yol vardı. Ondan elli metre uzakta olan kavşağın yanındaki levhanın üzerinde BLYTH CADDESİ yazılıydı. Ancak yolu sonunda, daha önce fark etmiş olduğu kavşak ve sallanan ağaçlar yoktu. Sadece sıradan bir kavşağı düzenleyen trafik ışığı vardı.

"Bunun anlamı ne?"

Mary Thompson'ın villasının bahçe kapısına yaklaştı. Posta kutusunun üstünü okudu. Levhada GRAVER yazıyordu.

Alex sanki bir bıçak boynunu sıyırip geçmiş gibi korktu. Ama aynı zamanda şaşırıp heyecanlanmıştı. Fiziksel olarak yer değiştirdiğini algılamasa da, ilerledi. Kendini bahçe kapısının önünde buldu, kapıyı geçti. Açımasına gerek yoktu. Aynı şey giriş kapısında da oldu. Kısa süre içinde kendini evin içinde buldu.

"Öbür tarafa geçtim..."

Mobilyalar hatırladığından farklıydı.

Ay'dan Dünya'yı gösteren resim yoktu mesela. Duvar çiplaktı. Alex merdivenlerden çıkmaya başladı. Üst kattaki odalardan birinin kapısının aralık olduğunu gördü. Kori-

dordaki duvarlar dizi dizi fotoğraflarla süslenmişti: kestane rengi saçlı bir kız elinde kupasıyla birlikte, mayolu bir kız podiumun en üst basamağında, kapüşonlu bir kız ve bir adam ellerinde, ucunda altın bir madalya olan, renkli bir kurdele tutuyorlardı.

Alex aralık duran kapiya doğru ilerledi. Heyecanı doruktaydı ama kalbi yerinden çökacakmış gibi atmıyordu. Vücutu tepki vermiyordu. Heyecan yalnızca bir düşünceydi ve fiziksel hiçbir tepkiyle örtüşmüyordu.

Kapıya ulaştığında gözleriyle eşiği geçti.

Jenny dolabın önünde duruyordu, çiplaktı. Korkmuş görünüyordu. Oydu. Biliyordu. Beyaz bornozu ayaklarının dibinde, yerde duruyordu. Kızın vücutu tahrik edici ve aynı zamanda büyüleyici bir görüntüye sahipti. İnce hatları, atletik bacakları, altın rengi teni ve taş gibi göğüsleri Alex'i büyüledi. Hâlâ ıslak olan kestane rengi saçları, yüzücülerde olduğu gibi geniş omuzlarına düşüyordu. Gözleri ona ihanet edemezdi. Onları daha önce görmüştü. Onları hayal etmişti.

Buradayım... başka bir şey düşünmeye zaman kalmadı.

Girdap onu kendisiyle birlikte sürükleyip geri götürdü.

Gözlerini tekrar açtığında kendini yerde, yolun kenarında buldu. Yağmur devam ediyordu, kıyafetleri ıslaktı. Gökyüzü geceymiş gibi kararmıştı. Birkaç araba asfaltın üzerinden hızla geçti. Alex kendini bir binanın duvarına kadar sürükledi, sonra ayağa kalktı. Gözlerine dolan sular çevresindeki gerçekliği algılamasına engel oluyordu. Ağzında kan tadı vardı.

Hızla çevresine bakınan Alex sırt çantasını gördü. Çantayı aldıktan sonra açıp iç gözünde duran telefonu eline aldı. Telefonu açmaya çalıştı. Bir an önce Marco'yla konuşmalydı ama telefonun ekranı açılmıyordu.

"Çalışsana, lanet olası!" diye bağırdı. Yapacak bir şey yoktu. Ya şarji bitmişti ya da su, telefonun devrelerine kadar girip tamir edilemeyecek şekilde bozulmasına yol açmıştı. Üzgүnce etrafına bakındı ve yolun aşağısında mavi pembe neon ışıkları gördü. Bardaktan boşanırcasına yagan yağmur yüzünden bulanık görünüyordu ama yine de INTERNET KAFE yazısını okumayı başardı.

Kısa bir süre sonra arkadaşıyla konuşuyordu. Kulaklarındaki kulaklıklar yıpranmıştı, kırık mikrofonu elinde tutmak zorundaydı. İnternet kafede çalışan çocuk etrafa şüpheli bakışlarla bakan, otuzlarında bir Hintliydi.

"Alex, ne dediğinin farkında misin?"

Marco'nun soruları Alex'in de neler olup bittiğini en az onun kadar anladığı varsayımdan hareketle çıktı.

"Bunun yalnızca tek bir anlamı olabilir," diye devam etti Marco.

Sesi oldukça yüksek ve net geliyordu. Cep telefonu kulanan dışı kaldığına göre Marco'yla iletişim kurmak için tek seçenek vardı: Skype. Alex kafenin köşesinde oturuyordu. Bir yanında oldukça şişman bir çocuk, öbür yanında da doğulu hatlara sahip bir kadın oturuyordu.

Dizüstü bilgisayarının ekranındaki pencere açıldığı sırada İtalya'da saat sabahın onuydu.

Marco gazetelerin manşetlerini okuyordu. Pencereden sürülen zayıf ışık çalışma masasının üzerindeki dumanı tüten fincana yansıyordu.

İnternet kafeden görüntülü konuşma yapmak imkânsızdı ama ses mükemmel geliyordu. Delikanlı, kafedeki insanların bakışlarını üzerinde hissediyordu. Belki de baştan ayağa sırlısklam olduğu için bakıyorlardı. Sarı kâhküllerı alnına yapışmıştı, saçlarından akan su damlacıkları hâlâ yüzüne damlıyordu, giysileri sudan ağırlaşmıştı.

“Onun dünyasındaydın, zihninle öbür boyuta geçtin.”

Alex bir an sessiz kalıp arkadaşının söylediğlerini düşündü.

“Gerçekten de deneyimlediğim his buydu. Bedenimden uzakta, yalnızca zihnimle var oldum.”

“İki dünya arasındaki eşiği geçebilirsin...” dedi Marco sadece kendi duyabileceği sesle. Kısa zaman öncesine kadar yalnızca bir varsayımdır olan bu gerçeği yüksek sesle tekrar etme ihtiyacı duyuyordu. “Bunu nasıl başardığını bilmiyoruz, tek bildiğimiz bedeninin öbür tarafa geçmediği.”

“Her ne olduysa bu dünyayla ilgisi yoktu, Marco, Mary Thompson’ın evinde Jenny’yi gördüm, altı yaşındaki küçük kızı. Benimle konuştu.”

“Pardon, ne dedin?”

Alex, Marco’ya Bayan Thompson’ın salonunda gördüğü görüntüyü, evden nasıl kaçtığını ve bayılmadan önce kendisini firtınanın göbeğinde buluşunu anlattı. Ona Jenny’nin sözlerini tekrar etti: “Hatırlıyor musun, Alex? Yolculuk için kuşağa bakmalıyız.”

İletişimleri parazit yapan bir vizült yüzünden bozuluyordu, Marco birkaç saniye sessiz kaldı.

Alex'in bağlantı tamamen kesilmeden önce duyabildiği son kelimeler: "Seni iyi duyamıyorum," oldu. Tekrar bağlantı kurmayı denedi ama bilgisayarın bağlantısı gitmişti, etrafına bakınca diğer insanlarda da aynı problemin olduğunu gördü.

Kalktı, ödemeyi yapıp kafeden çıktı. Marco'yu daha sonra bir şekilde arardı.

MP3 çalarını çıkardı, kulaklıklarını taktı. Tesla'nın *Getting Better*'ı kulaklarında dolaşmaya başladı. Jeff Keith'in yağmura adanmış ilk sözleri şu andakine çok benzeyen bir durumu tanımıyor gibiydi: Yağmur dinmeden, sular seller gibi yağıyordu, Alex sırlısklam ve çok açtı.

Jenny aceleyle giyindikten sonra alt kata indi. Panik içinde mutfağa girip oturdu ve olanları düşündü. Odasında biri vardı. Bu halüsinsasyon değildi, bir varlıktı.

Buradayım... Kelimeler kafasında yankılanıyordu. Yanılmasına imkân yoktu. Bu Alex'in sesiydi. Jenny tekrar ayağa kalktı, fırına doğru ilerledi, yandaki dolabin kapağını açıp papatya çayı poşeti aldı, su ısıtıcısını çalıştırıldı.

"Sakin olmalıyım," dedi kendi kendine. "Hiçbir şey olduğu falan yok, bunların hepsi yalnızca benim kafamda."

17

Skype ekranını kapadıktan sonra Marco, aslında Sprite kutusu olan kalemlikten bir kalem, çalışma masasından da bir tomur kâğıt aldı. Bu kâğıtlar paralel evrenler ve Alex'e açıkladığı teori hakkında Marco'nun internette yaptığı araştırmanın sonuçlarıydı.

Monitöre bakmaktansa kâğıtları didik didik etmeyi tercih ediyordu.

Daha az ilginç olanların üstünü çizmeye başladı: Dünyanın her yerinden derlenip kategorilere ayrılmış ve İtalyancaya çevrilmiş bazı blog yazıları, Facebook'taki bazı şakalar, Twitter mesajları. Bilgisayar programı Marco'nun Alex'e anlattığı paralel boyutlardaki bilgileri listelemiş, gruplamış ve yabancı dilde olanları İtalyanca çevirmiştir.

Dudaklarının arasında kapağını sıktığı kalemiyle listeleri inceliyordu, *Google'a yaraşır boş bilgiler, sms'lere bakalım,* diye düşündü. O bilgilerin incelenmesi bütün bir gününü alabilirdi ama Marco normal bir online araştırma motorunun bulamayacağı, özel bilgileri bulabilen bir program icat etmişti.

Çoklu Evren'den bahseden çok fazla sms yoktu. Mesajların çoğu bilimsel dergilerde yayınlanmış yazılar hakkındaydı. Aniden bir mesajla karşılaştı.

Evet, biliyorum. Problem şu ki o kitap bulunamıyor. Ben geçen sene o kitabı İndirip okumuştum ama bir hafta sonra dosyayı açamadım. Dosya bozulmuştu. Sonra da bir daha internette bulamadım.

Marco'nun gözleri ışıldadı.

"Bu sms'in cevap olarak gönderildiği mesajı bulmamı istiyorum." Elindeki kâğıt demetini masanın üzerine bırakıp fareyi hızla tıklatarak yazılımın içine girdi.

Mesajı tespit etti, farenin sağ tuşuna tıklayarak bir pencere açtı ve seçenekler arasından "detaylar"ı seçti. Alıcının numarası gözlerinin önündeydi. Marco numarayı işaretledi ve kopyaladı, sonra herhangi bir eşleşme olup olmadığını görmek için onu kendi hazırladığı programın arama çubuğu yerleştirdi. Bilgisayar programının görüşmenin bir önceki kayıtlarını bulup bulamayacağını görmek istiyordu.

"Evet! İşte bu!" diye haykırdı içeriği okurken.

Gönderen de tartışma konusu da eşleşiyordu.

THOMAS BECKER'IN MULTİVERSUM'U (DIE REALITÄT, DI E UNS UMGIBT, IST NUR EINE DER UNENDLICHEN PARALLELEN DIMENSIONEN.) YAZIYORDU.

Altyazının çevirisi şöyledi: Bizi çevreleyen gerçek ama sonsuz paralel evrenlerden birindendir.

"İyi, iyi..." diye fisildadı Marco kalemi eline alıp iki cep telefon numarasını da kâğıda yazarken.

İlk numarayı Skype tuşlarında çevirdi. Var olmayan bir numaraydı. Numaranın üstüne bir çizgi çekti ve diğer numarayı denedi. Aynı sonuç. Sonra dizüstü bilgisayarında, online kitap satan üç sitenin penceresini açtı.

"Kahretsin, hiçbir sonuç çıkmadı. Kataloglarda kayıtlı değil demek ki," dedi programını tekrar açarken.

Başlığı ve alt başlığı yazıp yaptığı araştırmaların sonuçları arasında arattı. Yani sadece smslerde değil aynı zamanda bloglarda veya sosyal medya ile internet sitelerindeki yazılarla eşleşmeleri araştırdı.

Bir eşleşme belirdi.

The_great_web_robbery adında bir blogdu. Marco kaşlarını kaldırarak Web'deki büyük soygun, ilginç... diye düşündü. Yaptığı araştırmada çıkan blogda Thomas Becker'in kitabından bahsediliyordu. Ancak Marco internete adresini

yazar yazmaz, karşısına şu yazı çıktı: "Bu blog telif hakkı ihlali yüzünden kapatılmıştır."

"Kahretsin!" diye bağırdı başını ellerinin arasına alan Marco.

Gözlüklerini çıkarıp çalışma masasının üzerine bıraktı, alnını ovoşturtmaya başladı. Dinlenmeleri için gözlerini kapadı.

"Sms internette kaybolan bir e-kitaptan söz ediyordu. Bu kitabı bulmaliyım."

Gözlerini tekrar açtığında bilgisayarının ekranı kararmıştı.

Farenin üstüne birkaç kez tıklandı. Hiçbir şey olmadı. Ekran hâlâ karanlıktı. Prize bağlı olan kabloların çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Monitörün turuncu ışığı hâlâ yanıyordu, öyleyse elektrikle ilgili bir problem olamazdı.

Birdenbire ekranın sağ alt köşesinde bir pencere açıldı. Mavi karenin bir köşesinde beyaz bir dikdörtgen yanıp sönyordu.

"Ne oluyor?.. Niye DOS moduna geçti?"

Marco hayretle baktı. Sonra fareyi aldı ve o durumda kullanılamayacak olduğunun farkına vardı. Klavyeye bir şeyler yazmak üzereyken küçük dikdörtgen, ekranda hareket etmeye başladı ve bir anda ekranın tam ortasında durdu. Harfler, Marco'nun şaşkınlık ve aynı zamanda korkmuş bakışları önünde şekil almaya başladı.

YOKUM BEN.

Cümle ekranda yer değiştirdi ve sonra, masanın altında bulunan işlemcinin ışığı sönene kadar, çoğalarak ekranın her bir köşesini kapladı.

Bilgisayar kısa bir tıslamayla durdu.

Marco kızgınlıkla, "Lanet olsun, bir virüs!" diye söylendi.

Birisini bilgisayarımı ele geçirdi, diye düşündü. Başma daha önce hiç buna benzer bir şey gelmemiştir. Acaba sisteme gerçekten bir virüs mü girmiştir? Güncel tuttuğu birçok antivirüs programı varken bunun olması zordu ama mümkün değildi. Dünyanın dört bir tarafındaki bilgisayar korsanları yeni virüsler yaratıyorlardı ve hiç kimse, hatta o bile öngörtülemeyen saldırılara karşı hazırlıklı olamazdı.

Marco işlemciyi tekrar başlatmayı denedi ama işe yaramadı. Fişi çıkardı, tekrar taktı ve bilgisayarın tamamen devre dışı kaldığını saptadı.

Sağ tarafındaki Mac hâlâ açıktı ve hoşlandığı gibi maksimum ışık ayarındaydı. Sol tarafındaki Dell dizüstü bilgisayarı, birkaç dakika önce katalogda Thomas Becker'in kitabını arattığı Amazon sayfasındaydı.

Marco elini elektrikli tekerlekli sandalyesinin kumanda düğmesine götürdü ve koridora kadar geri geri gitti. Sonra yüzseksen derece dönüp mutfağa yöneldi.

İçeri girer girmez ellerini çırptı, ışıklar yandı. Masanın üstü tam bir rezaletti. Üst üste yiğilmiş kirli tabaklar, kapağı olmayan su şişesi, oraya buraya saçılmış çatal bıçaklar, kullanılmış peçeteler ve yemek artıkları her yerdeydi.

Marco dolabın kapağını açıp içinden bir kahve kavanozu çıkardı. Ocağa doğru ilerledi, kahve makinesine uzandı.

Makineyi açıp içindeki kahve posasını pencerenin kolunda asılı duran torbaya boşalttı.

"Bir bilgisayar korsanı olmalı. Benden daha başarılı biri. Bu ya bir şaka ya da bir meydan okuma."

Bilgisayar odasına geri döndüğünde doğruca Mac'ının başıma geçti. Yeni bir sayfa açtıktan sonra arama bölümününe "Thomas Becker" yazdı.

"Bir müzisyen... kano şampiyonu... hayır bunlar değil," dedi başını iki yana sallayarak.

Bir korna sesi sessizliği böldü. Odanın yola bakan tarafından geliyordu. Marco kafasını kaldırıp sesin geldiği yöne doğru baktı. Pencerenin dışından yalnızca karşı binanın bazı panjurları kapatılmış olan cephesi, bazı balkonlara asılmış olan çamaşırlar ve uydu antenleri görünüyordu.

Fincanı eline alıp içinde kalan son kahveyi yudumladı. Sonra araştırmasına devam etmek için Mac'ın ekranına döndü.

Mac'ın koca ekranının da karardığını görünce, "Hayır! Buna da aynı şey olmuş olamaz, hayır!" diye bağırdı.

Hareketsiz kaldı. Kendini güçsüz hissediyordu. O ki önünde duran her bilgisayar için bir kullanma kılavuzu yazabilirdi.

Ekranda tekrar beliren mavi kutucuğu görünce *nere-deyse* korktu.

Haklıydı.

Pencere tekrar açıldığında ve beyaz dikdörtgen yanıp sönmeye başladığında Marco hemen ellerini klavyeye

götürdü. "Şimdi oyunu öngörerek oynayacağız, kendimle böyle alay ettirmem"

KİMSİN? diye yazdı. Dikdörtgen başa gidip birkaç saniyeliğine yanıp sönmeye devam etti. DOS İLE YETERİNCE EĞLENDİN Mİ? diye ekledi ardından.

Sanal konuşmacının cevabı kuru ve netti, âdet bir tokat gibi geldi.

**EMBESİL, SENİN MACINTOSH'UNA GİRDİM.
MACHINTOSH'DA DOS SAYFASI AÇILAMAZ.**

Marco kalakaldı. Elleri kitlendi, gözleri büyüp ekrana yapıştı. Bir aceminin yapacağı bir hata yapmıştı. Ancak şimdi farkına varıyordu: Bilgisayar korsanının açtığı pencere normal DOS penceresinden farklı bir şeydi.

Marco öfkeyle tırnaklarını kemirirken, "Bu şerefsiz benim bilgisayarlarımı içерiden kontrol ediyor..." diye fisıldadı. Gözlerinin önünde başka bir cümle belirdi: NEDEN INTERNETTE BENİM HAKKIMDA ARAŞTIRMA YAPTIYORSUN? KİMİN İÇİN ÇALIŞIYORSUN?

Marco hızla, SEN DE KİMSİN? NE İSTİYORSUN BENDEN, LANET OLASI? diye yazdı.

BEN YOKUM. KENDİ KENDİNE KONUŞUYORSUN.

Marco nasıl cevap vereceğini bilemedi. Nasıl garip bir durumla karşı karşıya olduğunu gerçekten anlayamuyordu.

BEN YALNIZCA BİR METİN ARIYORUM. METİNİN YAZARININ ADINI ARAMA MOTORUNA YAZDIM VE...

Marco gelen cevabı okuyunca şaşkınlık içinde kaldı, sonra da yüksek sesle okudu: ARADIĞIN YAZAR YOK.

TELEPATİ

SEN THOMAS BECKER MISİN? diye sordu Marco.
Beyaz dikdörtgen birkaç saniye yanıp söndü.
Sonra Mac de tamamen durdu.

18

Marco defalarca, "Kahretsin!" diye bağırdı. Önünde kararmış ekranlarıyla iki bilgisayar duruyordu.

"İkisini de sökmem gerekecek," dedi çaresiz bir sessizliğe bürünmüş olan PC'ye ve Mac'e bakarken. "Bu Becker nasıl bir korsan? Bunları yapmayı nasıl becermiş olabilir?"

Koridordaki dolabin içinde kalmış olan cep telefonundan mesaj sesi geldi. Mesaj melodisi Carl Off'un "Carmina Burana"sının "O Fortuna" bölümüydü. Hızla dönüp tekerlekli sandalyesiyle koridora yöneldi. *Alex olmalı, telefonunu şarj etmeyi başarmış demek ki*, diye düşündü aleti eline alıp ekrana bakmadan önce.

1 YENİ MESAJ GÖNDEREN BİLİNMIYOR

TELEPATİ

Marco endişeyle içini çekti. Bilinmeyen numaraların arama yapması kolaydı ama iş mesajlara gelince o kadar basit değildi. Mesajı seçip yüksek sesle okudu: "Dosyalarına göz attım. Yazdığın program ilginçmiş."

Marc donakaldı. Sonra monitörlerden gelen ses dik-katını çekti.

Birkaç dakika içinde Mac'in ekranı kulakları sağır eden bir Alman rock şarkısı eşliğinde tekrar açıldı.

Sistemdeki bütün dosyalar birbiri ardına ekranda belirirken Marco elliyeyle kulaklarını tıkadı. Dosyalar kendi kendilerine çöpe gidip silinmeye başladılar.

"Piç kurusu!" diye bağırıldı, bir yandan da elektrikle çalışan tekerlekli sandalyesini çalışma masasına doğru ilerletiyordu.

Bilgisayarlarının kontrol altında olduğunu anlaması çok uzun sürmedi. Ne fare ne de klavye emirlerine tepki vermiyordu. Birden bir Word penceresi açıldı. İçinde SENDEN DAHA İYİ OLAN BİRİ VAR yazıyordu.

"Her şeyi siliyor! Kahretsin!" Marco bir an düşündükten sonra üç bilgisayarın takılı olduğu prizlere doğru eğilip hızla Mac'in fişini çekti. Hemen elinde kalan tek dizüstü bilgisayardaki oturumu kapadı. Sandalyesini banyoya doğru sürerken düşündü: *Becker benim tehlikeli biri olduğumu düşünüyor. Bu adam ya patolojik bir yalancı ya da gerçekten bir şeyler biliyor ve bu durum öngörebildiğimden daha büyük.*

Yüksek sesle, "Bu işi çözmeliyim," dedi.

O anda dizüstü bilgisayarı tekrar çalışmaya başladı.

O sırada, hâlâ baştan ayağa sırlısklam olan Alex, Melbourne’deki internet kafeden çıkış Esplanade Caddesi’ne paralel olan sokagna sapmıştı. Her bir kavşakta iki yolu ayıran palmiye ağaçlarının arkasındaki okyanusu görebiliyordu. Bu arada sadık mp3 çaları, Tesla’nın şarkısını takip eden rastgele şarkılarla orun dikkatini dağıtıyordu. Alex yirmi metre ilerisini görebilmek için gözlerini kıştı. Uzakta McDonalds’ın tabelasının ışığı görünüyordu. Oraya ulaştığı sırada çevrede hiçbir canlı yoktu. Fırtına herkesi evlerine kapamıştı. Ortalıkta yalnızca arada sırada etrafa sular sıçratarak geçen birkaç araba vardı.

Alex hamburgerciye girip kasaya doğru ilerledi. Önünde siyah dar pantalonlu ve metal kolyeli, çok uzun boylu ve dik saçlı bir çocuk vardı. Parayı ödedikten sonra elindeki tepsiyile uzaklaştı. Alex menüyü hızlıca gözden geçirdikten sonra kulağındaki kulaklıkları çıkarmadan ekstra jambonlu hamburger ile içecek sipariş etti. Sonra bir masaya yerleşti. Restoran neredeyse boştu. Punk çocuğun dışında, yanında yere kıvrılmış yatan Labrador’ıyla dondurma yiyen ellerinde bir adam, suratlarına yerleşmiş bir gülümsemeyle gözlerini birbirinden ayırmadan patateslerini atıştıran otuzlarında, âşık bir çift vardı.

Alex elini yerde duran çantasına uzattı. Klavan’ım kitabını çıkardı ama hiç okuma isteği duymadığını fark etti. Çeketinin cebinden mp3 çalarını çıkarıp tepsisinin yanına bıraktı. Ekranda Wildhearts’ın “I Wanna Go Where the People Go” şarkısı belirdi.

Alex, punk çocuk önünden geçip çıkışa doğru ilerlerken hamburgerini ısırdı. Gözü çocuğun kazağına takıldı. Üstünde gotik harflerle ORION'S BELT³ yazıyordu. Yazının altında bir sembol ve takımıyıldızını oluşturan parlak ışıklı noktacıklar vardı. Bunlardan üçü diğerlerinden büyüktü ve birbirlerine daha yakındı.

Bir gurubun kazağı olsa gerek, diye düşündü Alex. Ama o yazı ona sanki bir gün önce yaşanmış bir hatırlayı çağrıştırmıştı. Bir *déjà vu* yaşıar gibiydi. Alex sahneyi akında tekrar yaşarken gözlerini kapadı.

*Babam bana her zaman yıldızlar hakkında hikâyeler anlatır.
Yıldızlar hakkında ne gibi hikâyeler?*

Dün bana bir kahramandan bahsetti. İnsanlar arasında en güzel oymuş. Ve onun takım yıldızı gökyüzünün en parlak takım yıldızıdır.

Adı neymiş?

Orion.

Alex aniden gözlerini açtı.

“Tabii ki!” diye bağırdı yumruğunu masaya vurarak. Kasanın arkasında duran çocuk ona garip garip baktı. Yaşlı adamın yanındaki köpek kafasını kaldırıp havladı.

“Orion’s Belt! Orion Takımıyıldızı yanı! Kazağın üstünde gördüğüm yan yana duran üç yıldızla böyle deniyordu.”

3 (Ing.) Orion Takımıyıldızı. (ed.n.)

Alex sırt çantasından tükenmez kalemini çıkarıp tepsisin içinde duran hamburger kâğıdına not almaya başladı.

Hatırlıyor musun, Alex? Yolculuk yapabilmek için takım-yıldızına bakiyorduk. Cümleyi tekrar tekrar okurken başına gelecek olan şeyin farkına varmaya başlıyordu.

Birden ayağa kalktı, çantasını kaptığı gibi McDonalds'dan çıktı.

Dışarıda fırtına devam ediyordu. Kaldırımun yanındaki su birikintileri daha da büyümüşlerdi. Mağaza tabelalarının zayıf ışıkları fonda kaybolurken Alex sabit bir şekilde önüne bakarak hızlıca yürüyordu. Otele giden yolda korunabileceği galeri veya tenteler yoktu. Ancak onun umurunda değildi.

Gözleri pırıl pırıldı.

"Bilgisayarını biraz inceledim ve çok meraklı olduğunu anladım. Benden ne istiyorsun, delikanlı?"

Marco bu tonlamayı çok iyi tanıyordu. PC'lerde kullanılan otomatik okuyucunun sesiydi. Hızla dizüstü bilgisayara döndüğünde ekranın ortasında açılmış bir pencereyle karşılaştı. Tekerlekli sandalyesini bilgisayara yaklaştırdıktan sonra fareyi kullanmayı denedi ama alet komutlara yanıt vermiyordu.

Her ne kadar yazılımcılar vurgulan veya soru işaretlerini ifade edebilmek için kayda değer bir çaba göstermişlerse de, Marco'nun bu yazılım için seçmiş olduğu kadın sesinin dostça fakat tekdüze bir timisi vardı.

“Boşuna fareyi kullanmaya çalışma. Kontrol bende. Kendime Web kamerasını kullanmak için izin verdim, sakıncaşı yoktur umarım. Seni görüyorum. Ve de duyuyorum.”

Fondaki gıcırtının eşlik ettiği bir sessizlik oldu. Sanki pikabım iğnesinin ucu plağa geçmiş gibi bir gıcırtı.

“Ne istiyorsun benden?” diye sordu.

Marco şaşkındı. Bu Becker muydu? Profesörün kimbilir nereden tuşladığı kelimeleri mekanik bir kadın sesi seslendiriyordu.

Marco, “Benim...” diye utangaç bir ses tonuyla konuşmaya başladığında nereye bakacağını bilemiyordu. “... yalnızca Çoklu Evren hakkında bilgiye ihtiyacım var.”

Sessizlik.

“Anlamadığın şeyler hakkında konuşma, delikanlı.”

“Konuşmak, o konuyu anlamanın tek yolu.”

“Ama doğru kişiyle konuştuğundan emin olmalısın.”

Marco başını salladı. Böyle garip bir durumdayken konuşmayı sürdürmenin zor olduğunu biliyordu. Adam, kim bilir hangi ücra köşeden belki de tam ekranda onu görebiliyordu, oysa o mekanik bir sesin ona yaptığı tercümemi dinlemek zorunda kalıyordu.

“O kitabı siz yazdınız, belki bana yardımcı olabilirsiniz... Bir arkadaşım var, adı Alex, ben onun Çoklu Evren'e gidebildiğine inanıyorum.”

“Söylediğinin hiçbir anlamı yok! Hepimiz Çoklu Evren'deyiz.”

LEONARDO PATRIGNANI

“Evet, özür dilerim, biliyorum, ama o... yani, o başka boyuttaki bir kızla iletişim kuruyor... konuşuyorlar. Ama aynı gerçeklikte yaşamıyorlar. Sizden rica ediyorum, benim delinin teki olduğunu düşünmeyin.”

Birkaç saniye yalnızca monitörün gürültüsü duyuldu. Marco bir yanıt beklermişcesine kaşlarını kaldırdı.

Herhangi bir vurgu olmaksızın, “Memoria...” dedi ses.

“Ne?”

“Memoria, biz onu öyle adlandırdık. Memoria’yi bulmak zorundalar.”

“Özür dilerim ancak siz anlaya...”

“Eğer arkadaşların gerçekten *yolculuk* yapabiliyorlarsa, onu bulacaklardır. Yol budur.”

“Neyin yolu bu?”

“Memoria kurtuluşa giden yegâne yoldur. Yani, zaten olmuş olan tekrar olmak üzeredir.”

“Ben bundan hiçbir şey anlamadım! Lütfen bütün bunların ne anlama geldiğini söyleyiniz?”

İletişim gittikçe kötüleşiyordu. Bilgisayardan gelen gürültü adamın sözcüklerinin anlaşılmasıni iyice zorlaştıryordu.

“Arkadaşına Memoria’yi bulmasını söyle. Eğer bütün bunları sen uydurmadiysan, o ve kız bunu yapabilirler. Boyutsal sınırları geçtiğinde, o tecrübeyi yaşamış olan kişilerin sahip olduğu gücü keşfedecek. Kurtulabilirler ama ölüm yine de onları bulacak. Söyledeyecek başka bir şeyim yok.”

“Neden bahsediyorsunuz? Çok anlamsız!”

Yanıt gelmedi.

TELEPATİ

Pencere kapandı. Arka plandaki ses kesildi. Marco gözlerini çıkardı, dizüstü bilgisayarın önüne bıraktı. Sonra bir kalem alıp not defterine "Memoria" yazdı. Dirseklerini masaya yasladı, ellerini saçlarının arasına soktu. Becker'in söylediğî cümle kafasında durmaksızın yankılanıyordu.

"Kurtulabilirler ama ölüm yine de onları bulacak."

19

Alex otele vardığı sırada giysileri ağırlaşmış ve üzerine yapışmıştı.

Islak ayakkabıları girişte serili olan kırmızı halının üzerinde izler bırakırken resepsiyonun arkasındaki adam ona kınayan bakışlarla baktı.

Durmaksızın öksürürken koşarak asansöre girdi. Ayanda, morarmış yüzüne baktı.

“Hastalanıyorum, kahretsin.”

Odaya girdi. Çantasını yatağın yanına bıraktı, sırlısklam kotunu ve kazağını çıkarıp yere attı, yalnızca boxer külotuya kaldı. Sonra çantasının iç gözündeki cep telefonunu çıkarıp açmaya çalıştı. Yapacak bir şey yoktu, bozulmuştu. şarj aleti bile çalışmasını sağlamıyordu. Problem pilden

kaynaklanmıyordu. Görünüşe bakılırsa su telefonun içine kadar girmişi. Alex elini içine soktuğunda çantanın sırlı sıklam olduğunu hissetti.

“Kahretsin!” diye bağırken gözü komodinin üstünde duran sabit telefona takıldı.

Ahizeyi kaldırıp sıfırı tuşlarken, “Bu bana çok pahalıya mal olacak ama neyse,” dedi alçak sesle. Hat vardi. İş Marco'nun numarasını hatırlamaya kalmıştı.

“Marco, numarasını hatırlayabilmem için bana bir yol öğretmişti, bakalım... Alan kodu üç, dört ve sekiz... aynı benimki gibi. Sonra, neydi... ah, tamam! İspanya'nın Dünya Kupası'nu kazandığı yıl ama tersten: iki, sekiz, dokuz, bir. Sonra neydi?

Alex çevresine bakındı. Şik ve ince bir zevkle döşenmiş otel onun zevk anlayışından oldukça uzaktı. Meryem Ana'yı kucağında bir çocuk ile gösteren resim düz ekran televizyonun üstünde, duvarın tam ortasındaydı. Perdeler işlemeli ve beyazdı. Yatak örtüsünün rengi bejdi ve okuldaki tiyatro salonunda oynatılan bazı sıkıcı belgesellerde gösterilen taş motifli resimlere benzeyen av sahneleriyle süslenmişti.

“Buldum! Amerikan polislerinin numarası: dokuz, bir, bir! Deneyelim bakalım...”

Numaraları tuşlayıp beklemeye başladı. Beklerken oda servisi listesine göz attı. Ucuz bir şey bulamadı.

“Alo?” dedi Marco, sesi çok güvensiz geliyordu.

“Benim! Alex! İyi ki oradasın!”

“Alex! nasılsın? Neredesin? Başına neler geldiğini hayal bile edemezsin!”

LEONARDO PATRIGNANI

“Oteldeyim. Cep telefonum ayvayı yedi. Bu yüzden beni ararsan ulaşamayacaksın ama... Jenny'nin takım yıldızla neyi kastettiğini anladım. Sana ne oldu?”

“Burası çok karışık, arkadaş. Tehlikede olduğuna inanıyorum ama bu konuda anlatacak bir şeyim yok, ne yazık ki.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Dinle beni... Birisiyle konuştım. Bize verecek cevapları olan birisiyle.”

“Ben soruları bile bilmiyorum.”

“Dinle, korkarım durum çok ciddi. Bu adam bana çok geç olmadan Memoria'yı bulman gerektiğini söyledi. Bunun ne olduğunu bana sorma, en ufak fikrim yok. Belki bir yerdir. Adamın söylediklerinden burasının senin ve Jenny gibi insanların ulaşabileceği bir yer olduğu kanısına vardım.”

Marco, Thomas Becker'la nasıl bağlantı kurduğunu ve ondan nasıl bilgi edindiğini anlattı. Adama göre boyutlar arasında seyahat etmek özel bir güç oluşturuyordu, bu güç sadece bu tecrübeyi yaşamış olan kişilere özgüydü.

“Bunların hepsi saçmalık. Neden bir kurtuluş yolu bulmaliymışız, ayrıca neyi kurtaracakmışız? Başka bir şey dedi mi sana?” diye sordu Alex, öğrendikleri onu şaşkına çevirmiştir.

Marco cevap vermeden önce biraz tereddüt etti. Evet, Becker ölebileceklerini söylemişti. “Kurtulabilirler ama ölüm yine de onları bulacak.” Kendinde arkadaşına bu cümleyi tekrar edecek gücü bulamadı. Ya da bu laflara inanmaya hiç gönülü yoktu.

TELEPATİ

"Başka hiçbir şey demedi... Jenny'nin cümlesinden bahsetsene, ne keşfettin?"

"Orion Takımıyıldı' dan bahsediyordu, şu yan yana duran hatta çıplak gözle de görülebilen üç yıldızdan... Sanırım geceyi beklemem gerektiğini söylemek istiyordu. Gökyüzü sakinleşiyor. Yağmur azalmaya başladı. Belki yarın... Tabii ki ne yapmam gereği hakkında hiç fikrim yok."

"Zihinlerimiz anahtar" demişti görüntüdeki kız. Belki de... 'yolculuk' için konsantre olmalısın. Böyle mi diyorsunuz?"

"Evet, yolculuk..."

"...seni ona götürürecek!"

"Marco, o bana neden hatırlayıp hatırlamadığımı sordu? Neyi hatırlamalıyım?"

"Görünüşe göre sen ve Jenny çok, çok uzun zamandır bağlantınızınız."

Alex arkadaşıyla vedalaştıktan sonra kendini yüzüstü yatağa attı. Yarı çıplaktı, kasları ve boynu ağrıyordu. Elini uzatıp ışığı söndürdü, gözlerini kapayıp kendini karanlığın kollarına bıraktı.

Dinlenmeyi başaramadı.

Bir görüntü zihninde dönüp duruyordu.

Jenny'nin kolyesiymi bu.

Triskele, onun *sihirli kolyesi*.

Zorlanırcasına göz kapaklarını siki. Aklında kelt sembolü vardı.

Dinle beni, yalvarıyorum sana! diye düşündü bütün gücüyle. Bu cümleyi kafasında defalarca tekrarladı.

Jenny çalışma masasında oturuyordu. Önünde fen bilimleri kitabı açıktı, kalemi ağızında tutuyordu.

Elleriyle sıkıca masanın kenarını tutarken Alex'in sesi, hareket halindeki bir trenin hisşümlü üzerine geldi, ona çarptı ve göz bebeklerini genişletti.

Yine mi... yeter! Rahat bırak beni, yalvarıyorum sana. Sen yoksun.

Varım ben, Jenny!

Kes sesini! Git buradan, daha fazla hayal görmek istemiyorum. Hasta değilim ben...

İkimiz de değiliz! Dinle beni, bu defa dinle. Kolyeni gördüm. Hâlâ takip etmediğini bilmiyorum... ama gördüm onu! Bir triskele, Kelt sembolü.

Jenny şaşkınlık içinde kalakaldı. Karşısında kapalı duran bilgisayarın monitörü, onun darmadağın olmuş görüntüsünü yansitan koyu bir aynaya benzıyordu.

Bunu nasıl bileyebilirsin?

Hasta olduğuna inanmaktan vazgeç artık. Değilsin. Bana güvenmeni ve bir araştırma yapmanı istiyorum. Adım Alex Loria. İtalya'da Milano şehrinde yaşıyorum. Senin dünyanda bir yerlerde olmaliyim. Ara beni, Jenny...

Alex'in sesi kesildi. Son kelimeler uzakta yankılanarak kayboldu.

Jenny, Alex'in anlayıp anlamadığını kavrayamadan, tek bir soru üzerinde düşünmeye devam etti. "Senin dünyanda bir yererde" derken neyi kast ediyordu?

Kalktı. Aniden. Odanın kapısına doğru koştu, kapayı açıp banyoya yöneldi. Aynanın karşısına vardığında, elle-rini lavabonun kenarına dayadı ve yoğunlaşarak aynaya yansıyan görüntüsüne baktı.

"Deli değilim!" diye bağırdı.

Sonra odasına dönüp MacBook'unu açtı. İnternette Alex'in adını aratmaya başladı. Çılgın gibi oraya buraya tıklarken, *Annem gibi İtalyan*, diye düşünüyordu. Facebook'ta, spor bloglarında ve açılmayan bazı linklerde onlarca sonuç buldu. Görsellerin büyük yoğunluğunun bayılmaları sırasında beliren görüntülerle yakından uzaktan alakası yoktu. Görüntüler futbolcuları, sinema oyuncularını veya çizgi film kahramanlarını simgeliyorlardı. Bloglardaki yazışmalar ise hiçbir elektronik posta adresine bağlı değildi.

Bir buçuk saat süren sonuçsuz çabadan sonra genç kızın gözleri ışıldadı. Google'in on beşinci sayfasındaki sonuçların arasında bir link genç bir basket takımıının sitesine yönlendiriyordu. Jenny sayfayı açtı. Kalbi çılgın gibi atmaya başladı: Takım oyuncuları bölümünde, "Alex Loria, 1998 sınıfı" kaydı vardı. İlk bayılmalarında gördüğü kafa karıştırıcı görüntülerden hatırladığı sarı kâkullere sahip, antreman yapan, spor kıyafetli bir çocuğu gösteren düşük çözünürlüklü bir fotoğraf da vardı.

"Şu işe bak, bu gerçekten de ona benziyor..." Bakışları fotoğraftan hypnotize olmuş gibiydi. Yaşı da görüntüsü de

uyuyordu. Jenny BİZE ULAŞIN linkine tıklayıp telefonu kaldırdı. Gergin ve heyecanlıydı.

Basketbol takımının ofisine ait olan numaraları hızla tuşladı.

“Polisportiva Senna, günaydın...” dedi ahizeden yükselen ses.

“Günaydın, hanımfendi...” diye başladı Jenny. İtalyancasında kuvvetli bir yabancı aksanı vardı. “Bir şey öğrenmek istiyorum.”

“Buyrun.”

“Basket takımınızda oynayan birinin adresine ya da telefon numarasına ihtiyacım var. Adı, Alex Loria.”

“Alex Loria? Kaptan mı? Üzgünüm ama sporcularımızın özel bilgilerini telefonda paylaşamayız.”

Jenny sıkıntıyla kafasını kaldırdı. “En azından hangi şehirde yaşadığı söylenebilir misiniz?”

“Küçük hanım, çevirdiğiniz telefon numarasının alan kodu 02. Oyuncuların hepsi Milanolu, bir kısmı da banliyölerinde yaşıyor. Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mı?”

Jenny gözlerini kapadı, bu bilgi onun için yeterliydi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi telefonu kapamadan önce.

Daha fazla araştırma yapmasma gerek yoktu. Alex, Milano spor kulübünün basket takımlarından birinin kaptanıydı. Onunla aynı yaşlardaydı. Elde ettiği bilgiler uyuyordu. Deli değildi. Zihinsel bir hastalığı yoktu. Hiçbir şeyi uydurmamıştı. Alex gerçekten vardı. Ve ona ulaşma sırası şimdi kendisindeydi.

20

Alex, Jenny'yle kurduğu iletişimden sonra kendini duşun altına attı. Sıcak su sonunda zayıf ve atletik vücutundan aşağı inerken, düşünceleri Jenny'yi yönlendirdiği, paralel dünyada yaşayan diğer Alex'e gitti.

Şampuanı avucuna boşaltırken, *Nasıl bir hayat sürüyordur kim bilir?* diye düşündü kendi kendine. *Benimkinden ne kadar farklıdır? O da takım kaptanı olmuş mudur? Geçen sezon yılın sporcusu seçilmiş midir?*

Alex genç kızın paralel dünyasıyla ilgili hayallere dalmışken, Jenny de kendi gerçekliğinde taksiye binmiş, havaalanına gidiyordu. Zaman kaybetmeden eline geçirdiği birkaç parça eşyayı yüzme çantasına atmış, annesinin kredi kartına el koymuş, internette birkaç Avustralya havayolu

TELEPATİ

şirketi için hızlı bir araştırma yaptıktan sonra onu ruh eşine götürürecek bir uçakta yer ayırtmıştı.

Bu çılglılıktan başka bir şey değildi. Hemen harekete geçmeliydi yoksa bütün cesaretini kaybedebilirdi.

O ani kaçışın önemini sonradan anlayacaktı. Taksi Melbourne sokaklarında ilerlerken "Var, var, var..." diye kendi kendine tekrar edip durdu.

Jenny uçuş saatinden epey önce havaalanına ulaştı. Tullamarine Havaalanı'ndaki zamanını sinir içinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak geçirdi. Hayatında ilk defa tek başma uçağa binecekti. Zaman geçmek bilmiyordu. Alex'in yüzü aklından çıkmıyordu.

Uçağa binme zamanı gelince Jenny derin bir nefes aldı ve sıraya giren ilk yolculardan biri oldu.

Uçak kalabalıktı. Onun yeri kanadın üstünde, pencere kenarındaydı. Kalkıştan önce öndeeki koltuğun arkasında duran dergiyi aldı. Bu, havayolu şirketinin yolcuları için hazırladığı bir dergiydi. Tırnaklarını iyiyordu, titrediğini fark etti. Kafasını dağıtmaya ihtiyacı vardı.

Derginin kapağına bakarken, *Ne yapıyorum ben?* diye düşündü. Montjuic Parkı'ndan Barcelona'nın bir görüntüsü resmedilmişti. "Barcelona..." Jenny'nin dudaklarına tatlı bir gülümseme yerleşti.

Altı ay önce sınıf arkadaşlarıyla İspanya gezisine gitmişti. İlk Avrupa gezisiydi bu. On günlük, unutulmaz bir tatil olmuştu.

Aklından birbiri ardına bir seri görüntü geçti: Gaudi mimarisinin denizdeki dalgaları andıran garip formları;

antik İspanyol şehirlerinin görüntüsünde inşa edilmiş Poble Espanyol köyü, o ziyaret sırasında oradan aldığı ve hâlâ kolunda takılı olan deri bileklik, öğretmenler bir öğleden sonra onları serbest bıraklığında arkadaşlarıyla deniz kenarında yaptığı koşu. Plaja metroyla ulaşmak mümkünüdü. Otelin bulunduğu Passeig de Gracia bölgesinden sarı hattı kullanarak üç durak sonra Barceloneta'ya ulaşılabilirdi. Sonra, matematik öğretmenlerinin dediğine göre, Catalunya'daki Hard Rock Cafe'de bütün sınıf on altı kişilik bir masayı ele geçirip büyük bir şamata yaparak bütün garsonları delirtmişlerdi.

Üstünde Amerika Birleşik Devletleri orman korucusu üniforması olan bir adam, yanında oturmuş, kapalı gözlerle gülümseyen Jenny'ye garip garip baktı. Jenny buz hokeyi oyuncusu olan sınıf arkadaşı Marty'nin şansını denediği akşamı hatırlamıştı. Otelin terasında Jenny'nin yanına oturmuş, her zamankinden fazla sokulup iltifatlar etmişti. Sonra da boynundan öpmeye çalışmıştı. Genç kız geri çekilip çocuğunu itmişti. Marty yakışıklı bir çocuktu. Siyah saçları, yeşil gözleri, düzgün fiziği kız arkadaşlarını etkiliyordu. Ama belki Jenny'nin sorunu kalbinin derinliğinde, uzaktaki sese, kafasında yaşayan gizemli delikanlıya yer vermiş olmasydı.

Avrupa gezisine gitmemeydim bu gezi için geçerli bir pasaportum olmayacağı, diye düşündü hostes acil iniş pozisyonlarını gösterirken.

Binişten yirmi uzun dakika sonra uçak nihayet Avustralya topraklarından havalandı. Jenny, *Bunu gerçekten yapıyorum,* diye düşündü.

Camın dışındaki evler ve caddeler gitgide küçülüyordu.

“İtalya’ya gidiyorum. Delirmiş olmalıyım.”

Kalkıştan sonra elindeki dergiyi yerine koydu, başını pencereye yaslayıp biraz kestirmeyi denedi.

Gözlerini tekrar açtığında etrafında olup bitenleri anlamakta zorluk çekti. Işıklar onu rahatsız ediyordu. Ne kadar zaman geçtiğini bilemiyordu. Ama sorun başkaydı. Çevresine göz gezdiren Jenny yerinden sıçradı.

Artık uçakta değildi.

Önünde duran antika ahşap mobilyanın üstü aile fotoğraflarıyla doluydu. Annesi Clara’nın çocukluk fotoğrafı oradaydı. O ve Roger oradaydilar, ilk yüzme yarışının olduğu gündü.

Sağda gayet iyi hatırladığı bir resim vardı. Resimde firtinandaki dalgalarla başa çıkmaya çalışan bir yelkenli resmedilmişti.

“Hâlâ takıyorsun...” diyordu büyüğünü Linda, sesi çok nazik ve tatlıydı.

“Ben.. ne? Rüya mı görüyorum?” Jenny heyecanlanmıştı.

“Triskele, Jenny,” diye araya girdi büyükbabası, “Triskeleyi her zamanda boynunda taşıyorsun.”

“Hayır, bekle... Sen bu kolyeyi büyüğüneme verdin, o da bana ancak... Bu çok anlamsız.”

“Yavrum, sorun nedir?” diye sordu Linda.

Jenny şaşkınlıkla çevresine bakındı.

O konsol... diye düşündü yeniden antika mobilyayı incelerken. Onu iyi tanıyordu. Evinde, birinci katta, annesi

ile babasının uyuduğu odada bulunuyordu. Dedesinin ölmüşinden bir sene sonra büyükannesi vefat ettiğinde, onun gibi yazlık evde bulunan diğer bazı eşyalar Blyth Street'teki villaya taşınmışlardı.

Ama şu anda hepsi ellişinde birer fincan çayla karşısında oturuyorlardı.

"Kendimi iyi hissetmiyorum... Galiba hafızamı kaybettim," diye yalan söyledi Jenny. "Ne yapıyorsunuz burada?"

"Problem nedir, prense?"

Büyükannesinin sesi Jenny küçükken ona masal anlattığı zamanlardaki gibi tathydı.

Jenny bu cümleleri duyduktan sonra kendisini daha fazla tutamadı, gözyaşlarına boğuldı. Oturduğu koltuktan kalkıp kendisini büyükannesi ile büyüğbabasının olduğu koltuğa attı.

"Sizi o kadar çok özlüyorum ki..."

"Büyükannesinin bir tanesi, buradayız biz. Ne zaman istersen bizi ziyarete gelebilirsin!"

"Ama siz... öldünüz!"

Linda ona şaşkınlıkla baktı. Jenny üzgün... ama kendisinden emin görünüyordu. Büyükbabası tereddütle bakışlarını kaçırıldı.

"Affedersiniz, bir dakika dışarı çıkmalıyım," diyen genç kız aniden ayağa kalktı. Yolu iyi biliyordu. Merdivenlerden çıktığında girişe ulaşacaktı. Ağır ahşap kapıyı arkasından kapayan Jenny, dışarı çıktı.

Villayı çevreleyen otların üzerinde ürkükçe birkaç adım attı. Islak çimenlerin kokusu sarhoş ediciydi. Onun gerçekliğinde, birkaç metre ileride duran ağacın üstüne büyükannesi ve büyükbabasının ölümünden sonra GÖKYÜZÜNDEKİ İKİ YENİ YILDIZ yazısı asmışlardı.

Jenny'nin sözleri boğazında düğümlenmişti, zorlukla konuşuyordu "Yok," dedi. "Yok artık. Benim ithafimdi. Kaybolmuş."

Gözlerini kapayıp triskelesini sıkı sıkı tutan genç kız titremeye başladı.

Biraz sonra hortum onu uzaklara götürdü. Tekrar bir mancınıkla o duyguya ve resim girdabına girmiştir. Sanki başka bir yerde uyanmak üzere o gerçeklikten koparılmıştı.

"Küçük hanım, çay mı alırsınız, kahve mi?"

Hostes elindeki termosla ona bakıyordu.

"Çay mı tercih edersiniz, kahve mi?" diye tekrarladı üstünde havayolunun mavi üniforması olan kadın.

Jenny şaşkınlıkla, "Hiçbir şey, teşekkürler," diye mırıldandı.

Yeniden onu Alex'e götüren uçaktaydı.

21

Marco mikrodalga fırında ekmeği ısıtırken bir yandan da Alex'in söylediğlerini tekrar düşünüyordu. Arkadaşını plajda uzanmış, gözlerini Orion Takımıyldızı'na dikerken hayal ediyordu.

Odadan gelen gürültü dikkatini çekip gözlerini kocaman açmasına sebep oldu. Fonda sürekli ve rahatsız edici bir vizıldama vardı. Sanki bir hattın sinyali sürekli olarak parazite maruz kalmış gibiydi.

Marco aceleyle tekerlekli sandalyesini odaya doğru sürdü.

"Ne halt..." diye bağırdı dizüstü bilgisayarın ekranını kaplayan resmi görünce.

Yayın, devamlı aşağı yukarı gidip gelen siyah beyaz yatay çizgilerle bozuluyordu. Görüntü siyah deri koltuğun üzerine odaklanmıştı. Onun dışında iki tahta ayak üzerinde

bulunan ahşap bir masa vardı. Masanın üzerinde kitaplar ve kâğıtlar bulunuyordu.

Ekranda yaşlı bir adam belirdi, gidip oturdu.

Odanın zayıf ışığı kel kafasının ensesine yansırken, boğazına kadar çıkan hırkasını ilikliyordu. Kameraya bakarak konuşmaya başladı.

“Çoklu Evren yok olmak üzere.”

Ama bu o, diye düşündü Marco, adam tekrar konuşmaya başlamadan önce.

“Memoria var.”

Becker sustu, çevresine bakındı. Yayın parazitliydi. Görüntü kesik kesik geliyordu ve aniden daha da karardı.

“Vicdanların yok olacağı anda, Memoria tek ve son seçenek olacaktır.”

“Ama bu ne anlama geliyor?” diye sordu kendi kendine Marco.

“Son gün yakın.”

Becker’ın kısa mesajının ardından ekran kararırken Marco’nun sırtından bir ürperti geçti. Media Player penceresi kapandı ve yerini bilgisayarının ekran koruyucusu olan Ay'a dikilmiş Amerikan bayrağı resmi aldı.

Marco boş boş önüne bakarken, “Son gün...” diye ifadesizce tekrar etti. Sonra fareyi eline alıp programı tekrar açtı, oynayan görüntülerin bulunduğu dosyadaki kronolojik sıralamayı aradı.

Videodan iz yoktu.

Mac'ın klavyesinin yanında duran not defterine hızlı bir bakış attığında aklında tekrar o isim beliriverdi: Memoria.

*Kalemi eline alıp yazdı: Vicdanların yok olacağı anda,
Memoria tek ve son seçenek olacaktır.*

Marco gözlüklerini çıkarıp masanın üzerine koydu, baksalarını tavana diki. Şaşkınlık ve korku içindeydi. Adamın dünyanın sonuyla ilgili kehanetinden çok, arkadaşının kaderi için endişeli olduğunun farkına bile varmadı.

Ona haber vermek için ne halt edeceğim? diye düşündü, tekerlekli sandalyesini çalıştırıp mutfağa gitmeden önce. Ekmek yanıp kül olmuştu. Marco bir şeyler atıştırmaktan vazgeçip ekmek dilimlerini çöpe attı. Sonra mutfağın ışığını söndürdü, tekerlekli sandalyesini yatak odasına ilerletti.

“Son gün...” Marco kollarının yardımıyla yatağa yatarken Becker’ın kelimeleri kafasında yankılanmaya devam ediyordu. Kendini korkmuş, yorgun ve zayıf hissediyordu. Thomas Becker’ın kehaneti kulağına çok gerçekçi geliyordu.

Bağdaş kurup Altona kumsalında oturan Alex içine kapanmıştı. Hava kararmaya başlamıştı, güneş ufuktaki turuncu bir top gibiydi. Deniz sakin, gökyüzü berraktı. *Bu gece Orion Takımıyıldı’ni tekrar deneyeceğim,* diye düşündü.

Aynı anda Jenny kafasını pencereye dayamış, arada sırada ekrana göz atıyordu. *Truman Show’u gösteriyorlardı ama o zaten bu filmi ezbere biliyordu.* Uykusu vardı.

Durmadan esnemesine rağmen uyuyamıyordu. Bacakları ağrımaya başlamıştı, inecekleri saatı iple çekiyordu.

TELEPATİ

Marco ise biraz önce uyanmıştı. Kendisine yalnızca birkaç saatlik uyku zamanı tanıyordu. Tekrar tekerlekli sandalyesine oturduğunda aklına ilk gelen Becker'ın video mesajı oldu. Alex'i uyarması gerekiyordu. Ama nasıl?

Elinde tuttuğu yeşil renkli uzaktan kumandalyla odaya girdi. Düğmeye basınca panjurlar açılmaya başladı. Gökyüzü griydi. Milano'da tipik bir kiş günüydü. Tekerlekli sandalyesiyle bilgisayarlarla yaklaşıp her birinin açma düğmesine bastı.

Sistemler çalışmaya başlayınca internet sinyalini gösteren wi-fi ışıklarında hareket olmadığını fark etti.

"Neler oluyor?" Marco tekerlekli sandalyesiyle, mədənin bulunduğu, masanın öbür tarafına geçti. Gövdesini doğrultup öne eğilerek bir göz attı. Wi-fi sinyalinin olup olmadığını gösteren ışıklar söndüktü.

Homurdana homurdana hurkasının cebinden cep telefonunu çıkardı ve müşteri hizmetlerini aradı. Telefon açılınca karşısına otomatik mesaj çıktı: "Şu anda bütün operatörlerimiz meşguldür. Lütfen daha sonra tekrar deneyiniz."

Telefonu kapamak için sınırlı kırmızı tuşa basan Marco, "Kahretsin!" diye bağırdı.

Kuvvetle esen sıcak rüzgâr Alex'in vücutunu sardı. İki günden beri Altona Plajı'nda bağdaş kurmuş oturuyordu.

Kendini her şeyden soyutlamıştı ama zorunlu hallerde kısa aralar veriyordu. Bir önceki gün bir kafede sandviçler hazırlamış, su şişeleri satın almış ve hepsini sırt çantasına doldurmuştı. Böylece plajdan ayrılmak zorunda kalma-

yacaktı. Ona göre, problemin çözümünü bulabilmek için meditasyona geçmeli ve dışarıdan gelecek herhangi bir dürtüden kurtulmalıydı. Bütün zamanını meditasyona vermeye hazırdı ancak bu hiç de kolay değildi. Ayrıca, açıkça söylemek gerekirse ne yapması gerektiğini ve amacının ne olduğunu da bilmiyordu. Ama yeni bir güven duygusu hareketlerini yönlendiriyor gibiydi; hiçbir olayın ya da hiçbir hareketin tesadüf eseri olmadığı fikri.

Ay denizin üzerinde yükselp suda ona kadar varan bir yakamoz bıraktığında Alex artan bir dikkatle gökyüzüne bakmaya başladı.

Okyanusu kaplayan siyah örtünün üzerinde görmeyi beklediği takımıydı tam önünde parlamaya başlamıştı. Kum saatine benzer bir görüntüsü olan Orion Takımıydı gökyüzünde parlamaya başladı. Yan yana duran üç yıldızdan oluşan kemeri gözlerinin önündeydi.

Jenny Malpensa Havalimanı'na indiği anda delikanlı da sonunda anahtarını bulmayı başarmıştı. Bir girdap düşüncelerini o görüntünün uzağına taşıdı.

Bedeni kumların üzerine düşerken şiddetle zihinden ayrıldı. Film şeridi gibi, hızla peş peşe gelen yüzlerden ve manzaralardan oluşan bir yolculuktu. Çığlıklar, inlemeler, ağlamalar ve gülüşmelerden oluşan koro kulaklarında yanıklandı... bir tünelin içinde ışık hızında hareket ettiği hissine kapıldıktan sonra her şey kayboluverdi. Gürültü bir anda kesildi. Sessizlik onu kapladı.

Etrafi kapkarlandı.

“Neredeyim ben?”

Birkaç dakika geçti. Etrafında olup bitenlerle ilgili bir algılaması yoktu.

Aniden dayanılmaz bir sıcaklık gittikçe artmaya devam ederek onu kaplayıverdi. Karşısında olan her şeyi netleştirmek için elinden gelen bütün gayreti gösteriyordu ama hiçbir renk, hiçbir şekil, hiçbir şey aklının gözlerine net değildi. Aslında, *hâlâ bakmiyordu*.

Gerçeği algıladığı ilk anın hissi duyduğu bir çan sesi oldu. Uzaktan geliyordu. Birbirini takip eden vuruşlar. Akı ısiya alışmaya başlarken, dışarıdan gelen gürültüleri ardı adına duymaya başlıyordu.

Alex birden gözlerini açtı. Fal taşı gibi. Gözlerini kör eden ışık nerede olduğunu anlamasına engel oldu. Odaklanmaya çalıştı ama sahip olduğu bütün duyular aynı anda bedenine geri döndü. Alex diğer uzuvalarını hissetmeye başladı. Bulunduğu ortam önünde şekillenirken, kollarını etrafındaki alanda hareket ettirebiliyordu. Beyaz renkli kıremitler gözlerinin önünde netleşmeye başladı. Koku alma duygusu ilk kokuları hissetmeye ve duyma hissi de uzakta bazı sesleri algılamaya başlamıştı. Bu seslerden bir tanesi gittikçe yakınılaştı ve Alex'in dikkatini çekti.

“Geliyor musun, gelmiyor musun?”

Başını sola döndürebildiğini fark eden Alex, karşısında kızıl saçlı, eşofmanlı bir çocuk gördü. Gözlerini dikmiş, soran bakışlarla ona bakıyordu.

“Felsefe dersi başlıyor, o küçünü yerden kaldırmayı düşündürüyor musun?”

Alex kafasını kaldırıp başıyla onayladıktan sonra çevresine bakındı. "Bir soyunma odasındayım!"

Sonra ayağa kalkıp arkadaşını takip etti. Okulun kridorunda ilerlerken zihni pek çok yeni bilgi kaydediyordu. Sanki komadan uyanmış ya da büyük bir kazadan sonra yitirdiği hafızasını geri kazanıyor gibiydi.

Alex sınıfına giderken bu koridorlardan hayatı boyunca geçmiş gibi hissediyordu. Sınıfa girip aynı rahatlıkla arka sıradan yerine oturunca, bu doğallığına kendisi de şaşırıldı.

Öğretmen sınıfı girip öğrencileri selamlarken, Alex üstündeki kıyafete baktı. Gri bir üniforma, spor ayakkabı ve üzerinde EBEVEYNLERE UYARI yazan siyah bir hırka giymişti.

Beyni onu biraz önce beden eğitimi dersinden çıktıları, derste voleybol maçı yaptıkları ve Alex'in takımının kaybettiği konusunda bilgilendiriyordu.

Alex, Stefano adında, hiç hoşlanmadığı arkadaşının vuruşlarını karşılamak için set oluşturduğunu hatırlıyordu.

Felsefe öğretmeni arkadaşlarından birine kitaptaki metinden bir bölüm okumasını söyleyerek Alex'in bakışları rakibine gitti. Stefano da ona dönüp meydan okuyan bir bakış attı.

"Ben... bu çocuğu tanıyorum! Koridorda dövüşmüştük, hademe bizi ayırmak için araya girmek zorunda kalmıştı..."

Alex gözlerini sınıf arkadaşına diktı, kafasındaki hatırlar bölüm pörküktü. Sanki tanımadığı bir dünyaya aitti.

Marco'dan hiç iz yoktu.

Belki video oyunları turnuvasına hiç katılmamıştı bu yüzden hiç karşılaşmamışlardı. Belki de o turnuva hiç yapılmamıştı. Ailesine gelince, ikisi de zihindeydiler ve belli ki burada da çok benzer bir hayatı vardı. Her zaman Lombardia Meydanı'nda yaşamıştı, basket ve tenis oynuyordu, hızlı bir kontolle müzik zevkinin de aynı olduğunu anlamıştı. Öteki benliği ile kendi hayatı arasında öyle büyük bir farklılık olmadığını fark etmişti.

Marco'nun dışında, paralel evrendeki hayatı ile kendi hayatı birebir aynı olmasa da büyük bir benzerlik gösteriyordu.

Ama temel bir farklılık vardı, Alex bunu çok iyi biliyordu.

Eğer yolculuk onu doğru yere getirdiyse, bu gerçekte Jenny sağ ve sağlıklıydı.

Alex kendi alternatif dünyasını keşfederken, Jenny, Malpensa Havalimanı gümrüğünden geçiyordu.

22

Alex...

Sınıfın duvarında asılı olan saat bire dört dakika kaldığını gösterirken delikanlı aniden kafasında yankılanan sesi duydu. Son ders neredeyse bitmek üzereydi. Jenny'nin sesi öylesine net, temiz ve yakındı ki...

Buradayım, seni duyuyorum, Jenny. Buradayım!

Titriyorum...

Neredesin?

Milano'dayım. Havalimanından biraz önce çıktım, şehir merkezine giden bir trendeyim.

Anladım. Şehir merkezindeki metroyla bağlantı sağlayan tren hattı dasın. Cadorna istasyonuna geleceksin. Orada in. Ben

TELEPATİ

orada olacağım. Birkaç dakika içinde okuldan çıkacağım ve seni karşılamaya geleceğim.

Birbirimizi tanıyalabilecek miyiz?

Kesinlikle.

Zihinleri aracılığıyla iletişim kurarlarken, Alex bir yandan saate bakıyordu. Öğretmenin gözü ara sıra ona takılıyordu, bugün dersle hiç alakası olmadığını fark ederek kaşlarını çattı. Ama Alex'in bu boyutta felsefe dersi ortalaması sekizin üzerindeydi. Bugün dalgın bir gününde olabilirdi.

Âşık olmuştur herhalde, diye düşündü öğretmen.

Normalde böyle, gerçeklerden uzak bir hali olmazdı.

Alex sınıftan çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Loreta istasyonuna varıncaya kadar hiç durmadan koştu. Yeşil hattaki ilk vagona bindi. Trene bindiği sırada kafası allak bullaktı. Kendini bildi bileli düşüncelerinde var olan kızla buluşmak üzereydi.

Yolculuk sırasında bir şey oldu.

Elindeki Isaac Asimov'un kitabıyla trenin kapısına dayanmış olan kıvırcık saçlı bir delikanlı, görünüşte hiçbir sebep olmamasına rağmen, kaşlarını kaldırıp Alex'e ters ters baktı. *Bu dünyada da alışkanlıklar aynı, hiç nedeni yokken bana ters ters bakıyor,* diye düşündü Alex. Sonra aniden, delikanının kitabı elinden düşürdüğünü hayal etti. Birkaç saniye sonra, çocuk kitabı elinden düşürdü. Şaşkınlıkla kafasını sallayan çocuk eğilip kitabı yerden aldıktan sonra düşünceli düşünceli okumaya devam etti.

LEONARDO PATRIGNANI

Cadorna istasyonunda inen Alex gideceği yere ulaşmak için yürüyen merdivenlere bindi.

Korkuluğa yaslanmış dururken önünde önemsiz bir konu hakkında heyecanla tartışan iki kızı fark etti. Cumartesi gececi gidecekleri yeri seçmek için tartışıyorlardı. Alex gözlerini kapayıp iki kızın sarıldığını hayal etti. Biraz sonra iki kız durup birbirlerine sarıldılar ama hemen uzaklaştılar.

Alex kızlardan birinin diğerine sorduğu soruyu duydu.

“Niye yaptın bunu?”

Diğerinin boş bakarak omuzlarını silkti, bunu niye yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Alex kendi kendine, “Gerçekten de düşündüğüm şeyler mi oluyor?” diye sordu. Çevresinde olup bitenlerin gerçek mi yoksa asla gerçekleşmemiş hatırlalar gibi beyninin bir oyunu mu olduğunu anlayamıyordu.

Kendini trenlerin geliş saatlerini gösteren ışıklı panonun önünde buldu. Kalbi göğüsünden çıkışacakmışcasına atıyordu. Malpensa'dan gelecek olan trenin varış saati on üç otuzdu. On dakika kalmıştı.

Alex banka yöneldi. Çevresinde gördüğü her şey kendi gerçekliğindelerle benzerdi. İstasyon çok kalabalıktı. Metropolün çoğunu hızına kapılmış halde sürüklenen onlarca insan.

Birden ellilerinde bir adam kalabalığı yara yara ilerlerken Alex'e çarptı ve bir özür bile dilemeden çekip gitti.

Bu fiziksel temastan birkaç dakika sonra delikanlı ani bir refleksle gözlerini kapadı ve aynı adamın arabasına bir hayat kadını alıp ödeme yaptığını ve pantalonunu açtığını gördü. O görüntüyü kafasından atmaya çalıştı.

TELEPATİ

"Neler oluyor?" diye bağırdı. Beyni ona kötü oyunlar oynuyordu ve o artık gerçek ile hayalî görüntüleri ayıramıyordu.

İstasyonun saatine hızlıca göz atmak trenin gelmesine çok az zaman kaldığını anlamasına yetti.

Cam kenarında oturan Jenny kendisine ulaşılmasını önlemek için kapadığı cep telefonuna baktı ve annesini düşündü. Endişe içinde olmaliydi. Annesinin hayatın ruhsal düzlemeyle ilgili teorilerini ve kaderin tesadüflere yer bırakmadan şekillendirdiğini söylediğini hatırladı. Her bir karşılaşmanın arkasında daha derin bir anlam olduğunu söylerdi. Şans eseri gerçekleşen buluşmaların arkasında bile. Kızının İtalya'ya kaçmış olduğunu öğrendiğinde bile annesinin inancının sarsılmayacağından emindi.

Jenny sol taraftaki koltuğa dönünce çocuğuna tokat atan bir kadınla碰頭した。 Kadının bütün siniri üstündeydi。

"Hiç ağlamaya başlama!" diye bağırdı ufaklı ğın suratına.

Jenny kafasını sağa eğip gözlerini kendisine diken çocukla baktı.

Anne, dün babamla birlikte olan kadın kimdi?

Kimden bahsediyorsun?

Sen isteyken.... babam beni futbol antremanına bıraktıktan sonra sarışın bir kadınla buluştu. Öpüşüklerini gördüm. Kimdi o?

Sen neden bahsediyorsun? Hikâyeler uydurma! Şimdi çeneni kapa ve yemeğini bitir.

LEONARDO PATRIGNANI

Bir titreme onu hareketsiz bıraktığı sırada Jenny başını sallayıp gözlerini ovaştırmaya başladı.

"Ne..." diye başladı yüksek sesle, sonra durdu.

Bu bir fantezi ya da garip bir düşünce değildi. Görüştü. Bu sahne gerçekten olmuştu, duymuştu, bundan emindi. Sanki o çocuk ona bir şeyler göstermek istiyordu.

"Ne halt oluyor bana?"

Trenin hoparlöründen yükselen mekanik ses önce İtalyanca sonra da İngilizce olarak aracın Cadorna istasyonuna varmak üzere olduğunu haber verdi.

Duyguları başdöndürücü bir hızla artıyordu. Bu seferkiler, akında bin bir türlü sorunun olduğu Altona Sahili'ndeki duygularıyla bile kıyaslanamazdı. Şimdi her zamankinden daha yakındı. Bu buluşmayı yillardır bekliyordu.

Belki de ezelden beri.

23

Tren istasyona girerken Alex, *Buradayım, Jenny*, diye düşündü.

Geliyorum... Kendimi kötü hissetmekten, hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum. Biz konuşurken çevrene bakabiliyor musun?

Evet... trenden inen insanları görüyorum. Kalbim yerinden çıkacak gibi.

Benimki de durmak üzere. Şu anda indim. Trenin yanında duruyorum. Gel, bul beni!

Alex tereddütle birkaç metre ilerledi. Gözleri birbiri ardına perona inen yüzleri takip ederken adımları gittikçe hızlanıyordu. Jenny de aynı durumdaydı. Aklındaki her düşünceyi bastırıp o yüzü bulmak için yoğunlaşmaya zorluyordu kendini. Basket takımının sitesindeki fotoğraf

belleğine kazınmıştı. Bir milyon kişinin içinde bile tanuya-
bilirdi onu.

Alex'in aklı birkaç saniye için, Çoklu Evren'deki öbür
boyuta ilk zihinsel yolculuğunu yaptığından onu şaşkınlık
içinde bırakan, Jenny'nin çıplak vücuduna gitti. Olağanüstü
bir görüntüydü ama aceleyle onu zihninden kovdu.

Jenny bir anda kalabalığın arasında Alex'in sarı saçları
gördü. Oydu, defalarca rüyalarına girmiştir, görmüştü.

Oradaydı.

Delikanının gözleri genç kızinkilerle ilk defa buluştu.
On metre öteden birbirlerini tanımışlardı. Birkaç saniye
boyunca hareketsiz kalıp birbirlerine baktılar.

Aralarında ruhlarını saran şüpheler, korkular, endişelerle
dolu dört yıl vardı.

Bitmez tükenmez gibi görünen bir araştırmanın sonucunu
görmenin verdiği heyecan ve neşe içindeydiler. Birdenbire
peron yalnızca onlara aitmiş gibi birbirlerine doğru koşmaya
başladılar. Dünya üzerinde yaşamaya değer başka hiç kimse
yokmuşcasına. Hiçbiri akıl sağlığından şüphe ettiren, farklı
olmasının sebebi veya sonucu olan, ezelden beri aradığı
kişinin görüntüsünün kaybolmasını göze alamazdı.

"Alex!" diye bağırdı Jenny gözyaşları içinde kendini
delikanının kollarına atarken. Vücutları birbirine değiştiği
anda ikisinin de sırtından bir titreme geçti.

"Jenny..." diye fısıldadı Alex.

Onu kendisine doğru çekti, heyecandan kelimeler bo-
ğazında düşümlenmişti. Vücudu sarsıldı.

Jenny'nin başı omzuna yaslanırken, onun düz ve yumuşak saçlarını okşayan Alex'i ter bastı.

Çevrelerindeki her şey durmuş gibiydi.

İstasyondaki çılgınca koşuşturma, sanki oradaki herkes aniden gideceği yeri unutmuş gibi kesilmişti. Bir kız çantasını yere bırakmış, büyülenmişcesine onlara bakıyordu. Onların sarılması tanımlanamayan bir enerji yayıyordu. İstisnásız, oradan geçen herkesi etkileyen bir dalga gibiydi. Küçük bir çocuk gülümseyerek yanlarına yaklaştı, Alex'in ceketini çektiştirdi.

Annesi onu almak için yanlarına yaklaşırken, "Sen kimsin?" diye sordu.

Kimse neler olduğunu açıklayamazdı ama herkes tam o anda, o noktada sıradan gerçekliklerinin dışında bir şey yaşandığının farkındaydı.

Alex ve Jenny birbirlerine sarılırken birleşim noktarından göz kamaştırıcı bir ışık yayıldı. Bu ışık triskeleden yansıyarak etraflarındaki gerçekliği aydınlatan ve titreten bir kivilcim çıkartıyordu. O ışık patlamasının merkezinde olan Alex ve Jenny, onlardan kaynaklanan ve istasyonda bulunan herkesi etkileyen titreşimleri hissedebiliyorlardı.

Birçok kişi bakışlarını korumak için elleriyle yüzlerini kapadı. Şaşkınlıktan konuşamayacak halde olan diğerleri ise gözleri kapalı, hareketsiz duruyorlardı.

O anda herkes bir an için nereye gittiğini, hangi sebepten orada bulunduğuunu unutmuştu.

Alex ile Jenny zaman-mekân sınırını aşmışlardı ve sonunda birlikteydiler.

Varış noktası gibi duruyordu, oysa bu daha başlangıçtı.

“Lütfen, internetinin çalıştığını söyle.”

Marco'nun sesi endişeli geliyordu. Tekerlekli sandal-yesinde oturuyordu, elinde kola şişesi vardı, cep telefonu çalışma masasının üzerindeydi, kablosuz kulaklısı sağ kulağındaydı. Telefonun ekranında konuştuğu kişinin adı görünüyordu: Ricky Horses. Ondan iki yaşı büyütü. O da tecrübe bir bilgisayar korsanıydı ve Marco onunla bilgisayar tecrübelerinin çoğunu paylaşmıştı. Birlikte önemli bir mobil telefon operatörünün bilgi bankasına girebildikleri günden beri birbirlerine güveniyordular.

Aralarında yazılı olmayan bir anlaşma vardı: Ben seni ciddiye alıyorum, sen de beni ciddiye al.

“Hayır,” dedi Ricky. “Sabahtan beri deniyorum. Küçük bir problem gibi durmuyor.”

“Müşteri hizmetleri...”

“... bloke olmuş, biliyorum.”

“Ricky, küçük bir problem olmadığını söylerken ne demek istiyorsun?”

“Biraz önce bankadaydım, onların da sistemleri çalışmıyordu. Üstelik şubenin bulunduğu yer evime göre şehrin diğer ucunda.”

“Kahretsin... neler dönüyor burada?”

Marco boş boş önüne bakıyordu, kafasında profesör Becker'in sözcükleri yankılanıyordu. *Çoklu Evren yok olmak üzere. Kıyamet günü çok yakın.*

"Haber alır almaz beni de ara, tamam mı?"

"Tamam, Marco. Bir şeye ihtiyacın var mı? Senin durumunda..."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok, teşekkürler. Şu lanet olaşı internet çalışsa yeter."

Alex ile Jenny, dünyanın en normal şeyiymışcesine, el ele tutuşarak istasyondan çıkip hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Bu temas her ikisi için de hayal dünyalarının bir ürünü değil de gerçeğin ta kendisi olduklarının kanıtıydı. Kelimelerden veya açıklamalardan ziyade birbirlerine kenetlenmiş parmakları iletişim içersindeydi.

Alex aniden Jenny'ye dönüp onu yoğun bakışlarla süzdü.

"Her zamanki gibi kendi dünyamda uyanıp görüntünü kaybetmeden... gözlerine bakabilmek için o kadar uzun zamandır bekliyorum ki."

Jenny gülümsemi. Gözleri ışıl ışıldı. Elini uzatıp yüzünü okşadı.

"Deli olduğumu zannediyordum. Artık hiç önemi kalmadı. Eğer bu yaşadıklarım delilikse ben deli olmaya dünden hazırlım."

İki genç bir süre sessiz kaldılar. Etraflarındaki şehir olağan çlgınlığına geri dönmüştü ama onların ilk buluşmalarının sıhri devam ediyordu. Onları, tek vücutmuşcasına

sadece onlara ait olan bir boyutun kalbiymişcesine bir arada tutan titreşim de.

Alex, "Bundan sonra hayatımızın nasıl olacağını bilmiyorum," diye düşüncesini dile getirdi. "Şimdi neyi beklememiz gerektiğini bilmiyorum."

"Hiçbir şey beklemiyoruz. Birlikteyiz. Tüm istediğim buydu. Geriye kalanı umurumda değil."

Alex, Jenny'nin kelimelerinin altın çizercesine gülümsemi. Elini tuttu. Aynı dünyada yürümeye devam ettiler.

Alternatif bir Milano'da olma düşüncesi çok garipti. Yolların çoğu benzer gibiken, bazı binaların karşısında duran Alex kendi kendine bunları daha önce hiç görüp görmediğini soruyordu. Ya da diğer boyutta farklı gelişen olayların bir sonucuydular yalnızca.

Kavşaktan geçerlerken "Ama sen... İtalyanca konuşuyorsun. Bu nasıl olabilir?" diye sordu Alex.

"Annem Roma'da doğup büyümüş. Bebekliğimden beri benimle İtalyanca konuşuyor."

"Daha önce hiç buraya gelmiş miydin?"

"Ben... bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Ama seninle her zaman konuşmuştum gibi geliyor."

"İnanılmaz, yollar aynı ama o binayı daha önce hiç görmemiştim," dedi Alex uzaktaki gökdelene bakarken. İnce uzun bir C formuna benzeyen bina, geniş camlarıyla dev bir ayna gibi, etrafındakileri yansıtıyordu. Kendi

LEONARDO PATRIGNANI

Milano'sunda görmeye alışkin olduğu binalardan çok daha yüksecti.

"Ne demek bu? Burası senin şehrin."

"Tam olarak değil. Şimdi sana her şeyi anlatmam gerekiyor. Kulağa çok saçma gelecek, başta ben de inanmak istemedim."

"Neden bahsediyorsun? Benim için her şey zaten saçma. Dünyanın yarısını aştım..."

"Ben bu dünyaya paralel başka bir dünyada yaşıyorum."

Alex, profesör Becker ve arkadaşı Marco sayesinde öğrendiği Çoklu Evren teorisini Jenny'ye anlattı. Kızın gözünde deli gibi göründüğünün farkındaydı ancak başka seçenek yoktu. Sonuç olarak son yirmi dört saatte normalilik ve delilik arasındaki sınıra pek dikkat etmez olmuştu.

"Alex, bütün bunları kabullenmek.... zaten çok zor." Jenny yolları, binaları, bütün gerceği işaret edermişcesine kollarını açtı. "Ama bu söylediğin benim için tamamıyla anlamsız, ben..."

"Saçma göründüğünü biliyorum, benim için de aynısı geçerli. Asıl nokta şu ki bu saçmalık, beni buraya, sana getirdiği için anlamlı gelmeye başlıyor. Jenny, Çoklu Evren'in boyutları arasında dolaşabileceğimize inanıyorum. Özel olduğumuzu düşünüyorum ve kaderlerimizin diğerlerinden farklı yazıldığına inanıyorum. Zihnimiz... anahtardır."

"Ne dedin, anlayamadım?"

"Zihnimiz anahtardır."

Jenny bu kelimeleri daha önce duymuştı. Ne zaman ve nasıl olduğunu söyleyemezdi ama onun geçmişinin bir parçasıydı bu. Aniden evin salonuna benzeyen yerde uyandığı anı düşündü, annesine benzeyen bir kadın ona babasının öldüğünü söylemişti. Sonra aklına tanımadığı bir öğretmen ve ilk kez gördüğü öğrencilerle dolu olan sınıfı geldi. Son olarak uçaktayken gördüğü rüyayı hatırladı. Kendisini hâlâ hayatta olan büyükannesi ile büyükbabasının evinde bulmuştı. O kadar inandırıcı deneyimlerdi ki rüyayı gerçek hayattan ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Alex'in bahsettiği bunlar mıydı?

Alex, Jenny'nin yalnızca düşüncelerinde yer alan soruyu algılayarak, "Evet," diye cevap verdi. Kız bir an çok şaşırılmış göründü. Daha sonra Alex'in düşüncelerinin netliği ve kesinliği, aniden pencerenin içinden geçen bir ışık gibi zihninde yayılmaya başladı. Jenny'nin düşüncelerinin farkına varan Alex konuşmaya devam etti.

Venezia Caddesi'ne doğru yürümeye başladıkları sırada lafi çok uzatmadan, "Sanırım fazla zamanımız kalmadı," dedi. "Nedenini bilmiyorum, bu bilgiye nasıl ulaştığımı açıklamak da kolay değil ama tehlikede olduğumuz çok açık."

Jenny ona endişeyle baktı.

"Bu durumda, biz kimiz öyleyse? Neden bunlar bizim başımıza geliyor?"

"Bilmiyorum. Tek bildiğim, çok geç olmadan Memoria'yı bulmamız gerektiği... ama neye benzediğine dair hiç fikrim yok. Veya nerede olduğuna."

"Memoria mı?"

LEONARDO PATRIGNANI

"Daha önce böyle bir yerden söz edildiğini duymuş muydun?" diye sordu Alex.

Jenny onun elini bırakarak aniden durdu. Çocuk dönüp endişe dolu gözlerle ona baktı. "Alex, kendimi hiç güvende hissetmiyorum. Korkuyorum. Ve senin neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ne için çok geç?"

Alex kızı yaklaşarak saçlarını okşadı, ellerini tutmak için uzandı. "Jenny, ben de bilmiyorum ama hiçbir şey yokmuş gibi davranışamayız. Biraz önce istasyonda olanları gördün mü?"

Her zaman rüyalarında gördüğü delikanlıya dolu gözlerle bakarken, "Evet," diye yanıtladı. Onun varlığından her zaman şüphelenmemişi, deli olduğuna inanmıştı. Çocuk yine de onu aramaya devam etmişti ve şimdi de başka bir koşulsuz güven talep ediyordu. "Zaman durmuş gibiydi. Bir şey oluştu... bir enerji."

"Bu konuşmayı dinleyen herkes bizi öyle sanacak olsa da, biz deli değiliz. Her şey gerçek."

"Diyelim ki senin başka bir boyutta yaşadığın doğru... buraya nasıl geldin?"

"Zihinle. Hareket eden bedenim değil. Sana nasıl açıklayacağımı bilemiyorum... Tıpkı iki dünya arasında yolculuk yapabilmek için gözlerini kapamak gibi, bir çeşit girdap ve sonra başka bir gerçeklikte uyanmak. Gözlerini tekrar açtığında diğer kişiliğindesin. Benim deneyimlediğim buydu. Burada, senin gerçekliğinde okulun soyunma odasında uyandım. Belki ileride bir gün sen de bunu başarabileceksin."

Jenny bir anda Connor'ın portresini, tanımadığı öğrenülerle dolu sınıfı ve büyükannesinin evini akıldan geçirdi.

"Belki *coktan* başarmışındır."

Porta Venezia'nın bahçe kapısının ana girişi açıktı. Girmeye karar verdiler. Elinde kaniş köpeğinin tasmasını tutan kürklü kadınla göz göre geldiler. Jenny'nin gözleri parkın kalbi olan ağaçlı bulvara takıldı. Solda dizili duran banklardan bazıları boştu. El ele tutuşarak ilk banka doğru ilerlediler.

Arkalarında bıraktıkları yıllarda olduğu gibi, telepatik olarak iletişim kurabildikleri için ikisi de birbirlerinin düşüncelerini algılayabiliyordu. Konuşmak için ağızlarını açmalarına gerek yoktu. Ama Alex için sonunda Jenny'nin narin ve tatlı sesini duyabilmek inanılmazdı.

Alex, onları birleştiren telepatik köprüde uçuşan düşünceyi, "Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikrim yok ama bugün başına garip şeyler geldi, insanların içinden geçeni okumak gibi mesela..." diye dile getirdi.

"Aynısı bana da oldu. Trende. Küçük bir çocuk bana gözlerini ditti ve sanki bir anısını anlattı."

"Zihinde görüntüler oluştu, değil mi?"

"Doğru. Sanki onun değil de benim geçmişimden gelen görüntülerdi."

"Bu muhteşem. Mark söylemişti. Becker haklıydı... güçlerimizi geliştiriyoruz."

"Ama şu bahsettiğin Memoria, varlığını kabul etsek bile, aramaya nereden başlayacağımızı bile bilememiyoruz, değil mi? Ya da adamın neden ona bu ismi verdığını."

Alex kızın elini ellerinin arasına alırken, *Kesfedeceğiz*, diye düşündü. Jenny yere bakarak gülümşedi, sonra kollarını onun boynuna doladı.

Çocuk kızın bakışlarını yakalayabilmek için gittikçe yaklaştı. Jenny kafasını kaldırınca bakışları Alex'inkilerle buluştu.

Bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca Alex kendini kaybolmuş hissetti.

Çevrelerinde artık yollar, evler, şehir yoktu. Yalnızca bir boşluk vardı ve onlar da tam ortasındaydilar. Dudakları birbirine yaklaştı ve değişti. Elleri kenetlendi. Alex ve Jenny öpüşmeye başladı, buz gibi hava kızın yanaklarını kızartıyor, gencin de yüzünü ıgneliyordu.

Öpüşürlerken delikanlı eliyle Jenny'nin boynunu okşadı. Parmakları zincirin ucundaki triskeleye değişti. Alex gözlerini açtı, bakışlarını sihirli kolyeye diktı ve kendi boyutunda altı yaşında ölen küçük Jenny'nin de aynı kolyeyi taşıdığını hatırladı.

"Bu kolye..." dedi Alex, Thompson'ın evinin salonunda beliren görüntüleri hatırlayarak.

"Her zaman boynundaydı, değil mi? Küçüküğünden beri."

"Büyükanne aitti, büyüğün babamın hediyesiymiş. Geçen gün bana triskele hakkında söylediğlerini düşünüyümde, yalnızca benim halüsinsasyonlarımın olmadığını anladım.

"Kesinlikle değilim..." Alex gülümsedi.

Jenny, Alex'in yüzündeki ifadeden büyülenmiş halde birkaç saniye bekledikten sonra konuştu: "Seni öpmek öyle güzel ki... bunu kaç kere hayal ettiğimi bilemezsin. Bunların gerçek olduğuna inanamıyorum."

Alex gülümseyerek başını salladıktan sonra bakışlarını kaldırıldı.

"Her zaman birbirimizi aradık, Jenny," dedi onu tekrar öpmeye başlamadan önce.

Jenny gözlerini tekrar açtığında başını Alex'in omuzuna yasladı. Biraz önlerinde bir grup insanın bir yapıya girmek için sıraya girdiklerini gördü.

"Nereye gitmekteyiz?" diye sordu.

Alex hızla döndü. "Planetario⁴."

Jenny gülümsedi.

"Yıldızlar bana her zaman yol gösterir."

"Yıldızlar beni sana getirdi," diye ekledi Alex.

Sonra ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun? Nereye gitmekteyiz?" diye sordu Jenny.

Gülümseyerek, "Yıldızları görmeye tabii ki," diye yanıt veren Alex, Planetario'ya doğru ilerledi.

Fuayedeki bilet gişesinin önünde duran tabelada şöyle yazıyordu: YILDIZLARA YOLCULUK -2014 OKUL PROJESİ- GİRİŞ ÜCRETSİZDİR. Yazının altındaki bir çizimde,

⁴ Milano'da yer alan İtalya'nın en büyük gözlemevi. (ed.n.)

gökyüzü kubbesi beyazimsı ve parlak Samanyolu tarafından çapraz olarak ikiye bölünüyordu.

İnsanlar salonun içinde dağılırken, Alex sebebini anlayamadığı şaşkınlık duygusunu üzerinden atamıyordu. Jenny hızlıca, izleyicilerin ortadaki kürsünün üzerinde olan konuşmaciya dönük olmaları için daire şeklinde dizilmiş kırmızı sandalyelere göz attı. Sonra görece daha kenarda olan iki sandalyeyi seçti, Alex'i elinden tutarak oraya götürdü. Salon üç yüz kişilikti ama o gün kırk kişi ya vardı ya yoktu. Jenny oturdu ve yanındaki delikanlığa işildayan gözlerle baktı.

O maceranın yarattığı karışık duygular içinde Alex'in kendini bir an için bile normal bir insan olarak görmesi imkânsız gibiydi. Işıklar söñüp odadaki kişiler gök kubbeyi hayranlıkla izlerken bir kolunu Jenny'nin omzuna attı.

O anda Alex her şeyi hatırladı.

Gözlerini kapayıp eski hatırlarını artık gömülmüş bir geçmişten çıkarırken, emsalsiz birkaç dakikalık *deja vu* görüntüler üreten sahne ona alçak sesle, "Biz buraya daha önce de geldik," dedirtti.

O hatırlada hem kendisi hem de Jenny vardı. Ama etraflarında olanlar bulanıktı, sanki büyük insanlardı ve onlara yukarıdan bakıyorlardı. Yıldızlar, kaynağı belirsiz bir ışık demetinden başka bir şey değildi, salonun karşı tarafındaki çocukların çıkardığı gürültü konuşmacının sesini bastırıyordu. Adamın söylediklerini anlamak zordu, konu oldukça sıkıcıydı.

Alex geride kalmış anıyı hatırlamaya çalıştı. Aniden, albümdeki eski bir fotoğrafa bakar gibi bütün canlılığıyla belirdi. Jenny elini sıkıyordu, Alex ona dönüp bilgiçlik taslayarak anlatıyordu: "Bunu biliyorum. Bu, Andromeda. Babam bana her zaman yıldızların hikâyesini anlatır..."

Alex onun özelliklerini anlamaya çalıştı ama çok karalıktı. Sadece gökyüzü başına düşen loş bir ışık sunuyordu. Ancak o gün dört yaşından daha büyük olmadıklarını anlaşması için yeterliydi. Şimdi içinde bulundukları Planetario'da el ele oturan iki küçük çocuktular.

Alex gözlerini açar açmaz, Ama Çoklu Evren'in başka bir kösesiydi... diye düşündü. Benim boyutumdaydı. Oradaki Jenny altı yaşındayken...

Durdur. Her şeyi unutmaya çalıştı. Genç kız hemen yanına başında oturuyordu ve bütün düşüncelerini okuyabiliyordu. Delikanının, kızı geldiği boyuttaki Jenny'nin onyıl önce olduğunu söylemeye hiç niyeti yoktu.

Neyse ki Jenny, Planetario'nun ekranına yansıtılmış olan yıldızları izliyordu ve hiçbir şeyin farkında değildi. Ama o zorlanma sonucunda Alex'in sırtında soğuk bir ürpertiyi andıran bir titreme beliriverdi. Gövdesi olduğu yerde kaskatı kalırken başı bir yana düştü. Jenny'yle paylaşmaktan kaçındığı için beyninden silmeye çalıştığı hatırlalar yüzünden ani bir uykuya dalmış gibiydi.

Delikanının zihni birdenbire belirsiz seslerden ve görüntülerden oluşan duygularında emildi, Jenny'den, o dünyadan uzaklaştı. Kafa karıştırıcı kaleydeskoptan çıktığı anda Alex gözlerini açıp çevresindeki gerçekliği algılayabil-

LEONARDO PATRIGNANI

mek için çabaladı. Bu birkaç dakikadan daha uzun zaman aldı. Orijinal gerçekliğinde bedenini Melbourne Sahili'nde bırakmıştı. Oysa o anda çevresinde ne kum vardı, ne de okyanus.

“Hangi cehennemdeyim ben?”

24

Alex etrafına bakındı.

İssız bir yerdeydi, kendi gerçekliğinde burası birkaç yıl önce belediye tarafından basket sahasına çevrilmişti. Antrenörü tarafından sakatlanabilecekleri ve takım maçlarında sahaya çıkamayacakları endişesiyle yasaklanmış olsa da ara sıra başka sınıflarda okuyan çocukların maç yapmak için buraya gelirlerdi.

Alex kafasını eğip bedenine baktı.

Yırtık bir gömlek ve kot giymişti. Elini ensesinde dolaştırmış saçlarının kazıtılmış olduğunu hissetti. Pantolonunun arka cebinden bir cuzdan çıkardı. İçinde hangi ülkeye ait olduğunu bilmediği paralar ve bazı belgeler

vardı. Üstünde fotoğrafının bulunduğu kimlik kartında Karl Weser yazıyordu.

Kafası karışmıştı, şaşkınlık içindeydi. İçgündüsel olarak, daha önce soyunma odasında yaptığı gibi, alternatif hayatı hakkında bazı bilgilere ulaşmaya çalıştı. Hatırlamaya çalışırken bir yandan da yürümeye başladı. Yol ilerideki köprüünün altından devam ediyordu. Etrafta hep yıkıntılar vardı, bu sahneye bir patlama sebep olmuş gibiydi. Şiddetli bir depremin ardından asfaltın yarılması gibi, toprakta oluşmuş, içinden duman çikan yarıklar Alex'in dikkatini çekti. Uzakta park etmiş arabalar alevlerle çevrilmişti.

"Yaşadığım şehirmiş gibi duruyor... ama nasıl bu kadar küçük olabilir?"

Alex alternatif kimliği hakkında bir şeyler hatırlamaya başladı. Akı birden iç savaş, çatışmalar, bombalamalar ve katliamlarla ilgili karmaşık bilgilerle doldu. Halk ihtilaline benzer bir olayın pençesinde altüst olmuş ve siyasi liderlerini öldürerek gücü eline geçirmiş bir Milano şehrini hatırladı. Köprüye doğru yürüken Roma'nın içinde bulunan Vatikan'ın ateşe verildiğini öğrendi. Birkaç dakikadır bulunduğu bu hayatta öğrendikleri onu şoka sokmuştu. Kaçmak istiyordu ama nerede olduğunu bilmiyordu. Birden, uzakta bir yerlerden gelen sesler duydu.

Bağrılaşma sesleriyydi. Alex arkasını dönüp baktı ama kimse görünmüyordu.

Bir duman perdesi görüşünü kapıyordu. Arkada kalan köprü Lambrate istasyonuna çok benziyordu. Birtakım

insan silüetlerini seçmeye başladığında birden durdu. Damalarındaki kan çekildi.

Kalabalık bir grup ona doğru ilerliyordu. Hepsinin kıyafetleri siyahti, kapüşonları vardı; ellerinde çeşitli silahlar taşıyorlardı: tüfekler, sopalar, tabancalar; herkes bir şey almayı başarmıştı. Avazları çıktıığı kadar bağırlıyorlardı ama ne dedikleri anlaşılmıyordu.

Alex ani bir kararla koşmaya başladı. En az iki yüz metre avantajı vardı. Arkasındaki ordunun yaklaşip yaklaşmadığını anlamak için sık sık geriye bakıyordu ama aralarındaki uzaklık hiç değişmiyor gibiydi. Birden aşağıya inen bir merdiven gördü, her ne kadar üzerinde işaret olmasa da tipki bir metro girişine benzıyordu. Alex alt geçidin meydandan geçtiğini ve Lambrate istasyonuna çıktığını hatırlıyordu. Merdivenlerden iner inmez paralel evrende olup bitenleri anladı. Alt geçit ceset istilasına uğramıştı.

Alex nereye baksa kolları bacakları kopmuş, yüzleri parçalanmış, katledilmiş cesetlerle karşılaşıyordu. Alt geçidin sonuna kadar durum böyleydi. O sırada sesler yaklaşmaya başlamıştı. Grup nerdeyse yanına varmıştı. En hızlıları şimdiden merdivenlere ulaşmışlığı bile. Alex titremeye ve soğuk ter dökmeye başlamıştı. Bacaklarının kilitlendiğini hissediyordu. Sanki artık onun komutlarına cevap vermeyordu. Dehşet içerisindeydi. Dizlerinin üzerine çöktü, kendini en kötü olasılığa hazırladı.

Gözlerini kapadı ve bir an kendisini her şeyden soyutlayarak Jenny'yi ve onun ışıltısını düşünmeye çalıştı. Gözlerini hayal etti, ilk öpüşmelerini tekrar kafasında

TELEPATİ

canlandırmayı denedi. Birkaç saniye içinde, buluşabilimeleri için onu ilk önce dünyanın diğer ucuna sonra da bilinmeyen bir boyuta götüren o inanılmaz yolculuğun görüntülerini tekrar izledi.

Aniden omzunda bir el hissetti.

“Uyan, Alex,” diye fisıldadı Jenny.

Delikanının kafası yana düşmüştü. Alex zar zor gözlerini açtığı sırada karanlık salondaki konuşmacı güneş lekelerinin neden kaynaklandığını anlatıyordu.

Jenny'nin eli elinin üzerindeydi.

“Sonunda... Ne oldu sana?” diye fisıldadı genç kız.

Alex, “Kim... kimsin sen? Ne istiyorsun?” diye cevap verdi. Gövdesini doğrulturken esneme egzersizinde yapıldığı gibi boynunu çeviriyordu.

Jenny şaşkınlıkla geri çekildi. “Nasıl, ne diyorsun?”

“Neredeyim ben?”

“Alex... benim, Jenny. Planetario'dayız. Uyuyakalmış olmalısın.”

“Hey, hey, bir dakika. En son beden eğitimi dersindeydim, maç yaptık, sonra da üstümüzü değiştirmeye gittik.”

“Neden bahsediyorsun? Şaka mı bu?”

Alex aniden ayağa kalktı, endişeli gözüküyordu. Koltukların arasında yalpalayarak salondan çıkarken konuşmacı bir an için sunumunu kesti. Jenny arkasından koştu. Alex gözlemevinin dışına çıktığı anda Jenny ona yetişti.

Alex ona dönerek, "Kimin nesi olduğunu ve benden ne isteğini söyleyebilir misin?" diye bağırdı.

Jenny'nin ifadesi korkmuş ve şaşkındı.

"Nasıl olur da.... hatırlamazsin? Burada birlikteydi. Şu bankta oturuyorduk." Başıyla işaret etti. "Hatta..."

"Ben seni tanımıyorum. Ve hatırladığım son şey son ders için sınıfa dönmeden önce üstümü değiştirdiğim. Şimdi de Planetario'nun salonunda beni tanıdığını iddia eden bir yabancıyla buldum kendimi. Ne yaptın bana? Bana ilaç mı verdin? Ne oldu?"

Alex aniden dönerek hızlı adımlarla yürümeye başladı. Sonra Porta Venezia'nın bahçe sınırlarındaki kapıdan çıkıştı.

"Alex, yalvarırım... bunu bana yapamazsan," diye bağırdı Jenny.

Çocuk arkasına bile bakmadı.

İşte o anda ilk siren sesi duyuldu.

San Babila meydanından geliyordu ve tüm alana yayılan bir uluma sesi gibiydi. Bahçelerde bulunan insanlar merak içinde yolların kenarındaki kaldırımlara çıktı. Üç siren sesinden sonra, büyük ihtimalle hoparlörden gelen metalik bir ses duyuldu.

"Yönetimin kararına göre vatandaşların en kısa zamanda evlerine dönmemeleri gerekmektedir. Sakinliğini koruyun ve evlerinize dönün. Bu akşam saat on yediden itibaren sokağa çıkma yasağı ilan edilmiştir. Tekrar ediyorum..."

İnsanlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Bazıları duyuruyu iki üç kez daha dinlemek için bekledi, sonra hızlı

adımlarla Palestro metro istasyonuna doğru ilerlemeye başladılar.

Yolda, ne olduğunu anlamak için durup birbiriyle konuşan küçük insan grupları oluşmuştı.

Jenny kırımdamadan olup biteni izliyordu.

Kimse böyle bir uyarının nedenini anlamamıştı ama insanların suratındaki kaygı ifadesi rahatça görülebiliyordu. Yolu boşaltıp ıssız hale getirmek için gereken o birkaç dakikada, Jenny diğer vatandaşların savaştan, terör saldırısından, virüs salgınından ve diğer felaket senaryolarından bahsettiğini duydu. Hiç kimsenin bu ihtimallere verilecek bir cevabı yoktu, her kafadan farklı bir ses çkiyordu.

Alan tamamen boşaldığında Jenny neredeyse ıssız olan Buenos Aires Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. İnsanlar, hükümetin emrettiği gibi evlerine yönelmişti.

Jenny'nin ne yapacağı ya da nereye gideceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, sığınacağı bir yer bulması gerekiydi. Yalnızca ara sıra duyulan uyarı sirenleri tarafından bölünen gerçeküstü sessizlikte ilerleyen Jenny, Lima Meydanı'nın ilerisindeki yolun diğer tarafında duran bir grup askeri görünce durdu.

Onlardan biri kızı görünce taramalı tüfeği havaya kaldırdı.

"Küçük kız, emirleri duymadın mı? Derhal evine dön!"

Ne cevap vereceğini bilmeyen Jenny, *Ama benim burada bir evim yok ki*, diye düşündü.

"Duymuyor musun? Uyarımı ciddiye al, derhal annen ile babanın yanına git çünkü birazdan dünyanın sonu gelecek."

Jenny başını sallayarak anladığını ifade etti ama bacakları titriyordu.

"Tamam, tamam..." dedi yolda ilerlerken. "Eve gidiyorum. Buraya yakın oturuyorum."

Askerler ona aldırmadan kendi aralarında konuşmaya devam ettiler.

Yolun sonunda ışıklı bir bar tabelası gözüken dar bir sokğa saparken kendi kendine, "Şimdi ne cehennme gitmeli?" diye sordu.

"Hey, arkadaş, kendini öldürmek mi istiyorsun? Aradan çekilelim!"

Alex bakışlarını kaldırınca onun gibi kafasını sıfır vurdurmuş bir siyahiyle karşılaştı. Üstünde siyah kalın bir kazak ve kot pantolon vardı. Kaçmaya başlamadan önce, kalkmasına yardım etmek amacıyla uzatılan eli tuttu. Bütün güşleriyle koşarak, sanki ürpertici bir video oyunundaymış gibi, cesetlerin arasından atlayarak tüneli geçtiler.

Her yer kan içindeydi, görünüşe göre onları takip edenler aralarındaki mesafeyi gittikçe kapiyorlardı. Her on ya da on beş saniyede bir yürüyüşlerine eşlik eden kasvetli sloganlar atıyorlardı. Alex onların ne dediklerini tahmin etmeye çalıştı ama İtalyanca konuşmuyorlardı, daha ziyade kuzeye özgü bir lisandi bu. Almanca olduğundan neredeyse emindi.

Alex ile siyahi çocuk basamakları üçer üçer atlayıp merdivenleri tırmanarak tekrar açık havaya çıktılar. Yabancı, eliyle "buradan" dermiş gibi bir işaret yaptı. Benzincinin

sarı kırmızı tabelası başlarının hemen üzerindeydi. Üstünde KRAFTGAS yazıyordu.

Koşarak, cep telefonu aksesuarları ile araba kokularının durduğu rafların ve hatta bilgisayarın tahrip edildiği küçük bir dükkanın içine girdiler.

Kasa açık ve boştu, ürünlerden geriye kalanlar da yere saçılmıştı.

Öbür çocuk tezgâhın altında diz çöküp bir şeyler ararken Alex, "Bu şehirde ne hıtlar dönüyor?" diye bağırdı.

"Benim admı Jamil. Sen de bizdensin, değil mi?"

"*Bizden* derken? Ben..."

Jamil karıştırdığı dolaptan kafasını çıkararak Alex'e sorgulayan bakışlarla baktı.

"İtalyansın... değil mi?"

Alex neredeyse yanıt vermekten korktu.

"Ne saçma sapan sorular soruyorsun? Çinliye benzer bir halim var mı?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? *İtalyan* misin, değil misin? Niye anlamazdan geliyorsun?"

Kapüşonlu adamlardan oluşan grup benzin pompalarının olduğu yerde durdu. Liderlerine benzeyen adam gruptan ayrıldı ve diğerlerine dönerek talimat verdi. Her söylediğine askerî koroyu anımsatan bir vurguya cevap geliyordu.

Alex hatırlarını anımsayarak o soruya işine yarayacak bir yanıt verebilmek için kendini olanca gücüyle zorluyor ama bir sonuca ulaşamıyordu. Jamil o sırada kafasını tekrar

dolabın içine sokmuştu ve tükürükler saçarak konuşuyordu: "Buradaydı, burada olması gerekiyor..."

"Bak... ben... korkarım ki hafızamı kaybettim. Bana nerede olduğumu ve burada ne haltilar döndüğünü söyleyebilir misin?"

"Boktan problemler," dedi kendi kendine. "Senin hafızan beni hiç ilgilendirmiyor. Sadece kuşumu kurtarmaya bakıyorum. Herkesi öldürüler, birileri Papa'nın suikaste kurban gittiğini söylüyor, şimdi de bütün İtalyanları sınır dışı etmek istiyorlar."

"Niye İtalyanlar?"

"İtalyanlar! Nötr olanlar, senin benim gibilere böyle diyorlar. Seninle niye konuşuyorum ki? Git öldürt kendini, bu yalnızca an meselesi nasılsa."

Adam dolabı aramaya devam etti.

"İşte, buldum! Burada olduğunu biliyordum!"

Jamil'i elinde el bombasıyla kırık bilgisayarın yanında gören Alex'in nutku tutulu, yerinden kırırdayamadan kalakaldı.

"Neden herkes Almanca konuşuyor?"

"Hangi dilde kouşmalarını bekliyordun? Milano'dayız yakışıklı, biliyorsun, değil mi?"

"Milano'da Almanca mı konuşuluyor?"

"Almanca artık İtalyanca. Altmış yıldan uzun zamandır."

Jamil başını salladıktan sonra ayağa kalktı ve dükkânın penceresinden dışarı göz attı. Bu sırada isyancıların lideri grubunu topluyordu. Saldırıya hazır gibiydiler.

Alex çevresine bakındı ama içine sığınabileceği bir banyo bile göremedi. Hiç kaçış yolu yoktu ve siyahi çocuğun anlattıklarına bir anlam veremiyordu. Belki de Çoklu Evren'in bu boyutunda İkinci Dünya Savaşı çok farklı sonuçlanmıştı.

Jamil sırttı. Sonra sağ gözünü kirpti ve elindeki el bombasıyla dükkândan çıktı.

Camın arkasından Jamil'e bakan Alex onun, o anda yapmaya hazırlandığı fakat görüldüğü kadariyla yapma-masının daha iyi olacağı hareket için dua ettiğini gördü.

Fünyeyi çekip öfkeli kalabalığa el bombasını atarken olanca sesiyle, "Alın bakalım, așağılık orospu çocukların!" diye bağırdı.

Alex taş kesilmiş gibiydi.

Bomba patlar patlamaz isyancıların acı ve öfke dolu çığlıklarını sağır edici bir koro oluşturmuştu. O küçük dükkânın kapısından çıkış, kendiyle gurur duyarak manzaranın keyfini çıkaran Jamil'in arkasından, hemen sağa döndü. Kaçmaya başladı ama patlamayı takip eden duman tabakasına rağmen fark edilmeden gidemedi.

Bazıları onu görüp kovalamaya başladı. Alex engelli koşu yapamışcasına önündeki katılıkların üzerinden atlayıp amansızca kaçmaya başladı. Bir makineli tüfek sesi duyduğunda omzunun arkasından baktı ve uzakta Jamil'in yere düşen vücutunu gördü.

Mممكün olduğunda hızlı koşmaya başladı. Arkasında en azından altı isyankâr vardı. Ondan daha büyük, yaşılı ve belki de daha yavaştılar ama silahlıydılar. Havada

yankılanan silah atışından sonra bir ses duyuldu: "Wir werden dich töten, italiano!" Kulağa bir tehdit ifadesi gibi geliyordu.

Birkaç saniye geçmemişi ki Alex kurşun bacağına isabet edince acı dolu bir çığlık koyuverdi.

Kurşunun etini yaktığını hissediyordu, sanki sınırlarının içine bir kor parçası sokulmuş gibiydi.

Ellerini kan içindeki yarasının üstüne bastırarak yerde kıvrılırken, onu takip eden kalabalık hemen onun üstüne çullandı.

Gözyaşları arasında, "Kahretsin! Rahat bırakın beni, size hiçbir şey yapmadım!" diye bağırdı. Korku içindeydi.

Altı kapüşonlu adam bitmek bilmeyen sessizlik dolu bir an ona baktı. Bunlardan bir tanesi, kapüşonunu sola doğru eğerek yanındakilerden biriyle söyledikleri anlaşılmayacak bir şekilde konuşmaya başladı.

Sonra beline sarılı kuşaktan uzun bir bıçak çıktı.

Alex'in göğsünü delen bıçak yavaşça vücuduna girdi. O yerde yatarken, bıçak etine saplandı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oldu, nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti; dünyanın düz ve gri renklere büründüğünü gördü. Bacağındaki ağrı tamamıyla geçti. Birkaç saniye içinde vücudundaki her his soğuk ve kasvetli bir sarılmayla yer değiştirdi. Gökyüzünü tamamen kaplayan bir görüntü gibi, Jenny'nin yüzü tam karşısındaydı. Kan göğsünden fışkırp asfaltın üzerine akyordu, bu arada altı saldırgan uzaklaşıyorlardı. Bir bombanın boğuk patlama sesi Alex'in

fark edebildiği son ses, güneş ışığının okyanusun üzerindeki dalgalara yansıması da onu takip eden son görüntü oldu.

Sonra hiçlik.

Jenny'nin arkasındaki kapı hızla kapanınca kız korkuyla zıpladı.

Üstünde hâlâ önlüğü olan altmış yaşlarında bir adam, "Hey sen, uyarı duymadın mı?" diye sordu.

Barın sahibi olmaliydi.

"Duydum... efendim. Ben de eve gidiyordum."

"Öyleyse dükkânımın önünden çekil. Kapamam gerekiyor. Hepimiz kapamalıyız."

Jenny yanıt vermeden uzaklaştı. Nereye gittiğini ve Alex'le nasıl iletişim kuracağını bilmeksizin koşmaya başladı.

Yoğunlaşmaya çalıştı ama düşüncelerini toparlayamıyordu.

Mahallenin merkezine doğru kıvrılan ıssız sokaklardan geçti. Ana yollar şüphesiz askerler tarafından kontrol ediliyordu. Hâlâ amaçsızca dolaştığına görmeleri onun için riskli olabilirdi. Yürüken etrafına bakındı. Arada sırada koşarak bir giriş kapısına varıp içeriye doğru kaybolan insanlar görüyordu. Farklı dükkân sahipleri işyerlerini kapıyorlardı. Bu arada binaların cephesindeki bütün pencereler kapalıydı ve panjurlar indirilmişti.

Elektrikli aletler satan bir dükkânın önünden gezerken üstünde FULL HD-SÜPER FIRSAT yazan düz ekran televizyonda haberlerin başladığını gördü. Televizyonun sesi

LEONARDO PATRIGNANI

kapalıydı ama ekranın altında FLAŞ HABER yazıyordu. Ekranda gördüğü tank Jenny'nin durumun ciddiyetini anlamasına yetti.

Koşmaya başladığında bir yandan da Alex'e ne olduğunu soruyordu kendi kendine. Neden artık onu tanımiyordu ve niye o şekilde davranmıştı?

Artık tek başınaydı.

25

Öğleden sonra güneşin son ışınlarıyla aydınlanan altın rengi kum yavaş yavaş şekil almaya başladı. İskeleye çarpan dalgaların kükremesi ve serin rüzgârin kulaklarına vuran uğultusu uyanışına eşlik etti. Göz kapakları, güclükle açılmadan önce birkaç saniye titredi. Güneş ufuk çizgisinin arkasında saklanmaya gidiyordu. Portakal rengi yuvarlak, su tarafından yutulurken etrafında bıraktığı morumsu kırmızı ve sarı renkler çarpıcı Avustralya günbatımı paletinde birbirlerine karışıyordu. Alex yavaş yavaş kalkarken bir köpek kumları kaldırarak önüne fırladı.

“Yaşıyorum...” diye fisıldadı çevresine bakınurken.
“Yaşıyorum.”

Marco ona değişik evrenlerin olabileceğini ve bu evrenlerde de her şeyin kontrolünü kaybetmiş toplumlar

olabileceğini söylemişti ama kendi şehrini bu duruma düşeceğini hayal bile etmemiştir. Bıçak etine saplandığı anda yaşadığı duyguyu hatırlamaya çalıştı.

Yakarak sonsuza kadar ortadan kaldırmanın daha iyi olacağını düşündüğü bir fotoğrafın görüntüsünü netles- tirmek ona zor geliyordu ve nerdeyse korkuyordu. Belki bu görüntüleri belleğinin en ıssız köşesine gömmek daha doğru olacaktı.

Ölmüştü. Bundan hiç şüphesi yoktu. İsyancılar onu bacağında bir kurşun ve göğsünde bir bıçakla yerde bırak- tiklarında son nefesini vermişti. Ölüydü ama kurtulmuştu. Bu hiç anlamlı gelmiyordu. Hayatta olduğunu anladığında ilk düşüncesi Jenny'ye gitmek olmuştu. Onu, kendi boyu- tunda olsa da, yalnız başına, bilmediği bir şehirde hayal etti.

Onu Melbourne'e geri döndürmeyi nasıl başarabili- lirdi? Tekrar buluşmalarını nasıl sağlayabilirdi? Marco'yla konuşmalıydı.

Çantasını bulmak için çevresine bakındı. Hâlâ orada, yanına başındaydı. Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.

“Her zaman kapalı. Kahretsin!”

Rihtimin ilk bölümüne giden merdivenlerden yukarı çıktı, sonra Esplanade boyunca yürüdü. Bir trafik ışığına geldiğinde, palmiye ağacına yaslanarak birkaç dakika kaldırımda bekledi. Yolun aşağısında bir taksi gördü ve dikkatini çekmek için ona el salladı.

Araba yanaşınca Alex içine atladi.

“Havaalanına,” dedi kararlı bir ses tonuyla.

LEONARDO PATRIGNANI

Saat on biri çeyrek gece Melbourne Tullamarine Havaalanı'ndan havalandan uçak ertesi sabah saat altı otuz beşte Abu Dabi'ye indi.

Alex için bu, kesintisiz yedi saatlik uykuya anlamına geliyordu. Birleşik Arap Emirlikleri'nin havaalanına indikten sonra Heathrow'a giden uçağın bulunduğu terminale gitmek üzere servis aracına bindi. Yolculuğun ikinci bölümünün başlamasına yalnızca bir saat kırk dakika kalmıştı.

Alex check-in alanına yakın bir yerde bir dilim pizza yiyecek vakit öldürdü ve saat sekizi çeyrek gece mükemmel zamarlamayla kalkan Birleşik Krallık uçağı havalandı.

Neredeyse tüm uçuş boyunca kulaklıklarını çıkarmadan iPod dinlendi. Yalnızca Etihad Havayolları'nın hostesi yemek getirdiği zaman uyandı. Yemekte lastik gibi bir tavuk göğsü, yanında soğuk bezelye, sulandırılmış kahve ve hepsinin içinde yegâne yenilebilir şey gibi duran ufak bir dilim çikolatalı kek vardı.

Saat on iki yirmide uçak İngiltere topraklarına iniş yaptı. Milano aktarması saat on yedi ellide hareket edecekti. Yorgun yüzü ve her zaman omuzunda asılı olan sırt çantasıyla dükkânların bulunduğu koridordan geçti. Yatıp uçuş boyunca zorlanmış ayaklarını uzatmaya ihtiyacı vardı.

Bir wi-fi alanındaki banka otururken acaba Marco yeni bir seyler öğrenmiş midir diye düşündü. Bacaklarını önünde duran sehpaya doğru uzattı.

Üniformalı bir adam ona ters ters baktı. Havaalanının güvenlik görevlilerinden biri olmalıydı ve delikanının oturmuş şeklini beğenmemişi. Ancak Alex istifini bozmadı. Bitindi. Uzaktan bir seyahat acentesinin ışıklı vitrinini gördü.

Devasa HAYDÎ AVRUPA'YA! HEMEN ŞİMDİ! yazısının altında mutlu bir aile fotoğrafı asılıydi.

Ona yönelik bir mesaja benziyordu.

Sonunda evinin kapısına ulaşan Alex derin bir nefes aldı.

Annesi ile babası sıradan bir okul gününden döner gibi eve gelen Alex'i karşılarda görünce ne yapacaklardı, tahmin bile edemiyordu.

Yemek saatiydi. Valeria ile Giorgio evde olmaliydiler. Apartman kapısından dışarı çıkan bir kız geçmesi için kapıyı açık tuttu. Alex teşekkür ederek merdivenlerden yukarı çıktı.

Annesi ile babasının çok sırrılı olmaması için dua ederek zili çaldı. Kapının açılmasını beklerken asansörden yaşlı bir adam çıktı. Yaşı adam çocuğa şüpheyelik baktıktan sonra cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı.

Tam adam kendi dairesine girip Alex'i apartmanın kordonunda yalnız bırakırken delikanının önündeki kapı açıldı.

"Sen Paolo'nun arkadaşı musın?" diye sordu üstünde önlük olan esmer bir kadın.

Alex karşısında duran kadına şaşkınlıkla baktıktan sonra dönüp zilin üstünde yazan ismi okudu.

"Mancini..." dedi kadına tekrar dönüp bakmadan önce. "Affedersiniz, yanlış kata gelmiş olmalıyorum."

"Kaçinci katta oturuyorsun?"

"İki."

"Burası ikinci kat. Belki de kapıyı şaşırmışsınız?"

Alex üzüntüsünü saklamak için başına öne eğdi. "Özür dilerim, efendim... karıştırmış olmalıyorum."

Sonra dönüp hızla merdivenlerden aşağıya indi.

Binanın dışına çıkışınca adresi kontrol etti: Lombardia Meydanı, 22 Numara. Onun eviydi. Tam on altı yıldır.

"Hayır, yine mi..."

Alex çevresine bakındı.

Her şey bıraktığı gibi görünüyordu. Aynı şehir, binlerce kez gelip gittiği aynı sokak.

Ama onların evinde başka bir aile yaşıyordu.

"O plajda kendi bedenime döndüm... kalktım, üç uçak değiştirip buraya vardım. Buraya, yolculuğa başladığum yere. Bütün bu saçmalıklar ne anlama geliyor?"

Heyecan içinde Piola Meydanı'na doğru koşmaya başladı.

Marco'nun evi Gran Sasso Bulvarı'na yalnızca birkaç yüz metre uzaktaydı.

Birkaç dakika içinde diyafonun önündeydi.

"Evet," diye cevap verdi ses.

"Marco, benim!"

"Alex, merhaba! Ne güzel sürpriz... Haydi, gel."

Kapı açıldı ve Alex içeri girdi ama tedirgindi. Görünüşe göre arkadaşı onun dönmesini beklemiyordu. Draghi'lerin birinci kattaki dairelerinin kapısı aralıktı. Alex içeri adımını atar atmadan gördüklerini yadırgadı. Üstünde üç bilgisayarın durduğu masanın olduğu yerde şimdi L şeklinde bir kanape vardı.

Duvarda asılı olan neon mavisi izgara kaybolmuş, yerini fotoğraf çerçeveleriyle dolu bir raf almıştı. Arkadaşı gülümseyerek koridor boyunca ilerledi.

“Alex!”

Alex döndüğü anda karşılaştığı görüntü karşısında afalladı.

Arkadaşını kucaklamak için gülümseyerek kollarını açmış olan Marco ayaklarının üzerinde duruyordu.

“Sonunda uğramayı akıl edebildin!” dedi onu beceriksizce kucaklamaya çalışarak kendisine doğru çekerken. “Artık hiç gözükmüyorsun.”

Alex hiç cevap vermedi, gözlerini Marco'nun bacaklarına dikmişti.

“Neler oluyor sana? İyi misin?”

“Evet, ben...”

“Hortlak görmüše döndün!”

“Sen... yürüyorsun, yani...”

“Ya ne yapsaydım? Emeklese miydim? Tamam, seni gördüğümে çok sevindim ama abartmayalım!”

Marco kahkahalarla güldükten sonra mutfağa doğru gidip gözden kayboldu. Biraz sonra elinde iki Coca Cola kutusuyla döndü.

“İçecek ister misin?”

“Marco, ben biraz zor durumdayım.”

“Nasıl yani?”

“Nasıl açıklayacağım bilemiyorum,” dedi Alex. Etrafa bakınca kafası karışmıştı. Gözü rafta duran fotoğrafa takıldı.

“Affedersin ama o... senin annen değil mi?”

"Tabii ki, ne biçim bir soru bu? Sen de o fotoğraf çekilişken orada değil miydin? Toskana'daki ev... Hatırlamıyor musun? Şu anki halini görmen lazım. Döşemeyi bitirdiler sonunda."

Alex gözlerini kapadı. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. Karşısında gördüğü gence, Marco'ya tanınmayan hayatı yaşama şansı verildiği anlaşılıyordu.

"Sorun nedir?"

"Yok, yok bir şey. Bir an için şey hissettim... *Ailem* nasıl? Artık Lombardia Bulvarı'nda yaşamıyorlar mı?"

Marco kaşlarını çatarak arkadaşının yüzüne baktı. "Arkadaşım, endişelendiriyorsun beni... Hafızanı mı kaybettin?"

"Güzel soru. Ama ben nasıl yanıtlayacağımı bilmiyorum."

"Alex, sen ciddi misin?"

"Oldukça."

"Seninkiler beş yıldan beri İsviçre'de yaşıyorlar. Bana bunları gerçekten soruyor olamazsun, değil mi? Bunları hatırlayamadığını mı söylüyorsun?"

Marco elindeki içecekleri masanın üzerine bıraktı.

"Kaza mı geçirdin? Başını mı çarptın?"

"Hiçbiri değil. Açıklaması çok zor. Gitsem iyi olacak."

"Bence yardıma ihtiyacın var. Başma bir şeyler gelmiş olmalı..."

Alex ayağa kalktı, kapıya doğru birkaç adım attı.

"Boş ver. Sana sorduğum aptalca soruları da unut gitsin."

"Ama nasıl..." Marco elindeki kola kutusuyla kalakaldı.

Arkadaşma doğru dönen Alex, "Pardon, son bir şey daha soracağım," dedi. "Jenny diye birini tanıyor musun?"

TELEPATİ

Marco ona şaşkınlıkla baktı. "Kim?"

Alex yanıt vermedi. Draghi'lerin evinin salonundan aceleyle çıktı, kapıyı sıkıca kapadı ve oradan kaçtı.

Caddedeyken çevresine bakındı. Çoklu Evren'in sonsuz seçenekinde, sonsuz sayıda yolda dolaşabileceğinin farkında olarak insanların arasında yürümeye başladı. Normal insanların arasında kendini uzaylı gibi hissediyordu: Seyahat edebilir, istediği yere gidebilir, her senaryoyu her kaderi inceleyebilirdi. Ama şimdi eve dönmeye ihtiyacı vardı.

26

“Bu lanet olasıca gücü kontrol edemiyorum!”

Alex sahilde kendini her şeyden soyutladığı andan, girdaba kapılarak Jenny'nin gerçekliğindeki soyunma odasında uyandığı ana kadar olan her şeyi aklından teker teker geçirdi.

İnanılmaz yolculuğun her saniyesini tekrar yaşadı. Alternatif Milano'daki metroda gördüğü cesetler aklına kazınmıştı ve Jenny'yle ilk öpüşmelerinin hatırlasıyla çatışıyordu. Ve bunlar da kimbilir hangi durumda Planetario'da yaşadıkları deneyim ve onların çocukken tam o yerde o kızla geçmişte buluşuklarını hatırladığı an ile çakışıyordu.

Alex, Tullamarine Havaalanı'na gitmek için bindiği taksiyi, Birleşik Arap Emirlikleri'ne yaptığı yolculuğu ve sonraki İngiltere uçuşunu tekrar düşündü.

"Milano aynı ama hem benim hem de Marco'nun aile yaşamımız tamamıyla farklı. Nerede yaşadığımı bile bilmiyorum. Evinde başka bir aile oturuyor, benimkiler İsviçre'de, Marco yürüyor! Geri dönmeliyim... ama nasıl?"

Yerden kalktı. Direğin üzerinde asılı olan saat gece-nin onu olduğunu haber veriyordu. Biraz ilerideki kebab standının önünde Avrupa'ya ait olmayan bir dilde yüksek sesle sohbet ediliyordu.

"Yolculuk sırasında bir şey olmuş olmalı, büyük ola-sılıkla uyurken."

Çevresine bakınırken aklına önemli bir detay geldi. Sırt çantası yanında değildi.

"Mantıklı. Bu boyuttaki kişiliğimin sırt çantası yok. Bir yolculuktan dönmüyorum. Metroya binerken sırtımdaydı. Sırt çantası... en son ne zaman gördüm onu?

"Tabii ki!" diye bağırdı, çevredeki yabancılar ona bak-tılar. "Heathrow'da oldu!"

Yürümeye başladı, düşüncelerini bir araya getiriyordu. Hemen Heathrow'a dönmeliydi.

Piola Meydanı'na doğru ilerledikten sonra metronun merdivenlerinden indi. Bilet almak için parası yoktu ama kontrol memurlarının olduğu oda boştu. Ortadaki tek gö-revlinin arkası dönüktü ve problem yaratamayacak kadar uzaktaydı. Böylece turnikelerin üzerinden atlادı ve trenlerin bulunduğu perona doğru ilerledi.

İstasyonda bekleyen çok az insan vardı. Kimi gözlerini dikmiş varış saatlerini gösteren panoya bakıyor, kimi kitap okuyor kimi de sabırsızca dolaşıyordu.

LEONARDO PATRIGNANI

Alex peronun sonuna kadar yürüdü, bir banka oturarak kendi dünyasına daldi. "Nereye gitmem gerektiğini biliyorum... nerede uyanmam gerektiğini de. Tek yapmam gereken yolculuğu kontrol edebilmek."

Onu zihinsel olarak Heathrow'a geri götürürebilecek detayları hatırlamaya çalıştı. En son çıkışın yakınındaki koltukta gördüğü sırt çantasına yoğunlaşmaya çalıştı. Bazı yüzleri, yazıları ve havaalanının ışıklı tabelalarını anımsamayı denedi.

Birçok tren gelip geçti, o hâlâ oradaydı.

Sonra, birden, zihninin derinliklerinde bir adamın görüntüsü belirdi. Fırça gibi büyükler, küçük gözler, çıkkık çene. Üstünde bir üniforma vardı.

"Tabii ya, havaalanındaki güvenlik görevlisi. Bekleme salonundaki sehpânın üzerine ayaklarımı uzattığım zaman bana ters ters bakmıştı."

Alex'in belleği o hatırlayı yakalamıştı ve yok olmasına izin vermiyordu. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen içgüdü tarafından yönlendirildiğini hissediyordu.

Polisin siyah botları ve kemerde duran cop gibi bazı detaylara yoğunlaştı. Adamın arkasında bir ayakkabı mağazasının tabelası vardı. Sonra mutlu ailenin fotoğrafları ve HAYDÎ AVRUPA'YA! HEMEN ŞİMDİ! yazıları beliriverdi.

Bir anda Alex'in tüm kasları uyuştu ve vücudu bir yana yığılarak başına banka vurmasına sebep oldu.

Bir evrenin yüzleri, renkleri, sesleri ve kokuları başka bir gerçeklikle karşıtı. Girdap düşüncelerini emdi ve onu hem tanıdık hem de çok uzak olan Milano'dan alıp götürdü.

Hatırlalar tünelinde ışık hızında yolculuk yapmak gibiydi. Hiçbir hatırayı ayırt etmeye zaman yoktu. Onlar yalnızca *onun* hatırlaları değildi, herhangi birine ait olabilirlerdi.

Gözlerini tekrar açtığında uzanıyordu. Karmakarışık görünen ışıklar yavaş yavaş şekilleniyordu. Önünde duran ekrandan gelen ışıklardı bunlar. Yazılıar İngilizceydi. Alex çevresine göz atınca rahat bir nefes alarak gülümsedi. Olmayı umut ettiği yerdeydi. Heathrow Havaalanında.

Tam olarak o öğleden sonra Milano uçuşunu beklerken uyuyakaldığı yerdeydi. Tam olarak dönmek istediği yerde.

“Belki de nasıl islediğini öğrendim...”

Hızla dönüp önemli bir detayı kontrol etti. Bankın altına baktı ve onu gördü. “Sirt çantam!”

Elini çantasına uzattı ve içinden Melbourne’de hazırlattığı sandviçlerden birini çıkardı. Sandviç birkaç gündür çantasındaydı ve pek yenecek gibi değildi ama açlık ağır bastı. Poşeti açıp yemeye başladı.

Önünde duran saat ikiyi gösteriyordu. Temizlikçi kadın sarılı mavili temizlik arabasını tuvaletlere doğru itiyordu. Arabanın renkleri Alex'e basketbol takımının formasını hatırlattı.

Bu sefer uyanık kalsam daha iyi olacak, diye düşündü ve havaalanında tur atmaya başladı.

Boyutlar arasındaki sınırları geçme gücü vardı, bundan hiç şüphesi yoktu ama bu güç kısmen kontrol edilebiliyordu ve çoğu zaman o daha farkına varmadan geçiş gerçekleşiyordu.

Ertesi sabahın uçuşlarını gösteren ışıklı panoyu kontrol etti, Linate'ye gidecek olan uçak altı ellide havalandanacaktı. Marco'nun ona verdiği kart hâlâ sırt çantasının cebinde duruyordu. Şimdi bu para onu evine götürürecekti. Bütün mağazaların vitrinlerine baktıktan sonra Alex bekleme bölümünü gidip oturdu. Düşünceleri hemen Jenny'ye gitti.

Büyük olasılıkla ona tipatıp benzeyen başka bir Alex'le birlikte hâlâ Planetario'daydı. Tam olarak emin olamasa da, büyük olasılıkla ne Jenny'den ne de Çoklu Evren'den haberi olan alternatif Alex uyandığı anda neler olacağını sordu kendi kendine.

Sabahın altısına doğru gişeye gidip bilet satın alırken bu seferki yolculukta hiçbir sürprizle karşılaşmamak için dua etti.

Linate Havaalanı'ndan çıkan Alex, "Sonunda, *kendi Milanomdayım!*" diye bağırdı ama tereddütlü düşünceler kafasına üşüştü. Doğru yerde olduğundan emin olamazdı. Ailesi ve Marco'yla konuşmalydı.

Oldukça yorgun ve şaşkındı, cebinde kalan son parayı da onu eve götürecek taksiye binmek için harcamıştı.

"Dua edelim de doğru Milano'da olayım..." diye mırıldandı kendi kendine. Çevre yolunda ilerlemekte olan taksi şoförü hiçbir kanala bağlanmak istemiyormuş gibi görünen radyoyu yumruklamakla meşguldü.

Lombadia caddesindeki 22 numaralı kapının önünde durup diyafonun üstündeki LORIA yazısını görünce rahat bir nefes aldı.

Çantasında duran anahtarlarla aldırmadan zili çaldı.

Annesinin sesi, "Evet?" diye cevap verdi. Sabahın onunda annesi ile babasının evde olmasını beklemiyordu.

"Anne, benim."

"Aman Tanrım! Alex."

Annesi ile babası onu sanki esaretten kurtulmuş gibi karşıladılar. Evin kapısından girer girmez Valeria hıckırı hıckırı ağlayarak oğlunun boynuna atılıp ona neredeyse boğacakmuş gibi sıkı sıkı sarıldı. Sözcükleri anlaşılmıyordu. Oğlunu saçlarından yakalayıp iki yana sallayan Valeria'nın onu sağ salım karşısında görmekten çok mutlu olduğu ama günlerdir endişe içinde beklemenin onu ne kadar kızdırdığı anlaşılıyordu.

Ellerini göğsünde kavuşturmuş ayakta duran Giorgio bu saheyi ağızındaki sigarasıyla izliyordu. Bakışları hislerinin karışıklığını ifade ediyordu. Alnı kırış kırıştı. Gözleri soru işaretleriyle doluydu. Valeria kollarını açarak Alex'i serbest bıraktığı zaman babası sigaranın dumanını sıkılı duran dudaklarının arasından ciddi bir ifadeyle üfledi.

"Şimdi, hikâyeler uydurmadan hangi cehennemde olduğunu anlat bize."

Şaşkınlığını henüz üzerinden atamamış olan Alex, "Evet... tamam," diye yanıtladı.

Çantasını yere bıraktıktan sonra mutfak masasının üzerinde duran *Corriera della Sera* gazetesine göz ucuyla baktı. Önceki günün gazetesi idi ve başlığında büyük puntolarla "BİLİNMEYENİN TERÖRÜ" yazıyordu.

Parlamentoda yaşanan kavganın fotoğrafı ilk sayfayı kaplamıştı. Fotoğrafın hemen üzerinde iki satırlık bir yazı vardı: *Internet kapatılınca tansiyon yükseldi. Meydanlar, "Hükümet vatandaşlara cevap versin" diyor.*

Dünya çapında gerilim ve çatışmalar.

Alex mutfak masasına otururken Giorgio gazeteyi alıp kızgınlıkla sallamaya başladı. "Sana söylüyorum, neler olduğunu görüyor musun? Sence neler hissetmişizdir?"

"Özür dilerim."

"Özür dilemenin hiçbir anlamı yok," diye bastırıldı babası. "Şimdi bize nerede olduğunu açıklar!"

Alex gözlerini babasının bakslarından kaçırmaaya çalışırken doğru dürüst bir bahane bile düşünmediğini fark etti.

"Mecburdum..." Alex bakslarını gergin gergin bacaklarının üzerinde birleştirdiği ellerine çevirdi. "Bir yolculuğa çıktım. Gerekliydi."

Valeria oğlunun karşısına oturdu, Giorgio ise ayakta dikilmeye devam ederken elliyle masanın başında duran sandalyeyi sıkıyordu.

"Yolculuk mu? Nereye? Yoksa delirdin mi?"

Alex birkaç saniye zaman kazanabilmek için boğazını temizledi.

"Size nasıl açıklayacağımı bileyim. Hayır, delirdiğimi zannetmiyorum."

"Anlat diyorum sana!" Giorgio masaya bir yumruk indirdi. Yanakları kıpkırmızıydı. Kravatını gevşettikten sonra konuşmaya devam etti: "Yoksa gidip Marco'yu mu sorguya çekmemiz lazım? Senin arkanı kimin kolladığını

biliyoruz. Neredeyse polisi arayacaktım. Bunların arkasında o dengesizin olduğunu anlamıştık."

Bakışlarını babasının kile dikerek, "Yeter!" diye patladı Alex. "Marco dengesiz değil. O bir dâhi. Siz bunu anlayamazsınız. Hiçbir şeyden haberiniz yok."

"Evet, yok ama sen de bizi anlamaya çalış," diyerek ayağa kalktı Valeria.

"Konuşma bitmiştir. Size söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bize bir açıklama borçlusun," diye araya girdi Giorgio. Sinirden zar zor nefes alıyordu. "Ya bir açıklama yaparsın ya da Tanrı şahidimdir, seni bu okul yılının sonuna kadar odana kaparım."

Alex gözlerini boşluğa dikerek ailesinin saldırısını duymazdan geldi.

"Dikbaşılık yapmak istiyorsun demek, öyle mi?" diye devam etti Giorgio. "Eğer elimin kalktığını görmek istemiyorsan hemen kaybol gözümün önünden."

Alex cevap vermeden yavaşça döndü. Çantasını alıp mutfağı terk etti. Banyoya doğru giderken bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermeye çalışıyordu.

Aynanın önüne geldiği zaman ellerini lavabonun kenarlarına koydu, başını eğdi. Gözlerini kapadı, durumun ne kadar büyüğünü ve onu ne kadar aştığını anlamaya başlamıştı. Ancak yıkılma zamanı değildi. Ağlama ya da titreme zamanı değildi. Ortadan kaybolma zamanıydı.

Kafasını kaldırdı, aynada kendine baktı.

Her sabah uyanlığında yaptığı gibi suyu açıp yüzünü yıkarken, *Sana geri döneceğim, Jenny*, diye düşündü.

Sanki bir şarkıyı tekrar edermişcesine aklından durmadan, "Döneceğim..." diyordu.

Aynadaki yansımاسına konuşurmuş gibi, "Bekle beni, Jenny..." dedi kısık bir sesle.

O sırada banyonun aralık duran kapısının arkasında, koridorda duran Valeria Loria'nın gözleri yaşlarla doldu.

O adı duymuştu.

O ve Giorgio, Alex'in kimden bahsettiğini gayet iyi biliyorlardı. Oğulları bunu hatırlayamazdı.

Alex'in belleğinin en derin, en ulaşılamaz köşesinde bulunan karanlık hatırlaların kapısı açılmış, Jenny geri dönmüştü.

Alex banyodan çıktığında koridorda kimse yoktu. Çantasını sırtına alıp kapıya doğru ilerlerken annesi ile babasının mutfaktan gelen boğuk seslerini duyuyordu.

Alex kapının kolunu hızla kavrayıp kapayı kararlı bir tavırla açtı. Kapıyı arkasından kapayınca derin bir nefes aldı. Sonra merdivenlerden inerek binadan çıktı. Marco'nun evine doğru ilerlemeye başladı.

27

“İmkânsız.”

Valeria Loria'nın sesi inanmazlık ve endişeyle doluydu.

“Yine neler oluyor?” diye sordu Giorgio. Odadaki deri koltuğun üzerine yiğlmişti.

“Doktor bize bu durumun olasılıklar arasında bulunurulması gerektiğini söylemişti, hatırladin mı?”

“Sanki dünmüş gibi. Evi boyatmadan önce bütün duvarların o lanet isim ve o kahrolası sembolle dolu olduğunu da hatırlıyorum... Her yere yazmıştım!”

“Tanrım, Giorgio. Kaç sene geçti üstünden. O kadar çok dua etmiştim ki...”

“On. On sene.”

“Burada bekle beni, bir şey yapmam gerekiyor. Hemen dönerim.” Valeria mutfaktan çıkararak evin çelik kapısının

yanında asılı duran küçük tahta evciğin içinde bulunan anahtarlıktan bir anahtar aldı. Etiketin üzerinde DEPO yazıyordu.

Bodrum katına giden merdivenlerden aşağı inerken soğuk hava burnuna doldu. Güçlükle unuttuğu hatırlalar birbiri ardına aklına doluşmaya başlamıştı.

Valeria o zamanları gayet iyi hatırlıyordu.

Alex ilkokul birinci sınıfındaydı. Diğer çocukların yeşil manzaralar, evler, ağaçlar çizip güneşin gülen bir surat olarak resmederlerdi. Alex ise kendi odasında tek başına resimler çizerdi, bu resimlerde kıyamet zamanına ait senaryolar olurdu. Alevler içinde kalmış şehirler, yıkılan binalar. Ona neden böyle resimler çizdiğini sordukları zaman verdiği cevap çok basitti: "Bunları gördüm."

Valeria anahtarı kilide sokup kapıyı açarak depoya girdi. Onların bölümü dipte sağdaydı. Oraya vardığı zaman aklına Alex'in masum yüzü, melekleri andıran sarı saçları ve durmadan tekrar ettiği cümle geldi: "Jenny var, Jenny var, Jenny var..."

Aile hayatlarının en karanlık dönemine ait her olay Valeria'nın günlüğünde satır satır yazılıydi. Doğumdan sonraki gün günlük tutmaya başlamıştı ve bu kötü dönem sona erdiğinde defteri kapayıp kaldırılmıştı. O ve Giorgio bunu yapmak zorundaydı. Çünkü evlatlarının çocukluğunu mahveden bu canavarı yok etmeleri gerekiyordu.

Valeria depoda bulduğu kutuyu çıkarırken Giorgio da salondaydı. Eski bir telefon rehberini alıp Ö harfini açmıştı.

LEONARDO PATRIGNANI

Aradığını bulana kadar isimleri taradı: Özel Klinik Enrico Paoli.

Bir alt satırda doktor Siniscalo'nun numarası kurşun kalemlle kaydedilmişti ve parantez içinde "nörolog" yazıyordu.

Giorgio koltuğa oturdu, telsiz telefonu eline alıp doktorun ofisinin numarasını çevirdi.

Telefon birkaç kez çaldıktan sonra bir sekreter cevap verdi. Birkaç saniye sonra doktor, odasındaki telefondan konuşuyordu.

"Alo?"

"Doktor Siniscalo, merhaba. Ben Giorgio Loria."

Telefonun diğer ucunda doktorun nefesiyle bölünen bir sessizlik oldu.

"On sene önce oğlum Alessandro'yu tedavi etmiştiniz."

"Nasıl bir tedaviydi?" Nöroloğun sesi on sekiz yaşına varmadan sigara içmeye başlamış birininki gibiydi.

"Bizi size bir psikiyatrist yollamıştı, doktor Moriggia."

"Humm."

Giorgio doktorun tek heceli cevabıyla görüşmelerinin acı verici hatırlarını tüm detaylarıyla hatırladı. Doktor Siniscalco'yla tekrar konuşmak, hayatının o karanlık dönemini tekrar düşünmek hafızasının unutulmuş bölümlerine fener tutmak gibiydi.

Geçmişten gelen görüntüler Giorgio'yu şiddetli bir kasırganın ortasında bıraktı.

Evin duvarları spreyle boyanmıştı.

Alex'in odasının zemininde, Valeria ile Giorgio'nun anlamına hiç kafa yormadıkları, bıçakla kazınmış spiral

TELEPATİ

şeklinde üç ay vardı. Resim dosyası bir korku çizimleri sergisine layık dehşet verici resimlerle doluydu.

"Bay Loria, hâlâ orada misiniz?"

"Evet, affedersiniz... hatırlıyor musunuz, diyordum?
Size gelmişistik çünkü oğlumun..."

"... elektroşok tedavisi görmesi gerekiyordu," diye tamamladı cümleyi doktor.

"Aynen, Alex'i hatırlıyor musunuz?"

"Sarışın, melek gibi suratlı, değil mi?"

"Evet melek gibi... ama rahatsız."

"Hafızam beni yanılmıyorsa terapi beklenen sonucu vermişti."

Doğruydu, Alex arkadaşları gibi tekrar ağaçlar, çocuklar ve evler çizmeye başlamıştı. Terapiden sonra hayatı altı yaşındaki normal bir çocuğunkine dönmüş gibiydi.

"Evet, hem de o hayalî arkadaşının ismini söylememeyi bırakmıştım."

"Sonrasında doktor Moriggia'ya gitmeyi bırakmış-tınız sanırım, yoksa yanılıyorum mu? Her şey normale dönmüştü."

"Aynen söylediğiniz gibi oldu, doktor."

"Sesinizden anladığım kadariyla problem tekrar baş-lamış. Alex nasıl?"

"Doktor Siniscalco, korkarım başa döndük. Birkaç gün-lüğünə ortadan kayboldu... ve onu aramaya gitti."

"Bunu size o mu söyledi?"

"O hiçbir şey söylemedi, bugün döndü ve bizimle konuşmayı reddetti. Karım onu aynada kendi kendine konuşurken gördü. Bu kızdan söz etmeye devam ediyor. Sorun şu ki ne söylediğinin farkında değil. Hiçbir şey hatırlamıyor ve her şeyin kafasında olduğunu anlamıyor."

"Şunu daha iyi anlayalım..." Doktor bir puro yaktı, muayenehanesindeki koltuğundan kalkıp şehri izlemek için pencereye yaklaştı. Melchiorre Gioia Caddesi'nde bulunan binanın altıncı katındaki ofisinden görebildiği tek şey caddedeki büyük kargaşaydı. Trafik lambaları çalışmıyor gibiydi ama yolda bu durumu idare etmek için gelmiş hiçbir trafik polisi görünmüyordu. Doktor bir bankamatığın önünde sıra olmuş bir grup sabırsız insanı izlemeye koyuldu. Bazıları ellerini kollarını sallıyor, bazıları bağıryor, bazıları da kavga ediyorlardı.

Giorgio o sırada olan biten her şeyi anlatmıştı.

"Nasıl oluyor da Jenny'nin ismi ile çocukluğu arasında bir bağlantı kuramıyor?"

"Aslında mantıklı, Bay Loria. Pek çok tedavide elektroşok uzun süreli zarar vermez, en azından incelediğim araştırmalar böyle söylüyor. Ayrıca hafızanın geri kazanımı kişiden kişiye değişir. Oğlunuz küçükken uygulanan EKT'nin sonucunda, hayatının o döneminden önceki iki yılı kapsayan anumsatıcı bütün fragmanlar silindi, en azından hastalığın hezeyanlı yönleriyle ilgili olanları. Böylece kâbusları, görüntüleri unuttu ve devamlı hakkında konuştuğu hayali aklından sildi."

TELEPATİ

“Yalnızca onun hakkında konuşmakla kalmıyordu... adı evin her yerindeydi. Mobilyaların üstüne kazıyordu, duvarlara yazıyordu. Neler yaşadığımızı anlayamazsınız.”

“Mesleğimi göz önüne alacak olursak, bu hikâyeleri sık sık duyduğumdan emin olabilirsiniz.”

“Elbette, affedersiniz. Yani, bize dediğinize göre hastlığın seyri kişisel durumlara bağlı.”

“Öyle. Belli ki oğlunuzda problem tekrar ortaya çıktı. Ve bu, hayal ürünü görüntünün geri dönüşünden kaynaklanarak oluşmaya başladı.”

Üzüntüyle alnunu kırıştıran Giorgio konuşmaya başlamadan önce biraz bekledi.

“Doktor, tekrar bu çileyi çekmek istemiyorum. Ne yapmamız gerekiyor?”

Valeria ayağı ile koridordaki kutuyu ite ite içeri girerken nöroloğun cevabı yargı kararı gibi acımasızdı.

Giorgio gözlerini o ihtimalin karşısında kapıları kilitlemişcesine kaparken, “Terapiyi tekrar etmemiz gerekiyor,” dedi kablosuz kulaklıktaki ses.

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra bezgin bir şekilde “Bir elektroşok daha,” diye cevap verdi. Bu arada Valeria oda ile koridoru bölen kapının pervazına dayanmış fal taşı gibi açık gözlerle ona bakıyordu.

Giorgio kablosuz kulaklıkların kırmızı düğmesine bastıktan sonra onları içinden rehberi çıkardığı komodinin üstüne bıraktı. Ayağa kalktı, karısına yaklaşıp sarılarak onu rahatlamaya çalıştı.

LEONARDO PATRIGNANI

Ona sarılırken gözleri boşlukta kayboldu, duvarlarda yazıları ve ürpertici resimleri görüyordu.

Giorgio önüne bakmaya devam ederken gözünün önünde beliren hatırlalar ile gerçekleri birbirinden ayırt etmekten acizdi. Oğlunu aşağıdan gözlerini dikmiş acımasız ve soğuk bir ifadeyle ona bakarken görüyordu. Bitmek bilmeyen bir halüsinasyon gibi devamlı aynı şeyi tekrar ediyordu: "Jenny var... Jenny var... Jenny var..."

28

"Hay aksi şeytan, bu şehirde neler olup bittiğini anlamak istiyorum," diye bağırın Marco içeri gitmeden önce mutfak penceresinden dışarı baktı. Tekerlekli sandalyesini girişe doğru sürdü, diyafonun yanında duran askıdan ceketini aldı.

Giyindikten sonra anahtar destesini eline alıp kapıyı açtı.

Marco tekerlekli sandalyeyi merdivenlerin yanında duran ve giriş kapısına doğru inen rampaya doğru çalıştırıldıktan sonra dışarı çıktıığında buz gibi esen rüzgâr, kalın lenslerin arkasındaki gözlerini yaşarttı.

Sokaktaki insanların konuşmaları onu sarsan ilk alarm sinyali oldu. İnsanlar tartışmanın konusunu korumak istermişcesine daireler şeklinde toplanmışlardı ve yüksek sesle tartışıyorlardı. Sinir ve gerilim her yerdeydi.

Kimisi telefondan internețe bağlanamıyordu, kimi erken kapayan bankanın önünde kavga ediyordu.

Dişleri dökülmüş, yaşı bir adam bastonunu yoldan geçenlere doğru sallayarak bağıryordu: "Bu Üçüncü Dünya Savaşı. Söylemiştim!"

Marco, Gran Sasso Caddesi'ndeki kaldırımdan Piola Meydanı'na doğru ilerledi. Kollarının kasları sertleşmişti, körelmiş gibiydiler.

"Evde çok uzun süre kalmışım. Lanet olsun..."

Yol boyunca ilerlerken duyduğu konuşmalardan önemli bilgiler elde etmişti: En önemli haber o gün hiçbir gazetenin yayımlanmamış olmasiydı. Gazetecilerin kapanma sebeplerini bile belirtmeden kepenklerini indirmiş olduklarını fark etti. Yeşil bir çöp kutusunda önceki günün tarihine ait *Corriere della Sera* gördü. Marco gazeteyi çıkarıp ilk sayfasına baktı. Gazetenin manşeti *Bilinmeyecek Terörü*'ydı. Gazetenin başlığına ve içindeki birkaç habere hızlıca göz attıktan sonra katlayıp cebine koydu.

Görünüşe göre, Ricky'nin daha önce söylediği gibi, internet tüm şehirde kapatılmıştı. Daha doğrusu *bütün* şehirlerde. Bu olağanüstü durumda ona göre en kötü şey internetin gitmiş olmasıydı.

Bunun dışında bankalar ya da postahaneler gibi, vatandaşlar için önemli olan dükkânlar ya da kuruluşlar çalışmayı bırakıyorlardı, para çekme makinaları bile durmuştu. Bu durum bankamatiklerin önünde kavga çıkışmasına ve protestolara neden olmuştu.

İnsanlardaki paniği tetikleyen en önemli unsur sorulara cevap verilmemesiydi.

Tekerlekli sandalyesini Piola Meydanı'na doğru sürerken Marco savaştan, terörizmden ve hatta uzaylı saldırısından bahsedildiğini duydu. İnternete girip araştırma yapmak mümkün olmadığı için vatandaşlar sokağa çıkip en büyük korkularını dile getiriyor ve hiç kimsenin cevap verme niyetinde olmadığı sorular soruyorlardı.

Marco, Gran Sasso ile meydanın birleştiği kavşaktaki trafik lambasında yeşilin yanmasını beklerken tekerlekli sandalyeyi çalıştırın kolu itti. Bazı arabalar soldaki otobüs ve taksilere ayrılmış olan yoldan geliyorlardı. Tam kavşağın ortasındayken kafasını kaldırın Marco trafik ışıklarının söndüğünü gördü. Yolun durumunu kontrol etmek için hızla sağına ve soluna baktı. Gran Sasso yolundan gelen arabalar fren yapacaklarımı gibi durmuyorlardı. Bazıları ısrarla korna çalmaya başladı.

Marco, "Durun! Kahretsün!" diye bağırdı. İtalyan Postası'na ait bir kamyonet trafik ışıklarının çalıştığını varsayıarak hızla Gran Sasso yönüne doğru ilerliyordu. Tam üstüne geliyordu.

Kamyonetin ona vurmayıcağını umut ederek tekerlekli sandalyesini ilerletebilirdi ve Gran Sasso Caddesi'nden gelen arabalar ona çarpmadan kaldırıma ulaşmayı deneyebilirdi. Ya da geri giderek kamyonete yol verebilirdi ama bu sefer de arabaların ona çarpma riski vardı.

"Lane olası!" diye bağıırırken ikinci düşüncesini uygulamaya karar verdi.

Önemli olan gideceği yön değil çabuk hareket etmektı. Arabaların frenleri ilk araba frene basarken ve diğerleri de zincirleme bir çarpışma başlatırken acı acı ötmeye başladılar. Durum kontrolden çıktı, büyük bir kargaşa oluşmuştu.

Marco çarpışmaya hazır halde geri giderken, kamyonet Gran Sasso Caddesi'ne girdi.

Ve o anda tekerlekli sandalyeden fırlayıp yola düşmeden önce delikanlı yavaşlatılmış bir film izlercesine her şeyi gördü: İtalyan Postası'nın uzaklaşan kamyoneti, onun solunda aniden frenleyerek duran BMW, BMW'nin arkasında zincirleme kaza yapan araçlar ve karşısına çıkan arabaya çarpmamak için tehlikeli bir manevrayla araçları sallayarak kavşağı dalan taksi. Taksinin fari tekerlekli sandalyeyle çarpışmadan önce Marco'nun gördüğü en son şey sırtındaki çanta ile yolun kenarından ona bağırın Alex'in silüeti oldu.

Yüzü asfalta çarptığı anda her şey karardı.

Etrafa büyük bir kargaşa hâkimken Alex koşa koşa kavşaktan geçti.

Kimi şöförler frene ilk basanları protesto etmek için araçlarından indiler. Başka araçlar hızla gelip frene basarlarken taksici korku içinde beyaz Opel'inden inerek Marco'nun bedenine yaklaştı.

Alex tekerlekli sandalyesinden birkaç metre öteye fırlamış olan arkadaşının yanında diz çökerken taksici, "Aman Tanrıım, nasıl olduğunu anlayamadım, ben..." diye kekeledi.

Alex, "Marco, Marco! Yalvarırım cevap ver!" diye bağırırken arkadaşının yanağını hafif hafif tokatlayarak onu ayıltmaya çalıştı. Yüzü kan içindeydi, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Tanrım, hayır! Sakın öleyim deme, uyan, kahrolas!"

Bakışları Marco'nun ellerine kaydı: parmakları oynamaya başlamıştı. Yavaş yavaş göz kapakları da yaşam belirtisi göstermeye başlayan delikanlı, gözlerini açarak ona baktı.

"Buradayım, dostum. Beni korkutmaya mı çalışıydun? Ne halt ediyordun yoluñ ortasında? Söyle, neren acıyor? Seni kaldırabilir miyim, bilmiyorum."

"Ben.... bilmiyorum."

Alex kollarını Marco'nun koltuk altlarından geçirip onu yukarı kaldırmayı denedi, sonra onu omuzuna alıp tekerlekli sandalyesinin yanına götürdü.

"Mahvolmuş," dedi arkadaşı zorla. "Tekerleğine bak."

"Ambulans çağıralım, Marco. Hastahaneye gitmen lazım. Telefonum bozuldu."

"Benimkini al, burada, iç cebimde."

Alex arkadaşının montunun cebini karıştırıp telefonu çıkardı.

"Hat yok," dedi kafasını sallayarak.

"Beni eve götür. Oradan arayalım."

Alex, Marco'yu özenle tekerlekli sandalyeye oturtup çalıştmayı denedi ama elektrikli alet kullanılamaz haleydı. Bu yüzden eliyle itmeye başladı, taksinin darbesiyle tamamen bükülen sol arka tekerlek hareketi yavaşlatıyordu.

TELEPATİ

Aracını yolu ortasında bırakın taksi şoförü ortadan yok olmuştu. Çarpışmaya karışan sürücülerin tartışmaları kavgaya dönüşmüştü. O noktada trafik içinden çıkmaz bir hal almıştı. Klakson seslerinden oluşan senfoninin ses seviyesi dayanılmaz bir noktaya ulaşmıştı.

Eve varınca Alex tekerlekli sandalyeyi koridorda bırakıp telsiz telefonu almaya koştı.

“Ama neden? Kahretsin!” diye söyledi. “Hat yok.”

Sanki kabullenmiş gibi, ince bir sesle, “Bunda da...” diye yorumladı Marco. “Profesör haklıydı.”

“Ne yapacağız? Senin hastahaneye gitmen gerekiyor.”

“Alex, gel buraya. O kadar da kötü durumda değilim. Tamam, kafamı çaptım, kanamam var ama kendimi tedavi edebilirim. Daha kötü de olabilirdim.” Kendini tuvalete kadar itti ve arkadaşına ilaç dolabını işaret etti. Oksijenli su, alkol, pamuk, gazlı bez ve yara bandı çıkararak tedaviye başladı.

“Tekerlekli sandalye kullanılabilir durumda değil ve bu büyük bir sorun.”

“Daha sonra tekerleği düzeltirim, en azındanitmeyi başarabilirsin.”

“Nasıl oldu da bir anda ortaya çıkıverdin?”

“Şimdi sana her şeyi anlatacağım. Başına bilmen gereken bir sürü şey geldi.”

Alex hastabakıcılık yapmaya çalışırken yolculuk sırasında başından geçenleri bir bir anlattı. Onu çok büyük bir hayal kırıklığına uğratmaktan kaçınmak istercesine, ailesiyle

birlikte mutlu bir hayat süren Marco'yla buluşması dışında her şeyi. Arkadaşı onu şaşkınlık ve giderek büyüyen bir heyecanla dinliyordu. Alex'in her kelimesi kaza gününden beri Marco'nun zihinde oluşan tüm teorilerin kesinleşmesi gibiydi.

Bu hikâyeler yanlış anlaşmaları ortadan kaldırıyordu: Çoklu Evren gerçekten vardı.

Alex tekerlekli sandalyenin tekerlegini düzeltip olabildiğince tamir ederek kullanabilir hale getirdi.

Son olarak arkadaşı ondan yıllar önce bir dolaba tıktığı ve artık varlığını bile unuttuğu tüplü televizyonu dışarı çıkarmasını istedi. Bu durumda daha fazla bilgi edinebilmek için işe yarayabileceğini düşünmüştü.

Alex minibarın hemen yanında, salonun duvarından çıkan anten kablosunu aradı ve onu alete bağladı. Sonra ekranın yanında duran kumandalı Marco'ya uzattı.

"Yapacak bir şey yok..." dedi Alex, arkadaşı televizyonun kanalları arasında dolaşıp hepsinde mavi bir zemin üzerinde bulunan aynı yazıyı görünce:

KESİNTİ İÇİN ÖZÜR DİLERİZ.

YAYIN EN KISA SÜREDE TEKRAR BAŞLAYACAKTIR.

"Birileri neler olduğunu biliyor ancak bize olanlar hakkında bilgi vermeyecekler." Marco bir süre kendini tuttu. Elleri titriyordu, karşısındaki duvara bakarken dudaklarında

alaycı bir gülümseme belirdi. Sonra kumandayı duvara fırlatarak parçaladı.

"Piçler!"

"Becker sana bunu söylemişti, değil mi?"

Marco arkadaşına döndü ve elleriyle tekerlekli sandalyesini ilerletip ondan birkaç santim ötede durdu. "Aynen öyle. Son yaklaştı. Jenny'ye dönmen gerekiyor. Belki bir şansınız vardır."

"Ama bu Memoria'yı nerede bulacağım? Ne olduğu ya da nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Ve tüm bu olanlarla ne alakası var?"

Marco başıyla salonun penceresini işaret etmeden önce, "Bunu çözmek zorundayız," dedi. "Bu insanlarla birlikte ölmenden önce yapmam gereken son şey bu olsa bile."

Alex kafasını salladı ama cevap veremedi. Marco'ya sarılıp bir süre onu sıkıca tuttu. Gözlerini kapadı, dünyayı saran paniğin nedenini anlamaya çalıştı ama bir cevap veremedi.

Teşekkürler, arkadaşım, diye düşündü ama kendinde bunu yüksek sesle söylemeye yetecek gücü bulamadı.

O üzüntü ve kabullenme anlarına eşlik eden sessizlik anlam doluydu. Başka bir şey eklemeye gerek yoktu.

Marco gözlerinde biriken yaşları silmek için sarılmayı bıraktı. Ve işte o zaman Alex onun içini okudu.

Karşı karşıya kaldığı hatırlayı onu silindir gibi ezmişti. Görüntülerin gücüne karşı koymayan olanaksızlığıyla o sahnenin karşısına çivilenmişti.

Marco'nun babasının jipini, şiddetli kar fırtınası yolları, ağaçları ve taşları kaplarken, korkuluğu yarıp boşluğa uçmadan önce virajlarda dönerken gördü. Her şeyi arka koltukta sıkışmış olan en iyi arkadaşının gözlerinden görüyordu, ondan birkaç santim uzakta iki hayat sona ermek üzereydi. En önemli hayatlar. Her zaman yanında olmuş olanlar. Uçurumdan aşağı yuvarlanan jipin yarattığı düşme hissi Alex'in dengesini bozdu. Bedeni ürpertilerle sarsılırken bacakları titremeye başladı. Orada, o arka koltukta olmak gibiydi. Sonu görmek gibi.

Sıradan ve aptalca ama aynı zamanda beklenmedik ve uğursuz bir ses Alex'in zihinsel ekranının kontrolünü alan Marco'nun hatırlasının büyüsünü bozdu.

Delikanlılardan birkaç adım uzakta olan interkomun sesiydi.

Alex ile Marco bir an şaşkınlık baktılar. Alex istemeden onun hatırlarına dâhil olduğunda hissettiği rahatsızlığı paylaşmışcasına.

Marco elini interkoma uzattı. "Evet?" dedi endişeli bir sesle. Biraz bekledikten sonra bakışlarını Alex'e çevirdi.

"Baban."

29

Giorgio Loria içeri daldı.

“Seni burada bulacağımı biliyordum.”

Babasının ses tonu ifadesizdi. Ne bir suçlama ne de kızgınlık belirtisi vardı. Hatta şefkat olduğu bile söylenebilirdi. Alex farkında olmadan geri çekildi, babasının bu garip yaklaşımının arkasında kötü niyet olmasından korkuyordu.

“Ben... Marco'ya yardım ediyordum ve...”

“Hemen benimle gelmelisin. Çok önemli. Sonra arkadaşına yardım etmesi için birilerini ararız.”

“Evet ama...”

“Haydi.”

Giorgio, Alex'i kolundan yakaladığı gibi dışarına sürüklendi. İki ev arasında yaptıkları kısa yürüyüş boyunca kimse

TELEPATİ

ağzını bile açmadı. Yalnızca Gran Sasso Caddesi ile Piola Meydanı'nu tıkayan kazanın yol açtığı kargaşa yüzünden endişeyle bakışmakla yetindiler.

Eve girdiklerinde, gözü yaşlı Valeria'yı başı ellerinin arasında, dirsekleri bacaklarına dayanmış halde koltukta otururken buldular.

“Onu buldun...” Annesinin bakışları bir an için parladi.

“Evet. Otur, Alex. Lütfen.”

Alex itiraz etmedi, koltuğun karşısında duran kanapeye doğru ilerleyip oturdu. Giorgio, Valeria'nun yanına yerleşti. Hemen önlerinde üstünde ÇERÇEVELER yazan bir kutu duruyordu.

“Bu davranışlarının nedenini biliyoruz. Şimdi bizi dikkatle dinle. Sana anlatmak üzere olduğum şeyler büyük olasılıkla bilincinin derinliklerinde kaybolmuş durumdaydı. Belki unuttuğun hatırlaların su yüzüne çıkmaya başladı.”

Alex babasının neden bahsettiğini anlayamıyordu. Bu konu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama annesi ile babasının yüzündeki derin endişeyi görebiliyordu.

“Yani?”

Giorgio bakışlarını oğluna çevirdi: “Sen beş... altı yaşındayken olanları hiç hatırlamıyorsun, değil mi?”

Çocuk kafasını salladıktan sonra “çok az” anlamına gelecek şekilde yüzünü buruşturdu.

“Şimdi, sen çok küçükken,” Valeria araya girdi, “çok kötü bir hastalığa yakalanmışdın. Büyük olasılıkla seni çok

LEONARDO PATRIGNANI

rahatsız eden o döneme ait hiçbir hatırlan yoktur. Şöyledir açıklayayım, o döneme ait hatırlalar..."

"... silindi," diye ekledi Giorgio.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Şey..." diye devam etti annesi. "Çok kötü durumdaydım. Büyük bir depresyon geçiriyordun. Buna şizofrenik psikozlar eşlik ediyordu."

"Şaka mı bu?" Alex kaşlarını çatarak öne doğru eğildi.

"Hayır, kesinlikle değil," diye yanıtladı Giorgio. Sonra koltuğunu yanında duran çekmeceden bir makas çıkardı.

"Bunların tekrarlamayacağına bütün kalbimizle inanıyoruz... bugüne kadar."

"Neden? Bugün ne oldu?"

"Seni duydum. Banyodayken onun adını söyledin."

Alex hareketsiz kaldı. Şaşkındı, kafası karışmıştı.

"Senin saplantındı," diye devam etti Valeria. "Bir çeşit hayali arkadaşı. İsmini her yere yazardin, yalnızca ondan bahsederdin. Çocuklar için bu genellikle bir oyun gibidir. Senin için ise ciddi bir saplantıydı."

Alex kulaklarına inanamıyordu. Jenny'den bahsediyorlardı.

"Benim hayali arkadaşım..." diye fisıldadı.

"Durmadan seninle konuştuğunu iddia ediyordun. Hatta bir keresinde kırmızı gazlı kalemlle evin her duvarına onun adını yazıp yanına garip bir şekil çizmişsin."

Alex titredi. Annesi triskeleden bahsediyordu. Jenny'nin yanından asla ayırmadığı kolyeden.

Giorgio ipleri keserek kutuyu açtı.

TELEPATİ

Sonra kutunun içinden klasörler, resimler, fotoğraflar ve bir günlük çıktı. Valeria'nın hastalık hakkında tuttuğu günlüğü bu.

"Sen de bak." Giorgio oğluna bazı resimler uzattı.
"Bunlar o dönemde senin kafandan geçenler."

Alex resimleri aldı, kucağına yerleştirdi ve göz gezdirmeye başladı.

Bir iskele.

Bir plaj.

Teleskopun arkasından bakan kızıl saçlı bir kadın.

Cesetlerle dolu bir yeraltı tüneli.

Yıkım, ölüm, kan ve acı dolu bir sürü sahne.

Olamaz, diye düşündü Alex, resimleri görünce taş keşfetmişti. Sırtı ürperdi, bedeni aniden kasıldı.

Söyleyecek kelime bulamıyordu. Bu resimler son günlerde başından geçenleri anlatıyordu. Altona'daki plaj ve Jenny'yle buluşmaları gereken iskele vardı. Astrolog dadi Bayan Thompson ile sadık teleskopu da oradaydı.

Kanlı bir isyana sahne olan paralel Milano'daki cesetlerle dolu geçidi de çizmişti.

Bütün bunlar yıllar önce zaten beyinindeymiş. Nasıl olabilirdi bu?

Bu yerlere gitmişim... Bütün bunları zaten görmüşüm.

"Jenny ile konuşuyordum..." dedi Alex annesi günlüğün sayfalarını çevirirken.

"Birtanem, bunların tekrarlamasından korkuyoruz." Valeria'nın, durumu neredeyse kabullendiğini gösteren ses tonu alçaktı. "Tekrarlanmasını istemiyoruz."

“Ben Jenny’yle zaten konuşuyormuşum! Kahretsın, onunla iletişim kuruyormuşum!”

Valeria kocasına doğru döndü. “Aman Tanrıım, yine başa döndük... Onun gerçekten var olduğuna inanıyor.”

Elindeki resimleri sallayan Alex, “Anne, Jenny gerçek! Gerçekten var!” diye bağırdı.

Çocukken kurduğu cümleler ve aynı buz gibi bakış, diye düşündü babası.

“Ne söylediğinin farkında musın?”

“Söylediklerime hiçbir zaman inanmadınız. Hayal bile edemeyeceğimiz şeyler oluyor. Biliyorum söylediklerim kulağınıza saçma geliyor amak çevrenize bir bakın. İnternetin kesilmiş olması saçma değil mi? Televizyonların ve cep telefonlarının bile çalışmıyor olması çok mu normal?”

Valeria endişe içinde Giorgio’ya döndü.

“Bunun Jenny’yle ne ilgisi var?” dedi babası. “Nörologen bana dediğine göre...”

Alex kaşlarını kaldırdı. “Nörolog mu?”

“Küçükken senin hastalığınla ilgilenen doktor.”

Ayağa fırlayan Alex, “Ne halt ettiniz ben altı yaşındayken? Bu kadar uzun zaman Jenny’yi zihnimden nasıl uzaklaştırdınız?” diye sordu.

“Alex,” diye konuşmaya başladı annesi, “aylarca ilaç içtin. Ama bu durumu daha da kötüleştirdi. Her gece korkunç kâbuslar görerek uyanıydun. Büyük felaketlerden, alevler içinde kalan şehirlerden, dünyanın yanıp külden bir çole dönüşmesinden bahsediyordun.”

“İlaç tedavisi işe yaramadı,” diye devam etti Giorgio. “Bu yüzden psikiyatristin bizi bir nöroloğa yolladı, doktor Siniscalo. O senin problemine çok daha etkili bir yöntem uyguladı... ve sorun çözüldü.”

“Nasıl?”

“Elektrokonvülsif terapi yaparak.”

Alex kaşlarını çattı, ellerinin titrediğini fark etti.

“Bunun anlamı nedir?”

Babası gözlerini ona dikti. Gerçeği daha fazla saklayamazdı.

“Elektroşok.”

Alex birkaç saniye sessizce durdu. Bakışları kutudan taşan resimlere takıldı. Bir sürü ve kapkaraydilar. Açı ve üzüntü dolu geleceğe ait korkunç görüntülerle doluydular.

“Şaka yapıyorsunuz, değil mi?”

“Birkaç seans elektroşok. Yapılması gerekiydi. Birkaç seans sonra yeniden doğmuş gibiydin. Artık Jenny’den bahsetmiyordun, güлeryüzlü, normal bir çocuğa dönüşmüştün, arkadaşlarınızla iletişim kurmaya başlamıştin...”

“Size inanamıyorum! Ciddi olamazsınız... Benim bir yeteneğim vardı, ben...”

“Hangi yetenekten bahsediyorsun?” diye sözünü kesti Valeria. “Ağır bir depresyon geçirdiğiniz, şizofreni belirtileri vardı. Çıkışı olmayan bir yolda gibiydin, oysa...”

“Ne yaptığınızın farkında değilsiniz!”

Alex ayağa kalktı, kutunun yanında diz çöküp içindekileri karıştırdı.

Valeria ile Giorgio çocukların suçlamalarına nasıl yanıt vereceklerini bilmiyordu. Belki de hastalığın onu böyle konuşturduğunu düşünüyordu.

“Gitmem gerekiyor,” diye bağırdı kutunun dibinde kalanları çekip çıkarırken.

“Alex, olduğun yerde kal!”

Giorgio ayağa fırladı, şiş gözleri umutsuzluk içindeydi, gerilmiş ellerindeki şişmiş damarlar derisinin üzerinde kalın çizgiler oluşturuyordu.

“Dokunmayın bana! Siz artık benim ailem değilsiniz.”

Valeria oturduğu koltuktan, “Alex, yalvarırım!” diye bağırdı. başını ellerinin arasına almuştu, sinir krizi geçirmenin eşiğindeydi.

Giorgio oğlunu durdurabilmek için elini uzattı. Endişe ve kızgınlık içinde baktılar, babası hareketsiz kaldı.

Ve Alex gördü.

Küçük, beyaz yatağı gördü.

Yatağın iki yanındaki mengeneye sabitlenmiş ellerini ve ayaklarını gördü.

Ağzına yapıştırılmış olan geniş bandı gördü.

Beyaz gömlekleri ve neon ışıklarını gördü.

Hatırladıkları karşısında Alex ailesine dehşet içinde baktı.

Onlar bu bakışın altında ezildiler.

“Elveda,” dedi arkasını dönerek. Kutuyu aldığı gibi çekip gitti. Yalnızca Marco neler olup bittiğini anaması için ona yardımcı olabilirdi.

30

Arkadaşının hikâyesini dinleyen Marco, "Söyledeyecek tek kelime bulamıyorum," dedi. "Sen *her zaman* bu yeteneğe sahipmişsin! Küçükken o video kasedi çekmenin nedeni şimdi anlaşılıyor..."

"Resimler üzerinde çalışmalıyız. Başka bilgilere ulaşabiliriz."

"Kesinlikle. Bir bakayım." Marco kutudaki kâğıtları dışarı çıkardı.

Bu arada Alex'in ellerinin arasında, firça darbelerini yanlardan taşırarak çizdiği, Mary Thompson'ın gür ve kıvırcık saçlarını, tombul ve bodur vücudunu gösteren resim vardı. Kadının yanında, bir kanape ve Ay'ın zeminini

gösteren bir tablo vardı. Jenny'nin dadısının evinde de aynısını görmüştü.

"Anlayamadığım şey, neden ben? Neyim ben? Jenny ile ben neyiz?"

"Alex, belki de sen değilsin, belki siz değilsiniz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istedigim belki de yalnız değilsinizdir. Belki bu durumda olan başka insanlar da vardır. Yalnız olmadığını düşünmek gayet mantıklı aslında. Becker da sizden biri."

Dışarıdan yükselen sesleri duyan Alex arkadaşına en dişe dolu gözlerle baktı: Kornalar, çığlıklar, sirenler şehri dalga dalga sardı.

"Resimleri incelememe izin ver," dedi kutudan bir başka grup kâğıt çıkarırken.

Alex ise kutudan mor deri kaplı bir defter çıkardı. Kapağı aceleyle açtığı zaman annesinin yazısıyla karşılaştı. Bu onun günlüğüydü. Sayfaları çevirmeye başladı. Doğumundan itibaren tutulmuş notlardı. Boyu, kilosu ve hayatının ilk aylarının en önemli anlarının dışında günlük esas olarak hastalığına yoğunlaşmıştı.

Bakışlarını pencereye çevirdi. Yoğun sis tabakası kalın bir örtü gibi yolları kaplamıştı, şehir griye bürünmüştü. Alex önündeki apartmanda bulunan bir kadının siluetini gördü. Öne eğilmiş, astığı çamaşırları topluyordu. Bu gündelik hareket Alex'e son bir hafta içinde hayatının nasıl altüst olduğunu düşündürdü ve belki, çok yakın bir zamanda kimsenin hayatı aynı şekilde devam etmeyecekti.

Başka bir şeyi inceleyen Marco, "Bu ilginç gözüküyor," dedi. Ellerinin arasında tuttuğu kâğıdı, "Rüyamda Jenny'nin gideceğini gördüm," diye okumaya başladı. "Beni terk edecek ama bu onun hatası değil. Bir gün tekrar buluşacağız."

Alex duyduklarına inanamıyordu. "Bunların hepsi zaten oldu. Marco, ben küçükken kimdim?"

Arkadaşı resimleri karıştırmaya devam ederken, "Özel bir insandın," diye yanıt verdi. Sonra birden yıldırım çarpmış gibi durdu.

"Belki de sonsuz boyutlar eş zamanlıdır," dedi kaçan düşüncesi yakalamak için gözlerini kısrak. "Bir CD gibi."

"CD'nin bununla ne ilgisi var?"

"Bu konuda bazı teoriler var. Çoklu Evren'i araştırmaya başladığım ilk zamanlarda bunun gibi bir teoriye rastlamıştım. Bir CD'nin bir başlangıcı ve sonu var, eğer çoğaltırsan süresi de var. Ancak sen bunu okuyucudan çekardiğında belirli bir anda o CD'ye ait bütün zaman dilimini elinde tutarsın. Belki evrenler de eş zaman..." Marco durdu ve gözlerini fal taşı gibi açtı.

"Şimdi ne oldu?"

"Şuraya bak," dedi arkadaşı Alex'e bir kâğıt uzatırken. Odanın içinde duran iki çocuk çizilmişti. Biri koltukta oturuyordu ve altında Alex yazıyordu. Öbür çocuk kocaman tekerleği olan bir sandalyenin üstündeydi, onun altında da Marco yazıyordu. Koltukta oturan çocuk elinde bir kâğıt tutuyordu. Kâğıtta aynı resmin küçük bir kopyası yer almıyordu. Resmin sağ alt köşesinde bir tarih vardı: Aralık 2014.

Alex şaşkınlıktan taş kesilmişti. Ne diyeğini bilemiyordu. Zihni o anda dediği şeyleri daha önce demiş olma ihtimali karşısında âdetâ felç olmuştu.

İsrarlı bir şekilde şehrîn üzerine yağan yağmur yoldan gelen gürültülerin yerini alırken, "Farkında musın?" diye sordu Marco.

"Bu biziz. Şu andaki...biz! Ben bu sahneyi on sene önce çizmişim!"

Alex bir süre öylece kalıp gözlerini bu ilahî çizime diktı. Sonra bakışlarını aşağıya indirip başını sallamaya başladı. Marco çığınca diğer resimlere bakmaya başladı. Diğer çizimlerin arasında kaderleri saklı olabilirdi, belki de yalnızca kendi kaderleri değil başkalarınıninki de. Biraz sonra buruşmuş bir kâğıdı görünce hareketsiz kaldı.

"Hayır... bu olamaz."

"Ne buldun?" diye sordu Alex. Marco cevap vermedi, bakması için resmi ona uzatmakla yetindi.

Resme baktığında Alex'in benzi attı.

Sayfanın sağ tarafında, etrafı geniş mavi parçalarla çevrili bazı kahverengi şekillerin olduğu yuvarlak bir cisim vardı. Bu cismin çevresi kalın uçlu pastel boyayla iyice belirginleştirilmişti.

Bir gezegene benzıyordu, Dünya olması büyük olasılıktı.

Alex sayfanın soluna doğru baktı.

Parlak kırmızı renkte başka bir yuvarlak mevcuttu ve bu yuvarlığın gittiği yönü gösteren bir iz vardı. Bu iz sanki bir yeri, doğrudan lacivert büyük küreyi işaret ediyordu.

Sayfanın sağ alt köşesinde bir tarih vardı.

"Yarın," dedi Marco. "Dünya'nın üstüne. Daha önce de olmuş, şimdi yine olacak."

"Doğru olamaz, inanmıyorum. Yanlış bu."

"Alex, hiçbir yanlışlık yok!" dedi Marco eline aldığı çizimleri bakması için bir bir arkadaşına uzatırken. "Geçtiğimiz günlerde gittiğin paralel dünyayı çizmişsin. Sonra, iskele, Mary Thompson..."

"Ölmek üzere miyiz?" diye sordu kısık bir sesle.

Marco üzüntüyle dolan gözlerini arkadaşına çevirdi. "Evet, sanırım tam olarak öyle."

Alex aniden gözünün önüne gelen görüntüyle sarsıldı. Sanki kendisinden birkaç adım ötede, hemen Marco'nun yanındaydı. Bu, elinde tuttuğu kartlarla bankın arkasında duran Malezyalı kâhinin görüntüsüydü.

Adamın sözleri, bayramlarda çalınan çanlar gibi kafatasının duvarlarında yankılanıyordu.

Bu arada delici bakışları onu hipnotize ediyordu.

Hepimiz büyük tehlike içindeyiz... Sen önemlisin.

Alex kağıdın elinden yere düşmesini izlerken, "Bu olamaz," diye fisildadı. "Nasıl olur da bunu hiç kimse fark etmez? Sen bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Küçük bir gök taşı çarpışmadan birkaç gün önce de görülebilir. Ama bu Becker'in sözünü ettiği kıyamet olamaz. Burada çok büyük bir gök taşından söz edildiği açık."

"Öyleyse demek ki burada bir yanlışlık var. Bu resim..."

"Alex, çok büyük boyutlara sahip bir gök taşı uzun zaman önce fark edilebilir. Ama... gizli tutulmuş olabilir."

TELEPATİ

“Bu da ne demek oluyor? Hepimiz öleceğiz ama bize hiçbir şey söylemiyorlar mı?”

“Bir şehir sığınağı ya da ona benzer bir şey hazırladılarla bütün gezegende panik yaşanmasına izin veremezler.”

“Ama gezegen zaten panik içinde! Olası bir çarpışmadan haberleri olmadığı halde hem de...”

“Tabii ki. Çünkü üçüncü milenyumda böyle bir hikâyeyi sızmamasının mümkün olmadığını fark ettiler. Bu yüzden felaketten birkaç gün önce her türlü iletişim kesmenin iyi olacağını düşündüler.”

“İyi de kim bunlar? Kimlerden bahsediyorsun?”

“Kim olduklarını bilmiyorum, Alex! Bildiğim tek şey internetin öyle bir gecede kesilmediği. Bir şeyler oluyor. Bazıları kurtulabilir, bazıları da kurtulabileceği hayaline kapılabilir. Ve sen... sen ve Jenny, belki, sizin de bir şansınız olabilir.”

Marco bu kelimeleri dile getirirken profesörün söyle diklerini hatırladı: *Kurtulabilirler ancak ölüm yine de onları yakalayacak.*

Alex gözlerini boşluğa ditti. O güne kadar görmüş ve yaşamış olduğu her şey ortadan kalkmak üzereydi. Marco masaya bir yumruk indirerek devam etti: “Becker deli değildi. Her şey birbirini tutuyor. Eğer Memoria’ya ulaşabilersen kurtulabilirsin, yap şunu. O yeri bulman gerekiyor.”

“Nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyorum.”

“Jenny’ye dön o zaman. Kesin olan şu ki orayı birlikte bulmak zorundasınız. Başkasının kurtulma şansı var mı-

dır, bunun için bir şey söyleyemem. Ama ben kesinlikle gidiciyim."

Alex boşluğa bakmaya devam etti. Gözyaşlarına nasıl engel olacağını bilemiyordu. Ayağa kalktı, eğilip arkadaşına sıkıca sarıldı.

"Hayır."

"Alex, benim şansım yok. Başka bir boyuta geçemiyorum. Geleceği göremiyorum. Ben normal bir insanım ve öleceğim, tipki diğerleri gibi."

Alex hiçbir şey demedi. Arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Ve kaderinin aşağı yukarı aynı olacağını düşünüyordu. Ama şimdi, onun bir şansı vardı: Jenny'ye dönmek ve her neyse o Memoria'yı bulmak.

"Seni çok seviyorum, Marco. Ama sen..."

Marco arkadaşının sözünü kesmek için kafasını salladı. "Bunu yapmalısın. Bu senin yolun. Ona gidebilirsin. Boyutları geçebilirsin. Belki de onun gerçekliğinde hiçbir şey olmayacaktır. Ben zaten buraya mahkûmum. Haydi, Alex. kaybecik zamanın yok."

"Bunu başaramam. Yapamam."

"Git diyorum! Delirtme beni. Kimsenin merhametine ihtiyacım yok!"

Alex şişmiş ve ıslak gözlerini Marco'ya ditti. "Elveda, dostum. Yarın ne olursa olsun sen hep şurada olacaksın," dedi elini kalbinin üstüne götürerek. Sonra döndü ve sessizce kapıya doğru ilerledi.

TELEPATİ

Marco uzaklaşan arkadaşının arkasından baktı. Senelerden beri süren arkadaşlıklarını bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçen kalbi şiddetle sızladı. Video oyunları oynarken attıkları kahkahaları gördü. Mum ışığında korku hikâyeleri okuyarak geçirdikleri geceleri. Arkadaşlarından sadece Alex'in bulunduğu büyükannesinin cenazesindeki ağlamalarını ve sarılmalarını gördü. Her zaman yanında olmuştu. Evden bir daha dönmemek üzere çıkan erkek kardeşten daha fazlasıydı.

"Bekle!" diye bağırdı Marco. Alex kapıyı arkasından kapamak üzereydi. Bu tek kelime ani bir coşkuyla yüklüydü.

Alex şaşkınlık içinde döndü ve geri geldi. Bir saniye içinde salondaydı. "Aklına bir şey mi geldi?"

Marco ona rahatlamış bir havayla ve ışıltılı gözlerle bakıyordu.

"Galiba Memoria'nın ne olduğunu anladım."

31

“Öyle birdenbire mi aklına geldi?” Alex arkadaşının karşısında ayakta duruyordu.

Marco ona dikkatle baktı. “Birileri senin çok özel olduğunu gayet iyi biliyordu. Her zaman bildiler.”

“Ailemden mi bahsediyorsun? İçin doğrusu, onlar derin bir depresyon geçirdiğimi düşünüyorlardı.”

“Ama nasıl olabilir? Nasıl bir anne altı yaşındaki oğluna elektroşok uygulanmasına razi olabilir?”

Alex cevap vermeden çevresine bakındı. Kafası karışmıştı.

“Ailen bu sert müdahaleyi haklı göstermeye çalıştı. Depresyonu bahane ederek görünürde doğru ve etkili bir terapi yardımıyla beyinni yaktı. Bu sana normal geliyor mu?”

Alex bakışlarını yere indirdi, üzgündü, arkadaşının sözlerini düşündü. “Nereye varmak istiyorsun?”

"Sen çıkışken ben de geçmişimizi düşünüyordum. Gözlerim annenin günlüğündeki şu sayfaya takıldı. Bunu daha önce de görmüştüm ama şu anda fark ettiğim bir detay her şeyi açıklayabilir."

"Nedir o?"

"Tam şurada Valeria belirli bir yerden söz ediyor. 'Sihirli yer', öyle diyormuşsun oraya. Günlüğün bu kısmı tedaviden sonraki ilk döneme ait. Valeria şunları yazıyor, harfi harfine okuyorum: 'Kâbuslar, Jenny'den söz etmek, kıyamete dair cümleler kurmak, tuhaf semboller çizmek ve dünyanın sonuna dair senaryolar uydurmak sona erdi.' Ama yalnızca bu değil... Oradaki belli bir cümle beni etkiledi, bana bir işaret verdi. Bu her şeyin anahtarı olabilir. Kendin de oku," dedi Marco arkadaşına günlüğü uzatırken.

"Oğlum o sihirli yerden söz etmeye kesti. Artık oraya gitmeyecek, orayı görmeyecek, her zaman benimle birlikte burada kalacak," diye okudu Alex.

Marco memnuniyetle güldü.

"Bütün çocuklar sihirli yerlerden söz ederler, hayali yerler uydururlar. Belli ki sen de bunu yapıyormusun. Annen senin bu yerden sık sık söz ettiğini duymuş. Tera-piden sonra 'Artık oraya gitmeyecek, orayı görmeyecek, her zaman benimle birlikte burada kalacak,' demiş. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Hangi anne baba çocuğunun bahsettiği perili şatoya *gerçekten* gittiğini düşünebilir? Belli ki çocuğun hayal gücünün ürünüdür bu. Aksi düşünülemez. Ancak..."

“Ancak o bahsedilen yer gerçekten varsa, işler değişir. Memoria sihirli bir yer mi? Bunu mu demek istiyorsun?”

Marco cevap vermedi. Basit bir hipotezden yola çkararak oluşturduğu argümanı takip ediyordu. “Ailen, sıradan insanların yapacağı gibi, iyi olman için hareket etti. Neden bilmiyorum ama böyle yaptılar. Senin problemini çözebilecek bir uzmana gittiler. Gayet normal. Hiç dikkat çekmeyecek bir hareket. Ancak onlar sihirli yerin ne olduğunu gayet iyi biliyorlardı, on sene önce bundan bahsediyorlardı. Şimdi bu yer hakkında başka neler söylediklerini öğrenmek zorundasın. Senin hafızanı sildirdiklerine göre onlara sorman gerekiyor.”

Alex bunun üstünde biraz düşündü. Marco'nun çıkarımı doğru olabilirdi. Denemeye değerdi.

“Tamam.”

“Öğrendiğin ne olursa olsun sezgilerini takip et ve ona git.”

“Ama sen ne yapacaksın?”

“Alex, olan çoktan oldu zaten. Ben de kendi yoluma gideceğim.”

Alex sağ elini arkadaşına doğru uzattı. El sıkışırken, enerjik ve kararlı bakışlarla son kez göz göze geldiler. Bu artık gözyaşları, hüznün ve çaresizlik içinde yapılan bir veda değildi, dünyaya meydan okumaydı.

Alex, Lombardia Caddesi 22 numarada bulunan apartmanın önüne geldiğinde bir detay hemen dikkatini çekti: Hiç gürültü yoktu.

Az öncesine kadar şiddet ve protestolara neden olan bir panik yayılıyordu. Kazalar, kavşaklardaki trafik sıkışıklığı, vatandaşlar arasındaki kavgalar, hiçbir televizyonun onları kameraya almayacağından ve hiçbir gazetenin onlara önem vermeyeceğinden habersiz yollarda yürüyen protestocular.

Ağır ahşap sokak kapısını açıp içeri giren Alex kendini atom bombasına karşı hazırlanmış bir sığınaktaymış gibi hissetti. Mutlak sessizlik. Üç basamak çıkarak erişilen zemin katta, sağ taraftaki daireden gelen gürültü bile duyulmuyordu. Bu dairede gününü sesi sonuna kadar açıp Testament, Slayer, Megadeth ve bunlara benzer grupları dinleyerek geçiren ve bazen evden çıktıığında bile müzik setini açık bırakan yirmi beş yaşında metalci bir genç oturuyordu. Hatta birinci katta oturan kadının televizyonundan duvarları aşarak gelen her zamanki sağır edici ses bile yoktu. Duymak için kullandığı cihazlar ona yetmiyordu, televizyondaki 99 rakamını görene kadar kumandaladaki artı tuşuna basardı. Apartman sakinleri kadının izlediği kanalın yaptığı yayını gece gündüz dinlemek zorunda kalındı.

Apartmanın girişindeki gerçek olamayacak sessizliği bir uluma bozdu. Büyük olasılıkla evde tek başına bırakılan bir köpeğin acı iç çekişiydi.

Alex merdivenlerden çıkarken kazağının arasından içeri sızan kış rüzgârı onu rahatsız etti. Hava geçiyordu ama sesler geçmiyordu. Sanki apartmanın dışındaki dünya kapatılmıştı.

Loria'ların evinin kalın kapısının önüne vardığında, Alex anahtarlarının çantasında olmadığını fark etti.

Ailesiyle yaptığı son tartışmadan sonra evde bırakmış olmaliydi. Zili çaldı.

Cevap yoktu.

Elini zilde basılı tutarak ısrar etti, hareketine karşılık hiç cevap alamadı.

Sağ elinin avucuya hızlı hızlı gözetleme deliğinin altına vurmaya başladı.

“Açın, lanet olsun! Benim!”

Hiç kimse cevap vermedi. Alex içерden gelen sesleri duyabilmek için kulağını kapıya dayadı.

Bazı vuruş sesleri duydu. Belli aralıklarla gelen vuruşlar sesin salondan geldiğini düşündürüyordu.

“Baba? Anne? Açıń kapıyı!”

Alex geri çekildi ve düşünceli düşünceli yere bakmaya başladı. Sonra tekrar kulağını kapıya yanaştırdı. Çekiç vuruşlarına benzeyen seslerin kesildiğini fark etti. Böylece tekrar kapıya vurmaya ve olanca sesiyle bağırmaya başladı. Anahtarlar kilidin içinde dönerek içeri girilmesini engelleyen mekanizmayı açtılar.

Kapı ile pervaz arasında dar bir boşluk açıldı ve annesi, “Tanrım... geri döndün. Gir içeri, gel,” dedi fısıldayarak. Alex memnuniyetsiz bir bakışla içeri süzüldü. Sonra Valeria hemen kapıyı kapadı, ilk önce üst kilidi sonra alt kilidi dörder kez çevirerek kilitledi. Alex annesinin bunu ancak yaz tatiline giderken yaptığını görmüştü.

“Ne halt ediyorsunuz?”

TELEPATİ

Valeria ifadesiz bir sesle, "Baban böyle karar verdi," dedi. Alex çoktan salona koşmuştu. Elinde çekiciyle duran Giorgio gözleri yerinden fırlayacakmış gibi bakan oğluna tek kelime bile etmedi. Pencerelerin üzerinde tahtalar vardı, babası az önce sonuncuyu çakmayı bitirmiştir.

Ailesi eve barikat kuruyordu.

"Neden?" dedi Alex yanaklarını ve burnunu ısıtmak için ellerinin içine nefesini hohlayan annesine.

"Savaş ya da ona benzer bir şey başlamasından koruyor," diye yanıtladı Valeria. Sonra dairenin otomatik ısısını ayarlayan vanaya baktı. "Gitmiş. Duvarların ve yerin soğukluğuna bakacak olursan büyük olasılıkla dünden beri çalışmıyor. Çok geç farkına vardık. Ama ben de depodan büyükanne nin örtülerini aldım. Mahzenimiz ağızına kadar yiyecek dolu. Epeyce dayanı..."

"Ben bu sığınakta kalmam. Saklanmak için dönmedim. Yalnızca bir yanıt istiyacım var."

O anda elektrikler gitti. Bütün panjurları kapatılmış ve pencereleri tahtalarla çivenmiş ev karanlığa gömüldü. Valeria, Giorgio ve Alex kendilerini derin bir sessizliğin içinde buldular. Birkaç saniye boyunca kimse nefes almaya bile cesaret edemedi. Doğalgazın ve telefonun kesilmesinden sonra elektriğin de her an kesilebileceğini düşünerek hazırlık yapmış olan annesi harekete geçti. "Mumları almaya gidiyorum."

Alex çantasını ararken koridorda birkaç adım atmıştı ki ona çarptı. Çantasını alıp sırtına geçirirken Valeria da kibriti yakmaya çalışıyordu.

Giorgio yaklaştı ve Alex'in yüzüne bir ışık hüzmesi vurdu. Babası oturma odasındaki çekmecelerin birinden bir fener bulmuş olmalıydı. Işığı indirdi. Yoğuşmadan dolayı nefesi beyaz bir bulutçuğa dönüşüp havada kaybolurken, "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi otoriter bir sesle. O anda Alex bakışlarını babasının kılere ditti. Onlara nüfuz etmek için yapay ışığa ihtiyacı yoktu.

"Sihirli yer nedir?" diye sordu delikanlı, tüm omurgası boyunca ensesinden aşağı inen bir titreme hissetmeden önce. Çıkışı olmayan bir tünel gibiydi. Karşı koyamadığı manyetik bir güç tarafından itilerek babasının hatırlarına girdi. Sanki Giorgio'nun hafızasından uzanan bir el onu yakalayıp içерilere sürüklüyormuş gibi hissetti. Aynı Cadorna istasyonunda olduğu gibi; tanımadığı bir kişinin geçmişine istemsiz olarak bakmış ve bir hayat kadınıyla birlikte olduğunu görmüştü. Ya da Alex'in Marco'ylayken dağdaki kazanın korkunç hatırlarının içine düştüğü zaman olduğu gibiydi.

Görünmez bir gücün aurasıyla aydınlanmış olan oğlu elindeki feneri yere düşüren babasının hatırlarının çekmecelerini tek tek açarken, Valeria neredeyse uyuşmuş durumda, çaresizce sahneyi izledi. Üçü de fenerin yerdeki loş ışığıyla aydınlanmış olan koridorda hareketsiz kaldılar.

O anda Alex odasındaydı. Küçük bir çocuktur, gazlı kalemleri ve resim defteriyle oynuyordu. Annesi onu yemeğe çağrıryordu ama o geleceği çizdiğini ve karnının açılmadığını söylüyordu. Babası birden koridorda belirip onu kollarından çektiğten sonra poposuna sıkı bir şapla atıp mutfağa sürükledi.

TELEPATİ

"Yetti artık bu gelecek hikâyesi. Eğer yemek yemezsen geleceği falan göremeyeceksin! Anne yemek hazır diyorsa masaya gelinir!"

Alex istemsiz bir şekilde göz kapaklarını kapayıp açtı. Vücutuna ait hiçbir kası hissetmiyordu ama ona rağmen, Giorgio'nun karşısında, ayakta kaldı.

Şimdi bir bahçedeydi, birkaç köpek birbirlerini kovalıyordu, çocukların salıncakta sallanıyorlardı. O bir atlıkarınca daydı, mutlu görünüyordu.

Depresyondan eser yoktu. Diğer çocuklara benziyordu. Çok güzel bir gündü, Valeria bir bankta elindeki moda dergisini okuyordu ve arada sırada Alex'e çok uzaklaşmamasını söylüyordu.

"Seni görebileceğim bir yerde oyna uafakkı! Ve dikkatli ol, kendini incitme."

Çocuk ara sıra banka gidip kafasını derginin arkasından uzatıyor ve annesine gülümşüyordu. Şimdi Giorgio da annesinin yanında oturuyordu.

"Sihirli yere gittim, Jenny de oradaydı. Onunla burada oynamak isterdim, böylece siz de onu görebilirdiniz ama o gelemeyeceğini söylüyor. Yalnızca ikimiz görüşebiliyoruz."

Valeria'nın yüzündeki ifade birden değişti.

"Sana sihirli yerden bahsetmemden hoşlanmuyorsun anne, neden?"

Valeria soruya cevap vermeden acı dolu gözlerle ogluna bakarken çocuk tutkuyla hikâyesini anlatmaya devam etti.

“Jenny sihirli yerin yalnızca bir araya geldiğimizde oluştugunu söylüyor, yalnızca bizim içinmiş, orası bizim dünyamızmış.”

“Artık yeter, Alex.”

“Bir araya geldiğimiz zaman güneş gibi oluyoruz.”

Alex gözlerini önce kapadı, sonra kocaman açtı.

Hatırlaların vagonundan inip geçmişin görüntülerinden uzaklaşırken ileriye doğru baktı.

“Aradığım yanıtı buldum,” dedi kararlılıkla.

Ailesi şaşkınlık içinde bakışırken, bu bakışları kızgınlık veya kararlılığa dönüşmeden kilitli kapıya doğru döndü.

Sanki bir şeyler onların içgüdülerini durdurmuş gibiydi. Hiç tanımlayamayacakları bir şeydi bu.

Valeria bitkin bir şekilde, kolunu oğluna doğru uzatırken, “Yalvarırım, Alex...” dedi üzgün bir sesle, gözleri yaşı içinde. Giorgio gözlerini boşluğa dikmiş çaresizce başına sallamaya devam ediyordu.

Oğulları son bir defa döndü, yalnızca başını çevirmiştir, kilidi açarken sırtı ailesine dönüktü.

“Elveda.”

Bir anda kendisini, anlayamadığı sebeplerden dolayı onu engellemiş ve onu en çok seven kişileri sonsuza kadar terk etmeye hazır buldu. Yıllar boyunca yaşadığı altın kafesten uçmak üzereydi. Suçlamada bulunmak ve hikâyesinin o kısmını tekrar inşa etmek için zamanı yoktu.

TELEPATİ

Kiyamet yaklaşıyordu. Ve artık Alex, Memoria'nın ne olduğunu biliyordu.

*Her nerede olursak olalım, sen ve ben, Jenny. Birlikteyiz.
Geliyorum.*

32

Alex sokağa çıkar çıkmaz apartmanın içindeki sıradışı sessizliğin dışında olan bitenle ilgili olduğunu anladı. Artık bankanın önünde kavga yoktu, çığlıklar yoktu. Delice ve isterikçe ortaya çıkan panik durulmuştu.

Artık terör vardı.

Alex, Piola Meydanı'na yöneldi ve yürürken çevresindeki insanların ne yaptıklarının farkına vardı.

Bakışlarını gökyüzüne dikmişlerdi.

İnsanların yüzlerine sonun yakın olduğu bilinci yerleşmişken, o da bakışlarını kaldırıldı.

Herkes yollardaydı, herkesin yüzü soluktu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve ağızları şaşkınlık ifadesiyle donmuş halde, üzerlerine çarpacak olan şekilsiz gök taşına bakıyorlardı.

Gök taşı hâlâ uzaktaydı ama tehditkâr görünüyordu. Gökyüzüne saplanmış gri bir taşa, mavi kubbeyi delen bir lekeye benziyordu. Onun gelişindeki fon renkleri en çekici günbatımı renkleriyle aynıydı, kırmızı ve mor renkli bir tuvali, parıldayan derin çizgilerle yırtıyor gibiydi. Etrafindaki bulutlar durmaksızın mavi ve gri yumaklar oluşturuyordu.

Ama hiçbir bulut onların gözleri ile kaderlerinin yeni efendisi arasına girmeye cesaret edemiyordu. Hiçbirinin olağanüstü ve ilk zamanlardan bu yana ürpertici görünütsünü karartacak cesareti olmadı. Kütleler dağılıyor ve tekrar birleşiyor, genişliyor ve daralıyorlardı.

Siyah mantoyu giyen kişi sahneye hükmediyordu. İnsanlığı yüzyıllar boyunca sessizlikle kaplayacaktı. İnsanların son yargıçiydi ve kanunları uygulamaya geliyordu. İlk defa herkes eşit olacaktı. Nükleer bombaya karşı sıaginağı olan kurtulamayacaktı, yeraltında gizlenmiş olan da başaramayacaktı. Politikacılar, din insanları, bilim insanları ve insan kobaylar, çarışmadan sonra her şeyi tekrar başlatmak için seçilmiş olanlar, tahsis edilmiş şehir-sığnaklar içinde bile olşalar hiçlik tarafından yutulacaklardı. Dünya tarihi boyunca en yıkıcı etki geliyordu ve hiç kimse bundan kaçamazdı.

Alex şaşkınlıkla gökyüzüne bakan insanların arasından geçerek Piola Meydam'na ulaştı. Jenny'ye dönmek için sadece bir ihtimali olduğunu biliyordu: Heathrow'a dönmek için yaptığı gibi zihinsel olarak onun boyutunu inşa etmesi gerekiyordu.

Ancak zihni karmakarışık bir oda gibiydi. Görüntüler, hatırlalar ve her çeşit duygusal içinde düşümleniyordu. Onu Jenny'ye götürecek köprüyü bulabileceğini umduğu tek bir yer vardı: Porta Venezia'daki bahçelerde bulunan gözlemevi.

Bu stratejinin işe yarıyip ona ulaşabileceğinden hiç de emin değildi. Ama denemesi gerekiyordu.

Alex kalabalığın arasında koşmaya başladı.

Gran Sasso Caddesi'nden Buenos Aires Kavşağı'na doğru koştu. Yol boyunca terk edilmiş arabalar, bisikletler ve motosikletler oldukları yerde bırakılmışlardı, trafik ışıkları kapalıydı ve kıyamet görüntüsü karşısında afallamış insanlar bu tabloya karanlık ve sessiz bir hava veriyorlardı. İnsanlık teslim olmuştu.

İnsanların korkulu ve temkinli sesleri yavaş yavaş tekrar yükselmeye başladı. O gök taşını kendi tanrıları yerine koymuş gibiydiler ve bu yüzden onu rahatsız etmekten çekiniyorlardı.

Alex, Argentina Meydanı'na varmıştı. Art arda dizili olan ve artık sunacak hiçbir şeyi bulunmayan dükkanların vitrinleri, şu anda yalnızca insanlığın sessiz, yüzeysel, materialist göstergeleriydi. Alex'in öünden boş bakan çocukların gözleri, yaşlıların pes etmiş yüzleri ve dehşete kapılmış yetişkinlerin ifadeleri geçit töreni yapar gibi geçiyordu. Şehrin yaşadığı o sakin an sanki fırtına öncesi sessizlik gibiydi, hysteri tekrar şarj oluyordu.

Lima Meydanı'nın yakınlarında çıplak göğüslü, sırtının yarısına varan uzun saçları olan bir genç elinde beyzbol

sopasıyla yukarıda doğru bakarak bağırıyordu: "Gel, lanet olası! Seni bekliyorum! Senden korkmuyorum!"

Alex ona görünmeden arkasından geçti. Birkaç metre ötede birkaç kişi ellerindeki telefonların kameralarıyla manzarayı kaydediyorlardı. *Unutulmayacak görüntüler*, diye düşündü Alex ama hiçbir haber kanalı o görüntülerin özel haber olarak o akşam yayılmayacaktı.

Alex, Porta Venezia'ya doğru ilerlerken insanlar seslerini tekrar kullanmaya başladıklarında, her birinden farklı yorumlar işitti. Bazıları korkulacak bir şey olmadığını savunuyorlardı. ABD'nin bu gök taşıının gelişini kesinlikle öngördüğünü ve ateş menziline yaklaştığında bazı füzelerin kalkıp onu yok edeceğini söylüyorlardı. Başkalarıyla dün-yanın hareketinin gök taşı Atlantik okyanusuna düşürecekini zannediyorlardı. Bunun sonucunda İber Yarımadası su altında kalacaktı. "Olsun," diyorlardı. "Yeter ki tsunami buraya varmasın."

Alex koşmaya devam etti. Halka ait bahçeye vardığında kapısının kapalı olduğunu gördü. İçeriye girmeliydi.

Son gücüyle kendisini yukarı çekti. Saçları taş duvarın ötesinde bulunan bir ağaçın kurumuş dalları arasına sıkıştı. Kollarıyla kendisini itip çakıl taşlarının üzerine atladı.

Planetario'nun kubbesi gözlerinin önündeydi.

Girişi açıktı. Alex okullar için, hiç gerçekleşmeyecek olan bir konferansı duyuran reklam panolarının arkasına geçerek birkaç temkinli adım attı. Sonra arkasında küçük bir perde bırakarak ikinci kapıdan geçti. Artık içerideydi. Oda karanlığa gömülmüşü fakat terk edilmiş görünüyordu.

Sahnenin ilerisinde, üç veya dört sandalye ötede, evsizler yatıyordu. Neyse ki uyuyorlardı.

Evsizlerin, uyandıkları takdirde bile onu göremeyecekleri bir köşeye yerleşirken "Başarmalıyım," diye fisildadı.

Dışarıdan gelen uyarıcıları engellemek ve konsantre olmak için gözlerini kapadı ama aklına sürekli olarak gök taşının soğuk ve kudretli görüntüsü geliyordu. Görüntüden kurtulmaya çalıştı fakat dişinin dönmesine engel olan sıkışmış bir slayt gibi hep orada kalmıyordu.

Sonra başını arkaya yasladı ve hafifçe göz kapaklarını aralayarak tavana baktı. Gökyüzünü yapay olarak canlandıran mekanizma devre dışıydı ama küçükken ilk defa Orion Takımıyıldızı'nu gördüğü tavan aynıydı. Çaresizce dönmeye çalıştığı boyutta, Jenny'yle kısa zaman önce hayranlıkla baktıkları gibiydi. Bir an her şeyi sırasıyla tekrar gördü. Jenny'nin gözleri. İlk öpücükleri. Triskele. Samanyolu. Parmaklarının arasında kitlenen parmakları.

Girdap onu sıradışı bir kuvvetle sardı. Seslerin ve konturları olmayan renklerin bulunduğu bir tünelin içine attı.

Bu arada isimsiz binlerce yüz üzerine düşerek içinden geçiyordu.

Alnının sağında çok büyük bir acı hissederek uyandı.

Yatağında oturuyordu.

Gerceği netleştirmeye çalışlığında *alternatif* odasında bulunduğu fark etti. Bakışları hemen çalışma masasının yanında duran rafa odaklandı. Yılın atleti ödülü yoktu. Karşılığında ise, duvarda asılı bir altın madalya vardı.

TELEPATİ

Ayağa kalkıp yazılı okumaya gitti. YÖRESEL BASKET TURNUVASI-BİRİNCİ yazıyordu.

Alex bir an için sırıttı. Onun boyutunda o finali tek bir puan farkıyla kaybetmişlerdi. Onun yaptığı son üç sayılık atışta düdük çalmış top potaya vurmuş ve birkaç santimetre farkla dışarıya çıkmıştı. Jenny'nin bulunduğu boyutta o birkaç santimetre onların lehine yer değiştirmiştir.

Kızın sesi birdenbire beyin zarını deldi.

Alex, seni duyuyorum. Döndün! Lütfen öyle olduğunu söyle.

*Evet, buradayım. Uyandığım zaman kendimi odamda buldum.
Neden birlikte değiliz?*

Kaçtım. Beni tanımadığın, Planetario'da bana neredeyse saldırdın.

*O ben değildim, Jenny. Kontrolümü kaybetmiştim. Neredesin
şu anda?*

Saklandım. Şehirde bir çeşit sokağa çıkma yasağı var.

Nasıl yani?

*Neden bilmiyorum ama herkes evlerine kapandı, gökyüzü tuhaf
görünüyor, sanki kasırga ya da daha kötü bir şey gelişmiş gibi.*

Burada da aynısı olacak, kahretsin. Seni nerede bulabilirim?

Burada da olacak olan ne?

Sana sonra açıklayacağım. Nerede buluşabiliriz?

*Bilmiyorum. Uzun uzun yürüdüm, bir tren istasyonunun
önüne geldim. Mavi bir tabelanın üstünde "Lambrate" yazıyordu.
Sonra oradan bir yere sapmadan düz ilerledim.*

Sokağın adını gördün mü?

LEONARDO PATRIGNANI

Evet, Rombon sokağı. Sanki savaş olmuş gibi, her yerde askerler var...

Askerler mi?

Evet çeşitli hoparlörlerden herkese evde kalmaları için emir veriliyor. Görünüše göre hükümetin emriymiş. Ulusal güvenlik için.

Çok saçma.

Yalvarırım, gel. Beni otoyol işaretinin yakınındaki bir köprünün altında bulacaksın.

Anladım, otoyol çıkışına yakınsın.

Çabuk ol, Alex. Korkuyorum. Yolun kenarında çalılıklar var. Askeri araçlar geçerse oraya saklanacağım.

Elimden geldiğince hızla olacağım.

Alex alelacele yola çıktı nefese nefese koşmaya başladı. Piola Meydanı'na doğru ilerledi, sonra Lambrate'ye gitmek için Pacini Sokağı'na saptı.

Şehrin üzerine çöken sessizlik buz gibi bir ölüm hissi aktarıyordu. Başını kaldırıp gökyüzüne baktığında yalnızca toplanmakta olan kara bulutları gördü. Gök taşını görmesini engelliyorlardı. Sessizliği bozan ani siren sesini megafondan yükselen anlaşılmaz bir uyarı takip etti. Ses arkasından geliyordu ama oldukça uzaktaydı.

Alex bu sırada tren istasyonunun cephesini görüyordu. Meydanı boydan boyan gezenken çevredekilerin pencerelerinin panjurlarını sık sıkı kapamış olduğunu gördü. Kendi boyutundaki ailesinin eve kurdüğü barikatı hatırladı.

İssız şehirde yalnızca onun ayak seslerinin ve sıklaşan nefesinin sesi duyuluyordu. Zaman zaman yükselen siren

seslerini duyurular takip ediyordu. Alex ne kavşaklarda duruyor ne de trafik ışıklarının yeşil mi yoksa kırmızı mı olduğuna bakıyordu. Gerek yoktu. Yollarda araçların gölgesi bile yoktu. Köprünün altından geçip Rombon Sokağı'na çıktığında çığlıklar duydu. Yavaşladı ve seslerin geldiği yöne, uzaklara bakmaya çalıştı. Sol tarafında Udine Meydanı'na giden yolu görebiliyordu. Ses oradan geliyordu. Onu görebiliyordu: elinde tüfeğiyle uzun saçlı, çırılıçılak bir adam. Aşağı yukarı iki yüz metre ileride, yolun ortasında duruyordu. Alex kendisini kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra tekrar adama bakmaya başladı ve aklında ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Sinir krizi geçiriyor gibiydi: "Mahşer günü gelecek ve Tanrı'nın arabaları lanetli ruhları almaya gelecek! Ve Melek kurtuluş getirecek! Mesih İsa, benimle birlikte insanlarımı ve kardeşlerimi kollarının arasına kabul et..."

Alex o haykırışın sonunu bile duyamadan ortada beliriveren askerî araçtan inen iki asker adama ateş açtı. Adam yere yığıldı.

Alex arkasını dönüp koşmaya başlamadan önce, "Kahretsin," diye fisıldadı.

Bütün gücüyle koşmaya devam ederek servis istasyonunu, halk pazarını ve bir dizi mağazayı geçti. Sonunda Jenny'yle sözleşikleri köprüye geldi. Döndü. Kamyonet yolun başındaydı. Ona doğru geliyorlardı. Onu görmüşlerdi.

"Jenny! Jenny! Buradayım, Jenny!" diye bağırdı olanca gücüyle.

Kız bir çalılığın arkasından çıktı ama Alex karşı taraftan da gelen bir askerî araç görmüştü.

Birbirlerine doğru koştular.

Araç onlara doğru ilerlerken Alex, Jenny'yi kollarının arasına aldı. Kız onun sarılmasıyla kendinden geçmişti ama Alex'in omuzlarının arkasından birkaç yüz metre uzaklıkta adamı öldüren askerî aracı gördü.

Etrafları sarılmıştı.

Kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu.

Şehrin terk edilmiş bölgesinde, çevreleri ateş etmeye hazır askerlerle sarılmış iki genç birbirlerine sarıldılar.

Kamyonetten ilk atlayan iri yarı, üniformalı bir adam oldu, onu takip eden askerler gençlerin çevresinde yarım ay şeklinde dizildiler.

“Ateş!” diye emir verdi adam. Alex, Jenny'nin gözlerine baktı. Onları öldürmek istiyorlardı. Ama neden? Yollarda bağışan çılgın fanatikler değillerdi. Silahlı değillerdi. Sığınak arayan iki gençler yalnızca. Hiç anlamı yoktu. Tipki altı yaşındaki bir çocuğa kendi ailesi tarafından elektroşok tedavisi uygulanmasının anlamı olmadığı gibi. İki düşünce birbirine eklenince Alex yeni bir gerçeğe ulaştı. Bir grup asker ile ailesi arasında ne gibi bir bağ olabilirdi? Hiç. Belki de yanıt buydu. Bir düşman yoktu, her şeyi saran kara bir delik gibi aynı son onu takip ediyordu.

Jenny'nin gözleri korkuya açılmıştı, dizleri titriyordu, kollarını çocuğun bedenine sarmıştı.

İçime bak... diye düşündü Alex.

TELEPATİ

Askerler onları öldürmek üzere parmakları tetikte, silahlarını nişan almışken gözleri kilitlendi.

Kucaklaşmalarından bir ışık oluştu ve bulundukları yerin etrafına dağıldı. Bir dizi ışık hüzmesi farklı yönlere doğru yayıldı. Kısa bir süre sonra yolları, evleri ve üzerindeki gökyüzünü kaplayan beyaz, devasa bir ışık kubbesi olmuştu.

Bir asker, "Ne... ne halt o-oluyor?" diye kekeledi.

"Bilmiyorum..." dedi öldürme emrini veren komutan.

Aralık ayının soğuk öğleden sonrasında güneş çoktan çekilmişti ama Jenny ile Alex'in birliğinden doğan ışık çevreyi aydınlatmıştı.

Askerler gözleri boşluğa dikili bir halde hareketsiz kalmışlardı.

Bir anda aldıkları bütün emirler, gördükleri eğitimler, etkileri yeminler, uymaları gereken kurallar zaman içinde gömülü hatırlara dönüştü. O inanılmaz güç bütünuzularını paralize ediyordu. Hiçbir asker onlara ateş etmedi, birkaç saniye sonra makineli tüfeklerini yere düşürdüler. Kolları yanlarına düşmüş, bacakları ışıklı aurada kaybolmuş, ayakta, tek bir adım atmadan yanyana kaldılar. Kasları ağırlaşmıştı, engellenmişlerdi. Onları taşlaştıran kuvvette hiçbir hazırlıkla karşı gelinemezdi.

Sihirli yerdeydiler.

Ben ve Jenny, sihirli yerdeyiz, birlikte.

33

Jenny ile Alex birkaç saniye bu gerçeküstü sahneye baktıktan sonra bir göz işaretiyile her ikisi de aynı yöne doğru fırladı. Askerleri neler olduğu hakkında düşünür vaziyette bulundukları yerde bırakıp köprüden uzaklaşmışlardı.

Sanayi bölgесine doğru koşarken Alex, *İnanılmaz, sanki onlara uyuşturucu verdik*, diye düşündü. Ana yoldan onları mahallenin içine götürüren tek yönlü bir yola saptılar. Birkaç evin ve fabrikaların bulunduğu bir alana geldiler.

Nefes nefese kalan Jenny, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Saklanıyoruz."

Alex hiç tereddüt etmedi; bu boyuttaki şehrin on altı yıl yaşadığı şehirden fazla farkı yoktu. Çıkmaz sokak işaretti

TELEPATİ

bulunan özel bir yola döndüklerinde, aslında çok iyi bili-
diği yer altı geçidinin girişine geliyorlardı. Geçidin girişini
buldu. Duvarları grafiti ile dolu olan merdiven, tünele doğru
iniyordu. Tünel eski bir demiryolu hattının altından geçi-
yordu. İki yüz metre ileride çıkış vardı. Aşağıda herhangi
bir askerî aracın onları bulması zordu.

Merdivenlerden inince durup yere oturdular, sırtlarını
tünelin duvarına yaslamışlardı. Duvardaki bir yazıda RE-
BIRTH yazıyordu: Yeniden doğuş.

“Bu Memoria’ydı Jenny! Memoria sayesinde kurtulduk!
Memoria ikimiz. Bizim birliğimiz.” Alex kızın önünde diz
çöktü. “Ben... ben elektroşok yüzünden her şeyi kaybetmiş-
tim. Çocukluğumun bütün hatırlarını.”

“Elektroşok mu? Ama kim böyle...”

“Ailem, Jenny. Ailem yaptı. Garip geldiğini biliyorum
ama anlamaya başladım. Bizi mahvetmek isteyen birileri
ya da bir şey var.”

“Alex, ben... Kimse bana küçükken elektroşok vermedi.
Çocukluğumu gayet iyi hatırlıyorum, senin sesini duymaya
yalnızca birkaç yıl önce başladım, ilk bayılmalar sırasında.”

“Tabii ki!” Alex'in bakışları birden aydınlandı. Gözleri
boşluğa doğru bakarken o inanılmaz hikâyenin film rulosunu
tekrar sararak olayları baştan izliyordu. Jenny onu sessizce
izledi, bir karara varmasını bekler gibiydi.

“Çok açık,” dedi çocuk. “Biz her zaman iletişimdeydik
çünkü elektroşoktan önce ben kendi boyutumdaki başka bir
Jenny'yle konuşuyordum. Ve onunla tam o Planetario'da
buluşmuştum, bu yüzden seninle orada buluşunca kuvvetli

bir *déjà vu* duygusuna kapıldım. Sanırım, sen daha önce hiç İtalya'ya gelmedin...”

“Hiç, bundan eminim,” dedi Jenny. “Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

Alex bir süre durdu, genç kızın şaşkın gözlerine baktı ve doğruya söyleme zamanının geldiğini anladı.

“Benim boyutumda... sen altı yaşındayken ölmüştün.”

Jenny şaşkınlık içinde delikanlıya baktı, sanki sözleri hâlâ yaratması gereken etkiyi yaratamamışlardı.

“Bunu sana söylemek için bekledim çünkü durum oldukça karışıktı...”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu kız soğuk, uzak bir sesle, bakışlarını kaçıracak.

“Sana triskeleyi gördüğümü söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Artık benimle konuşmak istemiyordun ama bunu duyuncu ikna olmuştun.”

“Evet.”

“Onu senin evinde gördüm. Daha doğrusu Mary Thompson'ın evinde. Benim boyutumda o evde şimdi senin dadın yaşıyor. Sen altı yaşındayken öldün, ailen de oradan taşındı.”

“Neler saçmaliyorsun sen? Bu olanaksız. Hiçbir anlam yok. Hem... nasıl... nasıl ölmüş olabilirim?”

“İnan bana, hiçbirini uydurmuyorum. Ben küçükken onunla iletişim kuruyordum. Seninle değil. Biliyorum saçma, sanki iki farklı insandan söz ediyormuşum gibi.”

Jenny sinirle tırnaklarını kemiriyordu, sonra sırtını döndü. Önlerindeki duvarda devasa harflerle birleşik olarak yazılmış başka bir grafiti vardı: SONSUZAŞK.

Yeniden Alex'e doğru dönen Jenny, "Kimim ben öyleyse?" diye sordu.

"Elektroşoktan altı yıl sonra telepatik yeteneklerimi tekrar kazanınca benim boyutumdaki Jenny'yle iletişime geçemedim çünkü *sen*... ölmüştün. Ama belli ki, bir şekilde sende ondan bir parça ya da paylaştığınız bir şey var. Bu her neyse onun ölümünden sonra seninle iletişime geçmemeye izin verdi."

Kız aniden ayağa kalktı. Gitmek istermiş gibiydi.

Alex ona, "Jenny," diye seslendi, akıl almaz gerçeği reddetmesine sebep olan korkuyu sezerek. "Çok zamanımız kalmadı."

Kız onu önemsememi, Alex yanına gidip omuzlarından tuttu ve ona doğru dönmesi için, düşündüğünden daha sertçe zorladı. Gözleri bir an için derinliklerde kesişti.

Alex'in bakışları karardı. Bir fotoğraf belirginleşirken, göz kapakları titremeye başladı.

Çerçeve içindeki bir resimdi bu. Bir insanın görüntüsü o karenin içinde netleşmeye başladı. Bir kız vardı. Göğsünde 7 numara yanan mavi bir mayo giyiyordu.

Alex daha aşağıya baktı. Bir kürsü vardı. Kız kürsünün en üst basamağında duruyordu. Bu Jenny'ydı.

Delikanlı aniden kendisini fotoğrafın içine çekilmiş gibi hissetti. Nasıl olduğunu anlamamıştı ama kendisini kürsünün *üzerinde* buldu. Kazananın gözlerinden etrafa

bakıyordu. Uzakta olan flamanın üzerinde 21. OKUL MÜ-SABAKASI yazıyordu ve bir grup insanın arkasında sekiz kulvara bölünmüş yüzme havuzu görünecekti. Adını haykıran ailesinin ve akrabalarının oluşturduğu kalabalığa hayranlıkla bakıyordu.

Alex başını sallamayı denedi ama o hatırlada paralize olduğunu hissetti.

Sonra her şey karardı ve şekillerin tekrar netleşmesi için birkaç saniye beklemek zorunda kaldı.

Bir ağaç vardı. Bir sıra ağaç vardı. Bakışlarını sağa çevirdiğinde orta yaşı, iyi giyimli bir çift gördü. Onların arkasında siyah tören elbiseleri giymiş birkaç çocuk vardı. Çocukların sağında, bir rahip, cübbesini çamurlu toprakta sürüklüyor ve ayakkabısını çamura basıyordu. Elinde, içinde tütsü bulunan metal bir kap vardı. İki çukurun yanında durdu. Her birinin yanında bir grup yetişkin tarafından içine indirilmek için bekleyen bir tabut vardı. Bir kadın yaklaştı ve burnunu sildikten sonra: "Büyükanne ve büyükbaban seni her zaman çok sevdi..." dedi.

Her şey tekrar karardı. Birbiri ardına bazı net olmayan görüntüler beliriverdi. Manzaralar. İnsanlar. Daha geniş manzaralar. Daha büyük insanlar.

Sessizlik ve karanlık saniyeler.

Hiçlik.

Sonunda aradığı hatırlayı görebildi. Bu defa bir film sahnesiymiş gibi seyretti, kendisi yaşamadı. Sesler boğuktu ama anlaşılıbilliyordu, renkler ve konturlar fazlaıyla gerçekçiyydi.

TELEPATİ

“Mary, kurabiyeler hazır mı?” diye bağırdı küçük Jenny. Salon-daki sehpanın önünde diz çökmüştü, boya kalemleri her tarafa saçılmıştı, öninde beyaz bir sayfa duruyordu.

“Neredeyse, aşkım, neredeyse hazır...” diye yanıtladı kadın mutfaktan, o sırada küçük kız ayı ile sincaptan söz eden tekerlemeyi söylemeye başlamıştı.

“Mary?” diye bağırdı küçük kız.

“Efendim, küçüğüm?”

“Biliyor musun, dün sihirli yerdeydim.”

“Tabii ki biliyorum tatlı kızım. Dün gece yatmadan önce söylemiştin bana.”

“Doğru değil, sana bunu söylememiştim, şimdi söylüyorum! Sihirli yerin gerçek bir yer olmadığını biliyor musun?”

“Sanırım bana bundan söz etmişsin.”

“Hayır, doğru değil. Offf... yalancı, yalancı, yalancı! Sen sihirli yerin ne olduğunu bilmiyorsun, oraya hiç gitmedin. Hem seninle olması mümkün değil! Benim olmam şart...”

“Ya, öyle mi? Niye?”

Mary Thompson elinde bir tepsiyle salona girdi, içinde dumani tüten iki fincan çay ile bir kase dolusu kakaolu kurabiye vardı.

“Kurabiye! Sonunda...”

“Niye bu sihirli yerde senin de olman gerekiyor?”

“Çünkü sihirli yer bir yer değil! Gördün mü, bilmiyorsun işte.” Küçük kız güldü. “Gördün mü senin hiçbir şeyden haberin yok, hepsini benim anlatmam gerekiyor.” Küçük kız gülmeyi bırakıp kurabiyesini çaya batırdı.

“Öyleyse anlat bakalım...”

"Sihirli yer yalnızca ben ve Alex'le ilgili. Birlikte olduğumuz zaman her şey çok güzel oluyor. Hepsi burada oluyor." Jenny kafasını işaret etti.

"Anladım... muhteşem bir şey. Ama sen bunu bana daha önce anlatmışsun."

"Hayır, doğru değil! Tamam... seni affediyorum. Kurabiyeler çok güzel olmuş, Mary."

"Teşekkür ederim, beğendiğine çok sevindim."

"Bayılıyorum! Ama bu çayın tadı çok iğrenç! Annem mi almış bunu?"

"Hayır, prenses, bu çayı ben özel olarak hazırladım. Ayrıca öyle kelimeler kullanmamalısın..."

"Evet, ama biraz... acı... garip bir tadı var."

"İç güzelim, iç, sana iyi gelecek."

"Sonra bana büyük köpeğin hikâyesini anlat hani... hani... Mary!"

"Evet, küçüğüm?"

"Ma-ma... Mary... nefes alamı..." Yüzü moraran küçük kız öksürürken elini mutluluk içinde gülümseyerek çayını yudulamaya devam eden dadısına doğru uzattı. Onun çayında zehir yoktu.

Alex bitkin bir sesle, "İşte eksik olan hatırla buydu," dedi.

Jenny sanki hipnoz altındaymış gibi ona şaşkınlıkla baktı. Yavaş yavaş kendisine geldi ama başı taş gibi ağırdı ve çok ağriyordu.

"Tam düşündüğüm gibi."

"Ne... nedir o?"

"Artık hatırlarımda, Jenny," dedi Alex. İki beden arasında tekrar bir titreme yaşanırken gençlerin gözleri bir kez daha birleşti.

"Sen de bak," diye fisıldadı Alex. "İçime bak."

Kızın her şeyi göreceğini biliyordu.

Yerin altı aniden karanlıklaştı. Jenny'nin zihni âdetâ yerinden sökülp içinde karşı gelinemeyecek kadar kuvvetli bir muknatis varmışçasına, Alex'in kafasına sürüklendi. Aniden kendisini ve o boğulup yere yiğilken parmağını bile oynatmadan elindeki çay bardağıyla ona bakan dadısını gördü. Başı döndü, mide bulantısıyla yere çömeldi. Sonra aniden gözlerini açtı.

"Hayır, olamaz!"

"Biliyorum, çok üzücü..."

"Hayır! Hayır! Bu çok anlamsız! Mary... bana tapardı!"

"Belki birileri onların beyinlerini yıkadı. Mary'nin, benim ailemin... bütün bunların arkasında çok büyük bir şey olduğuna inanıyorum."

"Tanrım... bu çok çılginca. Senin gerçekliğinde ben öldürüldüm. Saçmalık!"

"Sakin ol, Jenny... şu anda burada benimlesin."

Uzaktan gelen siren sesinin yanklarını duyan Jenny aniden döndü.

Ayağa kalkmak istedî ama Alex onun kolunu tuttu.

"Bekle. Her şeyi görmedin," dedi yüksek sesle. Genç kız ona şaşkınlıkla baktıktan sonra gözleri son kez birleşti.

Jenny resmi gördü.

LEONARDO PATRIGNANI

Malezyalı kâhini gördü.

Odadaki bilgisayarların önünde oturup dünyanın sonu hakkında tartışan Alex ile Marco'yu gördü.

Jenny gözlerini tekrar açtığında konuşacak hali kalma-
mıştı. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

“Artık her şeyi biliyorsun. Gidelim buradan.”

34

Alex ile Jenny tünelden çıktıktan sonra başlarının üzerinde şimşekler çakıyordu, yağmur Milano sokaklarını ıslatmaya başlamıştı. Etraflarında, birbirlerine benzer fabrika binaları vardı. Önlerindeki büyük kapılar geniş kamyonlarla dolu park yerlerine açlıyordu.

Sanayi bölgesini arkalarında bıraktıklarında soğuk bir rüzgâr yağmura karışıyordu. Sonra şehirden ayrılmak için otoyola doğru ilerlemeye başladılar. Etraflarında yalnızca asfaltın üzerine kararlılıkla düşen damlaların sesi vardı. Araba yoktu. İnsan yoktu.

Birkaç yüz metre ileride yol bir üst geçidin altından geçip çalılık ve ıslak araziler arasında devam ediyordu.

TELEPATİ

“Nereye gidiyoruz?” diye bağırdı Jenny. Bir yandan da tek eliyle ıslanan saçlarını geriye itiyordu.

“Şehirden uzağa. Burası asker dolu.”

Alex üst geçide yaklaşırken adımlarını yavaşlattı.

Jenny onun elini bıraktıktan sonra pantolonunun cebinden saçları için mor bir toka çıkardı. Saçlarını toplarken gözleri yaştan ve yağmurdan sırlısklam olmuştu.

“Ölüyor muyuz, yani?”

Alex sertçe öksürdükten sonra ona yaklaştı. Islak giysileri üstüne yapışıyordu, kendini güçsüz ve tükenmiş hissetmeye başlamıştı.

“Ben... bilmiyorum, Jenny. Anlayamıyorum. Eğer bir şey olacaksa ben burada seninleyim.”

“Nasıl yani?” kızın kafası karışmıştı.

“Memoria, sihirli yer, sen ve ben birlikte... Bir şeylerin değiştirmeliyiz, bir şeyler olmalı... Bilmiyorum, kahretsin!”

Alex üst geçitten ileriye, ateş dolu gökyüzüne baktı. Gökyüzünden asit gibi ve kötü kokan bir yağmur yağıyordu. Gök taşı hâlâ oradaydı, iyi görülebiliyordu. Kor halinde dünyaya çarpmayı bekleyerek dünyanın etrafında dönen kocaman bir kütle. Hiçbir şey değişmemiştir.

“Belki biz değiliz... belki Memoria yok.”

“Kendimize gelebileceğimiz bir yer bulmalıyız. Bir ev ya da ona benzer bir şey. Burada kalamayız.”

Alex başını salladıktan sonra Jenny'ye yaklaşıp onu alnından öptü. Şimşekler tehditkârca birbiri ardına çakar-

ken kız gözlerini kapayıp bir süre başı çocuğun göğsünde dayalı kaldı.

Sessizlik içinde yürümeye başladılar.

Otoyol boyunca hızlı adımlarla ilerlediler, bir sapak ve araba yıkama yeri geçtiler.

Bütün düşüncelerini sıfırlamaya çalışarak, benzin istasyonun ötesinde, uzakta birkaç ev görünene kadar yürüdüler. Beyaz bir tabelanın üzerinde siyah harflerle yazılmış bir yazı vardı. Bir yer adı olmaliydi.

Jenny, "Gidelim, Alex... oraya," dedi.

Yolun ilk birkaç metresini geçer geçmez sokağa çıkma yasağının orada da uygulandığını fark ettiler çünkü yollar bomboştu, dükkanlar kapalıydı ve evlerin panjurları indirilmişti. Bir gazete bayi hâlâ açtı ancak sahibi ortalarda görünmüyordu.

Yolun sonunda birdenbire bir ışık belirdi.

"Bu da ne?" Jenny, Alex'in koluna sarıldı.

"Döñüyor gibi. Fara benzıyor... sanki... kahretsın, devriye! Burada da askerler var."

Kaybedecek zamanları yoktu. Araç hâlâ uzaktaydı ve farın ışığı henüz onlara ulaşmamıştı. İşık hüzmesi sağ tarafındaki iki katlı binaları aydınlatırken, Alex Jenny'yi kolundan yakalayıp yolun diğer tarafına sürüklendi. Onlardan birkaç metre ileride köyün merkezine giden dar bir yol vardı. İlkisi birden bu yola sapıp arkalarına bakmadan koşmaya başladılar. Daha büyük bir yola çıktılar. Orada da hiçbir yaşam belirtisi yoktu. İnanılmaz sessizlik ara sıra fırtına ve gök gürlemesinin çıkardığı gürültüyle bölünüyordu.

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Jenny.

"Buralarda sığınacak bir yer bulmalıyız."

Jenny çevresine bakındı. Yolun öbür tarafında bir dizi villa vardı. Aralıksız olarak yağan yağmur evlerin bahçelerini ıslatıyor, posta kutularına ve çatılara vuruyordu. Panjurlar kapalı duruyordu.

"Şu tarafta, Alex..."

"Ne?"

"Şu pencere! İçerde ışık açık. Görebiliyor musun?"

Alex ıslak saçlarını arkaya itip uzağı daha iyi görebilmek için gözlerini ovaştırdı ve Jenny'nin işaret ettiği noktayı görebilmeyi başardı.

"En azından burada elektrikler kesilmemiş..." diye fısıldayarak yorum yaptı.

"Gidelim!" Jenny kararlıydı. Hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Alex uzaklaşan kızın arkasından, "Sokağa çıkma yasağı var, açmazlar!" diye bağırdı. Jenny bu sırada evin girişine varmıştı bile.

Alex, Jenny'nin güçlü yumruklarla kapıya vurmaya başladığını gördü. Yanına yaklaştı.

"Kim var orada?" Kısa bir sessizlikten sonra içерiden ses gelmişti.

"Beyefendi..." diye cevap verdi Jenny. "Biz iki genciz. Yalvarırım, bardaktan boşanıcasına yağmur yağıyor, lütfen içeri girmemize izin verin."

Yanıt yoktu.

“Beyefendi?”

“Geldiğiniz yere dönün! Bizi rahat bırakın, dediklerinizi yaptıktı ve evlere kapandık!”

“Efendim, lütfen,” diye ısrar etti Alex. “Biz yalnızca iki çocuğuz, kaybolduk. Sokaklar askerlerle dolu. Yalvarırım, yardım edin bize.”

Kapı birdenbire aralanınca Alex adamın yüzünü gördü. Yaklaşık seksen yaşlarındaydı. Karşısında duranların iki genç çocuk olduğunu fark edince kapıyı açtı. Kenara çekiliп geçmelerine izin verirken, “Girin,” dedi sert bir sesle.

Sert bir şekilde kapıyı kapayan ihtiyar onlara doğru döndü. Alex ve Jenny adamı bütün heybetiyle karşılarında gördüler. Çok uzun boyluydu, büyükleri ve gür kaşları vardı. Üzerinde bir dağcı montu ve sağ omzunda asılı bir tüfek vardı.

Yaşlı adam silahını onlara doğrultarak, “Şimdi cepelinizi boşaltın, çabuk!” diye emretti.

Jenny korkuya kalaklıydı.

“Haydi!” diye bağırdı adam.

Alex cebindeki bozuklukları, otobüs biletini ve anahatlarını çıkarırken kızı doğru döndü.

“Ne diyorsa onu yap, sakin ol.”

Jenny sakin kalmayı başaramadı.

Elleriyle yüzünü kapayıp, hıçkıra hıçkıra ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü.

Arkalarından gelen bir kadın sesi, “Neler oluyor burada?” dedi. Alex kafasını kaldırıп ve yaşlı adamın yanında ellili

yaşlarında, koyu yeşil renkte uzun bir etek ve boğazlı kalın bir kazak giymiş, yüzünde melankolik ifade olan, kıvırcık saçlı bir kadın gördü.

Kadın elini adamın omuzuna koydu. "Yeter artık baba... bunlar yalnızca iki küçük çocuk. Korkudan öldüreceksin."

Adam tüfeği indirdi, kaşlarını kaldırdı ve homurdandı. Sonra, kızı Jenny'nin yanında diz çökerken, geri gitti.

"Ne oldu sana, hayatım? Sırılsıklam olmuşsun. Gel, seni banyoya götürreyim."

Jenny ayağa kalktı, Alex'e bir bakış attıktan sonra kadına gülümsedi.

"Adım Agnese. Gelin size kuru giysiler bulalım. Bu zamanlarda da birbirimize yardım etmeyeceksek..."

Alex ile Jenny villanın üst katına çıkıp üstlerini değiştirdiler. Agnese onlara birkaç beden büyük gelen pantolonlar ve kazaklar buldu. Şikâyet edecek durumda değildi, o anda bundan daha iyisini bekleyemezlerdi. Sonra onları alt kata indirip bodrum katındaki bir odaya soktu.

Alex odaya çekinerek girdi. Odanın duvarlarında çeşitli av sahnelerini gösteren resimler bulunuyordu. Şöminenin üzerinde çapraz olarak asılmış iki adet tükük vardı. Odanın ortasında altı sandalyeyle çevrelenmiş tahta bir masa vardı. Masanın başında onları eve alan adam oturuyordu. Adamın yanında onlara şaşkınlıkla bakan sekiz yaşında iki çocuk vardı.

Odanın diğer tarafında, yaşlı bir kadın şöminenin yanındaki koltuğa uzanmıştı.

LEONARDO PATRIGNANI

Agnese gururla, "Bu benim ailem," dedi. "Paolo ile Stefano, büyükanneleri Ada, büyüğbabaları Giovanni... onunla zaten tanışınız. Çocuklar, siz burada ne yapıyorsunuz? Neden ailelerinizle birlikte değilsiniz?"

Alex kafasını kaşıyıp öksürerek biraz zaman kazandı. "Kaybolduk. Eve geri dönmeyi başaramadık ve..."

"Açsınızzdır, herhalde," diye sözünü kesti kadın. Gerçekçeliyle pek ilgilenmemiş gibiydi.

Jenny omuzunu silkip utangaç bir ifadeyle kafasını salladı.

"Babamızı bekliyoruz," diye lafa karıştı çocuklardan biri.

"Yiyecek almaya gitti," diye ekledi öteki.

Büyükbabası şiş ve yorgun görünen gözlerini Jenny ile Alex'e diki. "Yakalanırsa hiçbirimiz yemek yiymeyeceğiz. Bir savaş daha göreceğimi hiç tahmin etmezdim. Olan bu çünkü. Bunun doğru olduğunu biliyorsunuz, değil mi çocuklar? Savaştáyız."

Çocuklar şöminenin yanındaki koltuğa yerlesirlerken Agnese de odadan çıktı.

Kadm odaya geri döndüğünde elinde dumanı tüten iki fincan vardı.

"Şimdilik size ikram edebileceğim tek şey bu. Doğrusunu söylemek gerekirse, içinde çok az çay olan çay. Ama en azından sizi ısıtır."

Jenny gülümsemi, Alex teşekkür etti, sonra her ikisi de fincanlarını iki elleriyle kavrıldıklar.

"Odunumuz da bitti, yoksa şömineyi yakardım. Ne yazık ki kaloriferler artık çalışmıyor."

Gençler çaylarını içerken Agnese özür dilemeye çalıştı.

Sessizlik içinde geçen birkaç dakika kimse konuşmaya cesaret edemedi. Alex ile Jenny bir an birbirlerine baktılar.

Hıç şansımız yok, değil mi? diye düşündü kız. Alex'le aralarındaki iletişimi kimse duyamazdı.

Bilmiyorum. Korkarım, hayır. Memoria'yı nasıl bulacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Hatta gerçekten var olup olmadığını bile bilmiyorum.

O anda birileri kapıyı calmaya başladı. Kapıya Art arda şiddetle vuruluyordu.

Yaşlı adam ayağa fırladı, koltukta duran tüfeği kaptığı gibi aceleyle kapıya gitti. Dışarıdaki ses durmadan bağıryordu: "Açın kapayı, çabuk... benim, Carlo!"

Kafasındaki turuncu kaskla eve giren adamın boynu toprak ve kan içindeydi.

Çöp torbasına benzeyen siyah bir torba sürüklüyor. İçeriye doğru birkaç adım attı. Agnese koşarak gidip adama sarıldı.

"Ne oldu sana?" dedi hıçkırarak.

"Sakin ol, yalnızca birkaç cam kırığı ama başardım."

Agnese evdeki gençlerin neden orada olduğunu kısaca açıklarken adam da gidip masaya oturdu.

Adam hiç tereddüt etmeden, "Bu gece burada uyuyun," dedi. "Dışarısı cehennemden farksız."

"Nasıl yani?" diye sordu Alex.

"Merkezden seksen kilometre uzağa yapılan bir alışveriş merkezinin inşaatında çalışıyorum. Orayı biliyor musunuz?"

"Evet, orası..." diye konuşmaya başladı Alex ama sonra gözü adamın yere bıraktığı kasktaki sembole takıldı. Siyah beyaz bir dikdörtgen, sarı bir şimşekle kesilmişti. Bu ona bir şey hatırlatıyordu ama bir türlü o simgeyi daha önce nerede gördüğünü anımsayamıyordu.

"Bir grup meslektaşımıyla birlikte oradaydık. Çalışmalar günlerdir durdurulmuştu ama biz kazı makinesinin anahtarlarının nerede durduğunu biliyorduk. Makineyi oradan iki yüz metre uzakta olan eski bir süpermarkete doğru sürdüük ve..."

Agnese ona endişeyle baktı.

"Kapayı kırdık. Eve yiyecek getirmenin tek yolu buydu."

"Vay!" diye bağırdı ufaklıklardan biri, babasının yaptığı hareketle aldığı büyük riskin farkında değildi.

"Torbaları makineye doldurduğum sırada," dedi adam konuşmayı sürdürmeli için ciddi bir güç harcayarak, "birdenbire ortaya askerî bir kamyonet çıktıverdi. Ben kaçmayı başarabildim ama arkadaşımın benim kadar şanslı olduklarını sanmıyorum. Tanrıım..."

Agnese adama yaklaştı, kocasını kucaklayarak başına göğsüne bastırdı.

"Git temizlen, hayatım. Yemeği ben hallederim. Dışarıda ne oluyorsa olsun ailemizin şanına yakışır bir yemek hazırlayacağım."

35

Alex fincanındaki çayı içerken, *Neden bu insanlar ölmek zorunda?* diye düşünüyordu.

Agnese kocasının getirdiği torbayı karıştırıp içindekileri çıkardı: sos kavanozları, sebze konserveleri, dilimlenmiş ekmekler, cips paketleri, dilimlenmiş salamlar, meyve suları.

Çocuklara durumun ciddiyetini fark ettirmemek ve misafirlerine düzgün bir akşam yemeği ikram etmek için yemek masasını bulabildikleri yiyeceklerle donatmaya başladı.

Her şeyin böyle sona ermesi doğru değil.

Jenny, Alex'in düşüncelerini duyabiliyordu. Her bir düşüncesine katılıyordu. Midesindeki boşluğa rağmen zorla yemek yedi. Gerilim ona rahat vermiyordu. Birkaç dilim ekmek aldı ve üzerine ton balığı püresi sürdü. Her

TELEPATİ

bir lokma midenin ağızında durup aşağıya inmek istemiş gibiydi.

Yemekten sonra Giovanni ile Agnese, ihtiyarın savaştı ilgili kurduğu cümlelere rağmen, hiçbir şey olmamış gibi kahve hazırladılar.

Büyükanne Ada, yüzünde tatlı ve teslimiyetçi bir gülümsemeyle gece boyunca kanepede kaldı ve yemek yemeyi reddetti.

Kahveyi servis etmeden önce Agnese çocukların üst kata çıkardı. Jenny banyodan çıkarken, kardeşlerin aralık kalan oda kapısından, kadının yatakların üzerine eğilip örtülerini düzelttiğini gördü.

Alınlarından öpmeden önce, "İyi geceler meleklerim," diye fisildadı. Jenny dönüp uzaklaşmadan önce odada asılı bir resim onu durdurdu. Ailenin bütün fertlerini gösteren bir resimdi. Altında "Sizi seviyoruz" yazılıydı ve yanında iki çocuğun imzası vardı. İnsanoğlunu bekleyen kaderi düşündüğünde gözyaşlarını güclükle tuttu. Akı Alex'in kıyamet senaryosunu gözlerinin önüne getirdi.

Herkes için son geceydi. Sonun arifesiydi.

"İyi geceler, çocuklar. Agnese size misafir odasını gösterecek." Carlo onlara gülümsedi, Alex ile Jenny de ona karşılık verdi.

Dirsekleri masaya dayanmış ve bakışları boşlukta kaybolmuş olan büyükbaşa, "Yarın istila başlayacak, hissediyorum..." dedi.

Agnese onları odaya kadar götürdü, iyi geceler diledi ve gözden kayboldu.

Alex ve Jenny odanın kapısını kapadılar.

Karşılığında çift kişilik bir yatak ve yastık yerine rulo halinde sarılmış kahverengi renkte bir battaniye vardı. Yatağın üstünde beyaz bir yorgan vardı. Odanın diğer tarafındaki büyük gardrop tavana kadar ulaşıyordu. Duvarlarda eski dönemlere ait küçük tablolar vardı.

Alex kazağını çıkarıp koltuğun yanındaki sandalyenin üzerine koyarken, Jenny sırtını dönerek yatağın kenarına oturdu ve sessiz kaldı. Kızın karşısında, panjurları kapatılmış bir pencere vardı.

Sokaktan çığlıklar geliyor gibiydi. Belki birileri sokağa çıkmaya yasağını delmeye başlamıştı. Belki de başka birileri gıda temin etmek için dükkânları yağmaliyordu.

Jenny, "Soğuk," diye fısıldadı.

Alex ellerini sönükle kaloriferlerin üzerine koydu.

"Hiç düşündün mü?"

Jenny dönmeden cevap verdi: "Neyi?"

"Bütün bunları. Bir ev, bir aile, çocuklar. Normal bir hayat..."

Jenny içini çekerek gözlerini kaldırdı ve gülümsemi. "Bilmiyorum... evet, belki... İşgi söndür."

Alex düğmeye dokundu ve panjurların arasındaki boşluklardan dışarıya bilmek için yatağın diğer tarafına geçti.

Bu arada Jenny ayağa kalktı, ilk önce Agnese'in verdiği yün kazağı, sonra da pantolonu çıkardı.

Alex döndüğünde külot ve tişört ile kalmıştı. Vücutundan hatları karanlıkta fark edilemiyordu.

TELEPATİ

Alex ellerini kalçalarına koyarken Jenny ürperdi. Alex güvensizliğini gizlemeye çalışırken, "Göreceksin her şey düzenecek, Memoria'yı bulacağız," dedi.

"Ya bu bizim son gecemizse?"

Jenny ellerini Alex'inkilerinin üzerine koydu. Zifirî karanlık odada çekinerek yaklaştılar.

Vücutlarının arasında birkaç santimlik mesafe kaldığında, Alex başını eğdi ve dudakları Jenny'nin dudaklarıyla碰触ed. Nazikçe dudaklarına dokunurken elleriyle sırtını okşadı. Elleri kızın saçlarında kayboldu.

Biraz uzaklaşarak, "Bunun bizim son gecemiz olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Jenny cevap vermedi. Sert yatağın üzerine uzanıp başına rulo halinde katlanmış battaniyeye dayadı.

Alex dizlerini yatağın kenarına koydu ve öne doğru kayarak kollarını Jenny'nin omuzlarından birkaç santimetre uzağa dayadı. Dudaklarıyla kızın alnına, burnuna ve yanaklarına dokunduktan sonra onu dudaklarından öptü.

Sokaktaki çığlıklar birbirini izledi, sonra birkaç el silah atıldı. Daha uzaktan bir hoparlörün hissâlı sesi duyuluyordu. Uzaktaki kaos, o anın fon müziği olmuştu.

Birkaç kez yatağın üzerinde yuvarlandılar, bu arada Jenny'nin tişörtünün altındaki göğüsü Alex'in göğsünü eziyordu. Buz kesmiş triskelesi Jenny'nin boynundan sarkıyordu.

Jenny, Alex'in üzerine çıkıp tişörtünü çıkardı. Alex kafasının altındaki battaniyeyi alıp kızın sırtının arkasından geçirerek küçük bir çadır oluşturdu. Onun altında saklanarak, dünyanın geriye kalanından soyutlanmış halde birbirlerini

öpmeye devam ettiler. Tamamen soyundular ve bir an için hareketsiz kaldılar. Solukları tek bir soluğa dönüşmüştü, düşünceleri tek bir düşüncede birleşiyordu.

Bir an sonra el ele Planetario'da oturmuşlardı. Başlarının üzerinde gök kubbe vardı.

Aşağı yukarı dört yaşındaydilar. Jenny'nin annesi Roma'daki ailesini ziyaret etmek için İtalya'ya dönmüştü. Babası, kızıyla Milano'da bir gün organize etmişti. Sforzesco Şatosu, Navigli Kanalları ve Duomo Kilisesi'ni hayranlıkla ziyaret etmişlerdi. Planetario'ya gidip Porta Venezia bahçesinde bulunan kubbeli yapıyla karşılaşmışlardı. Sıraya girmişlerdi. Onların önünde, küçük Alex'le birlikte, Giorgia ve Valeria Loria vardı. İçeri girdiklerinde çocukların kendilerini yan yana otururken bulmuştı. Parmakları sandalyenin kolçağında ilk kez birbirine deðdi ve çocukların saf duygularıyla birbirlerine kenetlendi. Bütün konferans boyunca el ele kalmışlardı.

Çok uzun yıllar önceki bu öğleden sonranchı hatırlası birkaç saniye için onları geçmişse, gerçeði rüyadan ayırt edemeyecek şekilde uzaklara götürdü.

Gözlerini açıklarında birbirlerine sarılmış halde, yumuşak ve sıcak battaniyenin altındaydilar.

Hep rüyalarında gördükleri gibi seviştiler. Belki ilk ve son kez. Birilerinin o şehri yukarıdan izleme imkânı olsaydı o evden yayılan kuvvetli parlamayı görebilirlerdi. Ancak gökyüzünde, üzerlerinde, yalnızca dünyaya çarpmaya hazır olan kocaman bir gök taşı vardı.

TELEPATİ

Küçük villanın dışında çığlıklar ve silah sesleri artarken, bütün gece boyunca battaniyenin altında birbirlerine sarılmış halde uyudular.

Kiyametten önceki son geceydi.

36

Jenny zorlukla gözlerini açtığında oda kapkaraklıtı. Saatin kaç olduğunu veya Alex'le ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Panjurların aralıklarından göz atmak için kalktı ve şehrin etrafındaki kırsalı yutan bir sisle karşılaştı. Alex, pencerenin önünde duran Jenny'nin sırtına kısık gözlerle bakarken, *İnanılmazdı*, diye düşündü.

Jenny düşüncesine, *Benim için de*, diye cevap verdi ve ona döndü. Yatağın kenarına oturup elini onun göğsünün üstüne koydu.

“Dışarıda neler oluyor?”

“Sadece yoğun bir sis var. Aşağıya insek iyi olacak.”

Alex ayağa kalktığında, bacaklarının ağrısını hissetti. Giysilerini alıp giyindi. Jenny de aynusunu yaptı.

İkisi de o odanın dışında ne olacağını iyi biliyordu ama düşünceleri hâlâ orada dün gece olanlara sabitlenmişti.

Birkaç dakika sonra, Alex Jenny'yi alnından öpüp kapıyı açtı. Birisini uyandırmaktan korkarmışçasına merdivenden yavaşça indiler. Gürültü veya ses duyulmuyordu, sadece merdivenlerin yarısındayken burunlarına gelen beklenmedik bir koku vardı.

"Sen de yanık kokusu alıyor musun?" diye fısıldadı Alex.

"Evet, sanki..." Jenny gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı ama aklına gelen düşüncenin doğru olmadığını karar verdi. "Gidip bakalım."

Küçük bir koridordan, banyodan ve depodan geçtikten sonra mutfağın turuncu mermelerini gördü ve şüpheyle yaklaştı.

Mutfaga girdiği an kanı dondu, olduğu yerde kaldı. Alex arkasından geldiğinde kızın sanki bir uçurumun köşesindeymiş gibi durduğunu gördü.

"Hay aksi, rosto yandi," dedi Clara Graver onlara dönerken. Üstündeki önlüğü, elindeki mutfak eldivenleriyle üzgün üzgün bakıyordu. "Bana yardım etmeni söylemiştim."

Anne ne yapıyorsun burada, diye düşündü Jenny hiçbir şey söyleyemeden. Sesi çıkmıyordu. Sanki boğazı düğümlenmişti.

Alex sahneyi görür görmez ileriye doğru birkaç adım attı ama arkasından gelen ayak sesleri dikkatini dağıttı.

"Arkadaşım," dedi tanıdık bir ses. "Dün akşam yeni bir sistemi çökerttim. İnanamayacaksın. Akıllara yer edecek bir şeydi."

Alex hızla arkasına döndü ve onu gördü, hemen önündeydi.

Ayaklarının üstünde duruyordu, gözlerinde sıcak bir bakış vardı ve kolları da sarılmak istermiş gibi açtı.

"Marco..."

Jenny endişeyle geri geri gitti. Şimdi Alex'in yanında duruyordu. "Ne oluyor burada? Hayal mi görüyoruz?" diye sordu. Elleri buz gibiydi ve tır tır titriyordu.

Marco ile Clara onlara bakarken Alex nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

"Hey, arkadaşım," diye devam etti Marco, "sana da çok sıcak gelmiyor mu?"

Alex, Jenny'nin aklını o sahneden uzaklaştmak için ona sarıldı ve onu göğsüne doğru bastırdı. Marco'nun bedeni o sırada ateşle sarılmış, kül haline geliyordu. Et ve deri parçaları bedeninden düşüyordu, suratında aptal bir gülüş vardı.

"Hayır!" diye bağırdı Alex, Jenny kollarında kıvrılırken.

Aynı şey mutfakta da oldu. Clara alevler tarafından yutulup önlüğü ateş alırken tepsi ellerinden düştü.

Jenny hareket etmiyordu, boğazındaki düğüm de konuşmasını engelliyordu. Bir elini dudaklarının üstüne koymuştu ve diğerileyile Alex'i arıyordu.

"Bir kâbus olduğunu söyle lütfen," diye mirildandı. O sırada gözleri yerde biriken kül yiğinına takıldı.

"Bu, birkaç saat sonra gerçekleşcek olan olay," dedi uzaktan, boğuk bir ses. Alex ve Jenny arkalarına baktılar

ama koridor boştu. Marco'nun bedeninden geriye kalanların etrafından dolaşıp geri döndüler. Girişे vardıklarında ses tekrar konuşmaya başladı ama bu sefer daha yakından geliyordu. "O kaya, dünyanın atmosferine girer girmez herkesin sonu böyle olacak." Alex Jenny'nin elini sıkı sıkı tuttu ve odaya, sesin geldiğini düşündükleri yere doğru ilerlemeye başladılar.

Odaya girdiklerinde, önceki akşam şöminenin yanında oturan kadın artık orada değildi.

"Sizi gördüğümé sevindim, çocuklar. Benim adım Thomas Becker."

Bağdaş kurmuş oturuyor, elinde bir not defteri ve kalem tutuyordu. Yaşlı ve emekli bir profesörün görünüşüne sahipti. Avizerin ışığı kel kafasından yansıyordu. İçe göçmüş yanakları, alnındaki derin kırışıklıklar omuzlarının üstüne en az seksen yaşı yükliyordu. Deneyimli bir aktörünki gibi yoğun ve büyüleyici olan sesinin derin ve sıcak bir tonlaması vardı.

Adam, "Evet, bazı cevaplarım var ama bütün sorularınuza yetmez," dedi. "En önemlisini kendi başınıza bulmanız gerekiyor."

Alex, "Ama siz," diye cevap vermeyi denedi.

Seneler önce, ilk defa Dortmund Üniversitesi'ne girdiğimde, astrofizik bölümüne kayıt olmuştum. Babam avukatlık kariyerini seçmemi istemişti ama ben son ana kadar kararsız kaldıktan sonra ancak karar verebilmiştim.

Jenny yüzünü buruşturdu; bunlar kesinlikle onların aradığı cevaplar değildi.

“İki yıl sonra, bir konferans sırasında, bir sınıfın önünde silah sesleri duyuldu. Genç bir öğrenci kurs arkadaşını öldürmüştü. Tüm gazetelerde haber oldu. Ben sınıfta bekledim, halbuki merak içindeydim ve dışarı çıkmak istiyordum.”

Alex, “Bunun anlamı nedir?” diyerek sözünü kesti.

“Beni dinleyin!” Becker öksürürken elini not defterinin üstüne vurdu. “Birkaç yıl sonra hayatmdaki kadına evlenme teklif etmekten vazgeçtim. Kirsten güzel ve akıllıydı ama ben onunla ilgilenemeyecek kadar çalışmalarımı yoğunlaşmıştım.”

“Niye bize bunları anlatıyorsunuz?” diye lafa daldı Jenny. “Neredeyiz ve neler oluyor?”

“Dünyanın sonu geliyor, görmüyor musun?” Becker etrafına bakındı ve gençler ancak gözlerini adamdan ayırmazca arlık odada olmadıklarının farkına vardılar.

Etraflarında buzdan bir çöl ve sonsuza doğru giden bir buz yığını vardı.

Becker bakışlarını yukarı kaydırıldı, onlar da onu takip ettiler; asteroid kırmızıydı, akkor gök cismi gittikçe yaklaşıyordu. Kendi etrafında dönerken arkasında bir kuyruklu yıldız gibi iz bırakarak olanca hızıyla dünyaya ilerliyordu.

“Ne cehennem...” Alex, Jenny’yi bileğinden yakaladı.

“Bunun bir mesajdan farkı yok. Sizinle konuşabilmemin tek yolu. Ben sizin akıllarınızdan yok olduğumda bir daha görüşmeyeceğiz.”

Jenny, “Nasıl kurtulabileceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok! Memoria da ne?” diye bağırdı.

"Size bunu söylemem hiçbir şeyi değiştirmez."

Jenny ile Alex dehşet ve şaşkınlık içinde baktılar. Sonra dost duvarlar arasında olduklarını fark ettiler. Büyükbabanın şömineye asılı duran tüfekleri şimdi onlara güven veriyordu.

"Ailem neden bana elektroşok verdirdi?" diye sordu Alex. "Ve benim boyutumda Jenny'nin dadısı onu niye öldürdü?"

Becker not defterine bir şeyle karalarken, "Çünkü bizim gibilerin içinde," diye yanıt verdi, "bir ışık parlıyor. Size kötülük yapanlar bunun farkında değildi. Yaptılar, o kadar. Evrende bir enerji var... hayatı veren ve onu yok eden aynı enerji. Genellikle bizi çevreleyen gerçeklikte kendini gösterir, etrafımızda hareket eder, görülmez ve anlatılamaz, hayatlarımıza etrafında döner ve bazen onları sahiplenir."

"Hiçbir şey anlamıyorum!" diye bağırdı Alex.

"Sana elektroşok verdiren ailen değildi, Alex. Jenny'yi öldüren Mary Thompson değildi, ve sen Alex, sen de öfkeli bir kalabalık tarafından öldürülmedin."

Delikanlı bıçaklanarak öldürüldüğü anı düşündü.

"Hepimiz potansiyel olarak sonsuz yaşamlar yaşıyoruz. Çok az insan bundan haberdardır. Siz bunların arasındasınız. Ama her varlığımızı bağlayan ruh... tektir. Benim içimde, olmamaya karar verdiği tüm Thomas Becker'lar yaşıyor: Kirsten ile evlenen, babamın tavsiyesine uyup avukatlık yolunu seçen..."

Jenny şaşkınlıkla başını salladı. Alex ihtiyan adama bakmaya devam etti.

“... ve ilk silah sesiyle sıruftan dışarı fırlayıp iki öğrencinin arasına girdiği için gençken ölen. Bunun gibi, benim hayal edemeyeceğim ya da hatırlayamayacağım bir sürü farklı Thomas Becker var.”

Jenny kaşlarını kaldırdı, nutku tutulmuştu. O sırada Alex'in aklına Mary Thompson tarafından öldürülən küçük Jenny'nin ruhunun bir parçasının şimdiki Jenny'nin içinde olduğuna dair bir düşünce geldi.

“Gök taşı her şeyi yok edecek, değil mi?” diye sordu. “Hayatımızın her olasılığı yok mu edilecek?”

Profesör durdu ve gülümsedi. “Son, başlangıçın bir parçasıdır. Etki ve tepki yoktur, siz etkiler ve tepkiler arasında hareket edersiniz.”

Alex aşağıya bakarak kafasını salladı. O sırada böyle bir açıklamanın Marco gibi parlak bir beyin için iyi olacağını düşündü ama ona sadece bir delinin konuşması gibi geliyordu.

“Gök taşı düşecek,” diye yanıt verdi Becker. “Mümkün olan tüm evrenlerde düşecek.” Artık fazla zaman kalmadı. Tanıdigınız her şey bitmeye mahküm.”

Profesör gençlerin suratında oluşan ani merakın tadını çıkarmak istermişcesine bakışlarını kâğıttan kaldırıp onlara baktı.

“Dinleyin,” dedi Alex kararlı bir ifadeyle. “Eğer kurtulmak için bir yol varsa, hâlâ zamanımız varken söyleyin.”

Becker gözlerini ona ditti. Bakışları birleştiğinde çevrelerindeki her şey yok oluyor, sanki duvarlar, masalar, sandalyeler ve yer karoları bir girdap tarafından emiliyordu.

TELEPATI

İhtiyar adamı ve iki genci sadece baktılarının ve seslerin var olduğu, eterik ve elle dokunulamayan bir belirsizlikte bırakıyordu. Sonra elinde tuttuğu not defterini çevirip karalamayı Alex ile Jenny'ye göstermek için elini uzattı. Üstünden şiddetle, neredeyse kâğıdı yırtacakmış gibi, tekrar tekrar geçen yazıda şu kelime vardı:

MEMORIA

37

Kutu her zaman aynı yerde duruyordu.

Marco onu eve getirdiğinden beri yerinden bir milim kırırdamamıştı. Yatak odasında pencerenin yanında duran çekmecenin ilk gözündeydi.

Kutuyu eline aldığında gözleri parladi. Kucağına koydu ve tekerlekleri iterek başka bir odaya geçti. Sevgili “monitör odası”na, bir zamanlar krallığı olan ama bugün genel elektrik kesintisi nedeniyle işe yaramaz cihazlarla dolu odaya. Boğazındaki yumru sanki nefes almasını güçleştiriyordu. “Teşekkürler. Siz olmadan yapamazdım. Doğa kazandı. Zaten her zaman o kazanır...”

TELEPATİ

Delikanlı pencereden dışarı göz attı. Gökyüzünü izlemek muhteşem bir renk cümbüşüne bakmak gibiydi. Aynı Jüpiter'in lekesine benziyordu.

Marco yüzünde acı bir gülümsemeyle yatak odasına döndü.

"Haydi itiraf et, onun gerçekten leke olduğunu sanıydun, Alex," demişti arkadaşına bir gece. Yaptığı çalışmadan dolayı keyifli ve gururluydu. "Oysa o korkunç bir fırtınadan başka bir şey değil. Jüpiter'in yüzeyinde yüzyıllardan beri süren korkunç bir kasırga. Biz buradan baktığımızda her şey sakinmiş gibi görünüyor. Oysa orada doğal bir tufan var. Gördün mü? Her şey görecelidir. Gözlem uzaklığa bağlı olarak aldatıcı olabilir."

"Tamam, kabul ediyorum, gezegenin yüzeyinde garip bir şey olduğunu sanıyordum. Sanki zeminine devasa bir resim çizilmiş gibi."

"Alex, Jüpiter'in bir zemini yok. O gazdan oluşan bir gezegen, Dünya gibi kayalık değil."

"Pes ediyorum. Haydi, oyunu aç da gününü göstereyim sana!"

Atışmaları sanki daha dün gibiydi.

"Seni ne kadar çok özledim arkadaşım. Kimbilir nelerdesin şimdi."

Marco kutuyu yatağa bıraktıktan sonra açtı.

Çocukluk fotoğrafları.

Küçükken ailesi için hazırladığı kutlama kartları, pencere gibi açılabilen kısımlar ve altından çıkan sürprizler.

LEONARDO PATRIGNANI

Labrador cinsi köpeği, Cannon. Ailesinin ölümünden bir yıl önce kaybetmişti onu, kardeş gibiydiler.

"Hayatımın yolunda gittiği bir boyut olmalı, ailem ve köpeğimle yaşadığım, bacaklarımın sağlam olduğu..."

Marco babasının balık tutarken çekilmiş fotoğrafı eline gelince durakladı. Elinde oltası, kafasını çevirmiş, solucanlarla oynayan oğluna bakıyordu. Hâlâ koşabildiği zamanlardı.

Babasının gülümsermesi, oltayı tutan eli, annesinin gözündeki mutluluk. Marco fotoğrafı göğsüne bastırdı.

"Daha büyük bir güce asla inanmadım," diye konuşmaya başladı yüksek sesle, görünmez bir topluluğa düşüncelerini açıklar gibi. "Her zaman bilime inandım. Yarını görebileceğimizi düşünmüyorum. Bizim zamanımız bitti, o büyük gök taşı dünyaya çarptığında filmin sonundaki isimler sıralanmaya başlayacak. Size sarılabilmeyi çok isterdim."

Marco'nun yüzünden fotoğrafa damlayan gözyaşları artık zihniinin derinliklerinde kalmış olan mutlu yüzlere karıştı. Nefesi kesilene kadar ağlayıp huçkurdı. Yaptığı tüm araştırmalar, oluşturduğu bütün teknolojik mucizeler... her şey bitmek üzereydi. Yeni bir şafak olmayacağı.

Kendisine "Bugün ne icat edeceğim?" diye sorarak uyanmayacaktı bir daha.

Ve artık ağlayıp acısını serbest bırakırken ona yillardır eşlik eden o kutuyu açamayacaktı.

Marco elliyeyle yüzünü kapadı, sonra da saçlarının arasından geçirdi. Birkaç saniye daha fotoğrafı kalbine bastırdı. Ailesinin eksik olmadığı tek yere.

Sonra aniden daha önce hiç duymadığı bir gürültü duydu. Buna gökgürültüsüyle deprem sesi eşlik etti ama ses bu kez yukarıdan geliyordu.

Marco tekerlekli sandalyesini pencereye doğru götürdü ve gördü.

Sokaklar panik içindeydi. İnsanlar kendilerini sokaklara atmışlardı: Bazları kipirdamadan gökyüzüne bakıyor, bazıları nereye gittiklerini bilmeden koşuyor, bazıları da görmemek için gözlerini kapıyorlardı. İnsanların bağırlıları, köpeklerin uluması ve gökyüzüne bakanların dehşet verici çığlıkların kan dondurucuydu. İnsanların çığlıklarını dünyayı yutmaya hazırlanan gök taşının çıkardığı sesi bastırılamıyordu.

Başlarının üzerindeydi.

Kocaman.

Ele geçirmeye hazır.

Son bölüme gelmişlerdi, yazılmak üzereydi. Gök taşı gökyüzünü ikiye ayıran alevden bir çizgiye benzıyordu ve Marco bile sahip olduğu astronomik fizik bilgisine rağmen nereye düşeceğini ve ne gibi zararlar verebileceğini bilmiyordu. Tek bildiği şey, çarpma anunda binlerce kilometrelik alanda deprem etkisi yaratacağıydı. Denize atılan bir taş gibi, dünyanın en uzak köşesine kadar yayılacak olan dalgalar yaratacaktı. Denizde tsunamiler, karada büyük depremler, iklimde büyük değişikler ve dünyanın ekseninde kayma yaratabilirdi.

Marco tutunabilmek için arabanın tekerleklerini sıkıca kavradı. Kalbi yerinden çıkacaksasına atıyordu, her şeyi

yok etmek üzere olan gök taşına bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Gözlerinin önündeki cam titremeye başladı, duvarlar sallanıyor ve kıymetli çalışma kitapları raflardan düşüyordu. Ağaçlar okyanusun ortasındaki fırtınada hareketlenen dalgalar gibi öne arkaya sallanıyor, çatılardaki antenler rüzgâra kapılıp uçuyorlardı.

Yollarda, delirmişcesine ağlayan insanların çığlıklarını yankılanıyordu. Marco gücsüz, sessiz ve hareketsiz halde olanları izliyordu. Milano yollarına inmeyecekti, doğaya merhamet etmesi için ağlayıp yalvaran kiyamet korosunun bir parçası olmayacağından emindi. Bitişi kendi penceresinden izleyecekti.

Gözlerini kapadı.

Piknik fotoğrafını göğsüne bastırırken, *Bitti*, diye düşündü.

38

Alex nefes nefese doğruldu.

Bacakları hâlâ battaniyenin altındaydı, göğsü çiplak, elleri uyuşmuştu. Karşısında bir dolap vardı, sol tarafında önceki gece kot pantolonunu ve kazağını bıraktığı sandalye duruyordu. Her yer hâlâ karanlıktı, panjurların arasından zayıf bir gün ışığı süzülüyordu.

Dönüp, "Jenny!" diye seslendi. Genç kız hemen yanında, dün gece seviştikleri yatakta irileşmiş gözlerle yatıyordu. Yavaşça döndü, hiç konuşmadan gözlerini ona dikti.

"Rüya değildi, değil mi?" diye sordu, düşünceleri bir-biriyle buluşurken. "Nereye gidiyoruz?"

"Yanıtını söylemediği tek şey bu."

"Aradığımız tek şey."

“Haydi, gidelim buradan.”

Artık kurumuş olan giysilerini mümkün olduğunca çabuk giydiler.

Kapıyı açıp koşarak merdivenlerden indiler ama alt katta kimseyi bulamadılar. Ev sessizdi, görünüşe göre önceki akşam dışarıdan duyulan silah sesleri ve bağırlışlar da kesilmişti. Mutfağa girdiler ama orası da boştu. Yatak odalarında ve banyolarda da kimse görünülmüyordu. İlk gece ağırlandıkları odaya doğru koşarken, *Salon*, diye düşündü Alex. İçeride yalnızca yaşı büyükanne vardı ve sanki her şey yolundaymış gibi sallanan sandalyesinde oturuyordu. Gizemli bir gülümsemeyle ona baktı. Sonra başını aşağı yukarı salladı. Sakin görünüyordu. Zamanın dolduğunu anlayan birinin bakışlarına sahipti.

Alex evin girişine doğru döndü, Jenny'yi kolundan yakaladığı gibi sokak kapısını açtı.

Herkes dışarıdaydı. O sokağın bütün sakinleri. Taş kesilmişlerdi. Bakışları gökyüzüne çevrilmişti.

“Bu gerçek,” dedi Alex bakışlarını yukarı çevirdiğinde.

Kendi boyutunda yaşayan Marco da aynı gökyüzünü görebildi. Sonsuz Çoklu Evren'in her bir köşesinde bunun parçası olan her kim varsa şu anda aynı gökyüzüne bakıyordu. Bulutlar rüzgâr tarafından durmaksızın sürüklüyor, gazlar gökyüzünde çarpışıp bu imkânsız günbatımının renklerine karışıyorken gök taşı oradaydı, bu karışık ve çok renkli freskin ortasındaydı, büyük ve güclü görünüşüyle, arkasında uzayda kaybolan uzun, ateşli kuyruğu vardı.

Jenny biraz önce başlayan şiddetli bir toz fırtınasını izliyordu. O sokaktaki villalarda yaşayan aileler oradaydı, herkes birbirine sarılmış, el ele tutuşuyordu. Kadın, erkek, çocuk. Kimse kaçmıyordu, kimse şehir merkezindeki gibi anlamsız bir paniğe kapılmıyordu. Bu hiçbir işe yaramazdı.

Alex, "Ne yapacağız?" diye korkuya Jenny'ye döndü. Uzaktaki ses gittikçe yaklaşırken olağanüstü sessizliği deliyordu.

"Bilmiyorum... orada neler oluyor?"

Yolun sonundaki bir grup insan koşarak yaklaşıyordu, üstleri toz toprak içindeydi. Çığlıklar havada kayboluyordu. Şehirden geliyorlardı, çok kalabalıktılar ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

"Jenny, saklanalım!" diye bağırdı Alex. Bakışları panik içinde koşan düzensiz kalabalığa takılmıştı ama bedeni kaçmaya hazır, diğer tarafa dönüktü.

"Oraya!" diye bağırarak fırladı Jenny.

Koşmaya başlar başlamaz inanılmaz boyutta bir uğultu tüm bölgeyi kapladı, oradaki evler, binalar ve yer sallanmaya başladı. Bir gösteride, orkestanın açılışını yapan devasa davulun vuruşuna benziyordu. Rüzgâr şiddetini gittikçe artırıyordu, tozlar da bir fırtınanın enerjisiyle etraflarında dönerek dans ediyordu. Yollardaki insanlar dehşet içinde bakiyorlardı, sonra gençlerin koştuğu yöne doğru koşmaya başladılar, şehirden gelen insan yoğunluğu dalgalar halinde her yere yayılarak peşlerinden gidiyordu.

Artık hiç kural kalmamıştı. Ne sokağa çıkma yasağı, ne tahliye planı.

Yalnızca çıldırmanın eşidine gelmiş bir dünya vardı.

Alex ile Jenny nefes nefese koşuyorlardı. Ara sıra arkalarından gelen mahşeri insan kalabalığına göz atmak için dönüp bakıyorlardı. Bazıları düşüp kalabalığın ayakları altında ezilmişti, bazı yaşıtlar çığnenmiş ya da geride kalmışlardı. Herkes bağıriyordu ama bağırlılar depreme benzeyen dehşet verici ve sağır edici gürültünün uğultusu içinde kaybolup gidiyordu.

Birkaç dakika içinde Alex ile Jenny kendilerini açık bir alanda buldular.

“Bak... Milano'ya bak!” diye bağırdı Alex, bakışları otoyoldaki üst geçidin ilerisinde kaybolurken. Üstündeki siyah dumandan pelerin şehri kaplamıştı.

Gök taşının havadaki hareketini izleyen Jenny, “Lanet olsun, gittikçe yaklaşıyor! Ne yapmamız gerekiyor?” diye sordu.

Alex cevap vermedi, koşmayı bırakıp güçlükle nefes aldı. İçten içe bu dumana hapsolmuş, evinde mahsur kalmış ve birazdan geri kalan her şeyle birlikte havaya karışacak olan en iyi arkadaşının durumunu merak ediyordu.

Ona gerçekten inanan tek insanın sonunun ne olacağını düşünmemeye çalışan Alex bir an için gözlerini kapadı ve “Marco, arkadaşım,” dedi.

Öncekinden daha da kuvvetli, inanılmaz bir uğultunun eşliğinde ayaklarının altındaki toprak tekrar sarsıldı.

“Oraya!” diye bağırdı Jenny koluya otoyolun kenarında bulunan servis istasyonunu işaret ederek. Sesi Alex'e ulaşamamıştı. Uğultu hiçbir şeyin işitilmesine olanak vermiyordu.

Alex yalnızca Jenny'nin dudaklarının hareketini ve servis istasyonunu işaret eden kolunu görebiliyordu. Onunla birlikte koşmaya başladı. Kısa sürede binanın arkasına ulaşmışlardı. Binanın çevresinde dolaşırken kendilerini kapının önünde buldular. O sırada delice yağmaya başlayan gök taşı parçaları toz ve duman bulutunu yanyordu. Bu taş yağmuru yanıp sönyordu. Sanki birisi yaşanan doğal afetin fotoğrafını çekiyormuş gibiydi.

Alex kapıyı arkasından kapar kapamaz içерinin durumunu gördüler. Altı yedi kişi pencerenin önünde hareketsiz, hipnoz edilmişcesine gökyüzünü izliyordu. Başları, özellikle kadınlar ve yaşılılar kendilerini yere atmışlardı. Cenin pozisyonu almış, rafların ya da tezgâhın altında saklanırken, herkesi sağır eden şiddetli desibelin yarattığı zarardan korunmak istercesine elleriyle kulaklarını tıkıyorlardı.

Duvarlarda asılı bulunan dört hoparlörden Moon River şarkısı yayılıyordu ama pencerenin dışındaki kızgın taş yağmuru tarafından bastırılan Frank Sinatra'nın sesi duyulmuyordu.

Alex'in kazağını çektiiren bir kadın ona gözyaşları içinde bakarak, "Tanrı sizi korusun..." dedi. Kelimeleri neredeyse duyulmuyordu; o sırada restoranın pencereleri titriyordu ve bin parçaaya ayrılmış gibi duruyordu.

Alex, Jenny'ye sorarcasına baktı. Kız delikanlığının kolunu çektiirirken ona yoğun bakışlarla karşılık verdi.

Burada ölmek istemiyorum. O lanet olası yeri bulacağız!

Alex derin bir nefes aldı. Sonra başıyla hafifçe onayladı. Kısa bir süre sonra tekrar dışarıdaydilar.

TELEPATİ

İki genç Milano'ya giden yolun ters istikametinde koştular. Ama daha da önemlisi rüzgâra karşı koştular. Bacakları ağırlaşmıştı ve üstüne doğru koştukları fırtınanın gücünü göğüslerinde hissediyorlardı.

İssiz bir bölgede bulunan köprünün altında durdular.

Alex öne eğilip ellerini dizlerine koyarken, "Artık dayanamayacağım..." dedi. Yüzü toz içindeydi, o toprağın, artık nefes almayı neredeyse imkânsız hale getiren tozu hava ile yer değiştirmişti.

Jenny ona kararlı şekilde yaklaştı.

"Becker kurtuluşumuzun Memoria'ya bağlı olduğunu söyledi," dedi. "Ama ona nasıl ulaşacağız?"

"En azından ne olduğunu söyleseydi... Biraz sonra hepimiz burada yanacağız!"

Alex köprünün ötesine göz attı. Fırtınanın tam ortasında daymış gibi gözüküyordu. Parıldamalar ve gökgürültüleri sığındıkları küçük alanda yankılar oluşturarak birbiri ardına geliyordu, "Marco orada. O dumanın tam ortasında. Kurtulamayacak."

"Eğer o yeri hemen bulamazsak biz de kurtulamayacağız."

39

Alex köprünün ilerisine bakınca zamanın tükendiğini anladı. Gökyüzünde yanan çizgi koşunun yakın sonunu ilan eder gibi idi: Son jeton, son tur, hanımlar ve beyler.

Bir an geldi, Malezyalı kâhinin sözleri beyninin içinde girdap gibi dönmeye başlayınca Alex'in gözleri kapandı.

"Seni büyük atlayış yaparken görüyor ben... siyah okyanusa büyük atlayış."

Sonra bir görüntü onu önceki akşamda götürdü. Önceki akşam onları evlerinde misafir eden ailenin babasının kas-kundaki işaretini gördüğü ana.

"O işaret... kâhinin kartındaydı. Bana göstermişti. O benim geleceğimdi. Beni izle, Jenny! Kazıya gitmemiz gerekiyor."

Alex kızın elinden tuttu, otoyol boyunca köprünün ötesine doğru koşmaya başladılar.

Yolun etrafındaki toprak alevlere bulanuyorken, arada sırada alevler içinde kalmış araçlarla ve nereye gideceklerini bilmeden kaçışan insanlarla karşılaşlardır. Kasıp kavuran taş yağmuru toz üstüne toz kaldıryordu. Yağan yağmur değildi. Yalnızca taş parçalarıydı. Milyonlarca küçük parça her yere fırlıyordu. Tıpkı kraldan önce geçen tebaasına benziyorlardı. Ve kral son hamlesini yapmak üzereydi.

Alex ile Jenny bu çlgın taş firtinasının içinde koşarlarken kollarını yüzlerine siper ederek gözlerini koruyorlardı. Alex bu bölgeyi çok iyi biliyordu, aynen onun boyutundaki gibiydi: Yeni alışveriş merkezi için yapılan çalışmalar birkaç yüz metre ilerideydi. Bunu çok iyi biliyordu çünkü babasıyla oradan pek çok kez geçmişti. Onun gerçekliği ile Jenny'ninki arasındaki ortak yerlerden bir tanesiydi. Her iki dünyada da çevre yolunda içinde birçok dükkan bulunan yeni bir alışveriş merkezi olacaktı.

İki genç hiç durmadan ilerlemeye devam ettiler. Ben's Corner zincirine ait, camları kırılmış bir süpermarketin önünden geçtiler. İkisinin de aklına dün geceki soygun geldi ve son yemeklerinin bu marketteki hırsızlıktan elde edilmiş olduğunu düşündüler.

Üstünde WHITEWORKER yazan vincin yanında sıralanmış sarı iş makineleri uzakta belirmeye başladığında Alex daha hızlı koşmaya başladı. Jenny hızını korudu, nefes nefeseydi, kalbi yerinden çıkacakmış gibiydi, hızla esen

rüzgâr yüzünden toz içinde kalan darmadağın saçlarına küçük taş parçaları doluyordu.

Üstünde MOBİL TUVALET yazan mavi kabinlerin yanından geçip yavaşlarken,

Alex, "Vardık," dedi. "Kâhin bugün nerede olacağımızı zaten biliyordu. İnanılır gibi değil..."

Birkaç bariyeri geçip karşlarında alışveriş merkezi için açılmış olan devasa çukuru görünce Jenny, "Niye buradayız, Alex?" diye sordu. Bu çukur en az yüz metre genişliğinde, iki yüz metre boyunda ve elli metre derinliğindedi. Ateşten duvar hızla köyden çukura doğru yaklaşıyordu.

"Çünkü yazılıydı," diye yanıtladı Alex, boşluğa bakarken.

Seni büyük atlayış yaparken görüyor ben... siyah okyanusa büyük atlayış. Kâhinin sözleri beyinde yankılanmaya devam ediyordu. Bu sefer Jenny de bunları duyabiliyordu.

"Yaptığımız her şey bizi buraya getirdi. Buraya getirmek zorundaydı."

Korkuyorum, Alex, diye düşündü Jenny.

İşte o anda ikisi de çabucak gökyüzüne baktılar; başlarının üzerindeki ateşten çizginin yönü aniden aşağı döndü. Bu birkaç saniyeden daha kısa sürmüşü. Kırmızı-sarı iz atmosferi yarıp genişleyerek hızlıca Bergamo bölgesinde görünen dağların arkasına inmeye gitmişti. Önceki tüm sesleri kaplayan uğultulara göre bu uğultu yüz kat daha güçlüydü. Çarpışma korkunçtu, ayaklarının altındaki toprak şiddetle sarsıldı. Sanki uzayda yaşayan birileri camdan yapılmış küçük kar küreciklerini sallayarak içindeki sahte karları hareketlendirmek istermişesine Dünya'yı sallıyordu.

Devasa bir duman bulutu uzaktaki dağlardan başlayarak bütün gökyüzünü ele geçirirken bu iki genç birbirlerine sarılmış, şaşkınlıkla bu sahneyi izliyorlardı.

Alex, "Hiç zamanımız kalmadı!" diye bağırırken dönüp Jenny'nin gözlerinin içine baktı. Rüzgârin kızgınlığı, görünmez bir devin köyleri saran ateşi onlara doğru üfleyerek üstlerine salması gibiydi.

"Son," diye fisıldadı Jenny, Triskele'yi elinde sıkarken gözleri Alex'in bakışlarında kayboldu.

"Seni seviyorum, Jenny," Alex'in gözleri yaş içindeydi, korkudan titriyordu.

"Ben de. Ezelden beri..." Sarıldılar, dudakları son bir öpüçük için birleşti. Zamanın ötesinde bir an, sonsuz evlilik için verilen söz. Sanki ilk defa olmuş gibi öpüştüler. Sanki bir başlarına, dalgaların sesi eşliğinde, sessiz ve sakin Altona Plajı'ndaymışçasına. Ama Orion Takımıydı onları izlemek için orada değildi.

İkisi de aniden gözlerini açtı.

"Yanacağız, Jenny! Atlamak zorundayız," dedi Alex uçurumun önünde duran son bariyeri gezerlerken. Genç kız dünyadaki hiçbir şeyin onları ayırmasına izin vermezmiş gibi sıkıca onun elini kavradı.

"Bir..."

Anı bir ıslı artışı onları kapladı gök taşı sanki atmosferde bir yara açmıştı ve ıslısı o kadar güçlüydü ki kızgın güneş işinleri bile bununla yarışamazdı.

"İki..."

Alex ile Jenny önlerinde duran çukura dikkatle baktılar. Bu sırada gökyüzünde onlarca ateş topu sıçriyordu, sanki devasa bir havai fişek gösterisindeydi. Gök taşı atmosfere girdiği sırada ondan kopan parçalardı burlar ve kurşun gibi yaşıyorlardı. Kıtayı yerle bir etmeye hazır yüzlerce atom bombası gibiydiler. Doğanın insanoğluna sunabileceği en inanılmaz olaydı. Kozmosun son gösterisi evrenin güçlü kurallarının insan ırkına olan üstünlüğünü gösteriyordu.

Alex bağırdı: "Üç!" Elleri bütünleşmişti.

Yanan kaya parçaları hızla düşerek etraftaki her şeyi yok edip uygarlık tarihine "son" kelimesini yazmadan hemen önce kısa bir koşunun ardından boşluğa atladılar.

Düşerlerken hayatlarının en önemli hatırları bir film seridi gibi gözlerinin önünden geçiyordu.

Küçük Jenny'ye yıldızların hikâyelerini anlatırken Olimpos tanrılarını canlandıran Roger Graver vardi.

Yüzündeki kocaman gülümsemeyle elindeki kuman-dalar hakkında Alex'i sözlü yapan Marco vardi.

Her karnı ağrıldığından Jenny'ye nefis bitki çayları hazırlayan ve göbeğini gıdıklayarak ona kahkahalar atıran Clara vardi.

D'Artagnan'ı canlandırdığı ve tüm velilerden büyük alkış aldığı ilkokul gösterisine gelip ilk sırada oturarak onu izleyen Valeria ile Giorgio vardi.

Sonra, bir anda her şey karardı.

40

Alex'in ilk hissettiği deri kokusuydu. Koku yavaş yavaş burun deliklerinden girerken Alex, etrafındaki belirsiz gölgeleri netleştirmeye çalışıyordu. Etrafi belirsiz renkler ve birbirine karışan seslerle çevriliydi. Başını ağır, sırtını da yere dayalı hissediyordu. Kaslarını tekrar hissetmeyi başardığında kendini kafasını yukarı kaldırırmaya zorladı. Takım arkadaşlarının endişeli suratları art arda şekillendi. Sağ kolu topu sıkıca yere bastırıyordu. Topu bırakıp yavaşça ayağa kalkarken şakağına kuvvetli bir ağrı saplandı.

Sağ taraftan, "Kaptan, iyi misin?" diye bir ses geldi.

Alex cevap vermedi. Gözleri hakemin gözleriyle buluştu. Ona endişeyle bakıyordu.

Spor salonu havasızdı, ter kokusu burnuna çarptı. Bunlar da onu çok iyi bildiği bir sahneye geri götürdü. Çok uzaktaki bir geçmişe ait gibiydi. Serbest atış. Maç. Bayılma.

“Hayattayım... hepimiz hayattayız.”

Ayağa kalktığında hakem ona yaklaşıp bir elini onun omuzuna koyarken, elini saçlarının arasından geçirerek onları geriye doğru itti.

“Ne oldu sana?”

“Bilmiyorum.” Yanıt verirken aklına Jenny'nin yüzü geldi. Fındık rengi gözleri, altın rengi teni ve belki de bir daha asla görmeyeceği gülüşü. Ya da belki bunları *hiç* görmediği.

“Anlamıyorum...”

Boynunda düdüğü olan siyah üniformalı adam kaşlarını kaldırdı, topu aldı ve Alex'e uzattı. “Devam edebilecek misin? Maçın bitmesine on saniye kaldı, sonra seni okul doktoruna götüreceğim.”

Alex başıyla onayladı. Topu tuttu, atış çizgisine geçip atışa hazırlandı. Arkadaşları şaşkındı ve gözlerini ona dikmiş tuhaf bir şekilde bakıyorlardı. Atış başarısız oldu. Top filenin altındaki demiri zar zor sıyırip potanın arkasında sektikten sonra birkaç mavi minderin yanında durdu. Alex kırıdamadan onu gözleriyle izledi. Rakip takımın kaptanı topu almaya gitti. Ve oyun sahanın kenarından tekrar başladı. O hücum alanında sabit duruyorken, karşı takım oyunu garantileyen üç puanlık basket attı. Oyuncular mutlulukla birbirlerine sarıldılar. Birkaç saniye sonra hakem maçı bitiren düdüğü çaldı. Alex başını öne eğdi, şaşkınlık ve

sersemlemiştir. Spor salonundan çıkışken arkadaşları ona ters ters baktılar.

Biri başını salladı, yüzünde daha az tepki ifadesi olan bir diğeri yanına yaklaştı. "Yolunda gitmeyen bir şeyler mi var, kaptan?"

Soyunma odasına doğru giderlerken, "Ne kadar süre yerde yattım?" diye sordu ona.

"Yirmi, otuz saniye kadar..." Arkadaşı alnını kırtıtırdı. "Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Bu bir rüya olamaz, saçma..." Alex yanıt vermeyerek takım arkadaşının uzaklaşmasını bekledi. Hakemin ona doğru yürüdüğünü görünce sol elini kaldırarak başka yere baktı. "Boş verin, hiçbir şeyim yok."

Takımın geri kalanı soyunma odasına gitmek için tünele girerken Alex koşun bankının yanında duran çantasını gördü. Onu alıp bir kapının ardında gözden kayboldu ve merdivenlerden birinci kata çıktı. Koridorlar ıssızdı. *Belli ki ders saati*, diye düşündü. Alex tuvaletlerin, sırf kapılarının önünden geçerek okulun çıkış kapısına inen merdivene yöneldi. Bayıldılarından beri gördüğü her şey film şeridi gibi kafasından arka arkaya geçerken kapidan çıktı. Yirmi belki de otuz saniye. Marco ona her zaman söylüyordu: "Rüyaların zamanı gerçek zamanla hiç alaklı değildir."

Mary Thompson, Altona İskelesi, Marco'nun ön ödemeli kredi kartı, ÇERÇEVELER yazılı kutu, tahtaları pencereye civileyen babası, ordunun kamyonetleri, Jenny'nin boynundaki triskele, gök taşını gösteren resim, alışveriş merkezi için yapılan kazı.

Aklındakiler belli bir sıra takip etmeden dönüp duduyordu. Alex evin yolunda ilerlerken her detayı tekrar tekrar hatırlıyordu. Yol boyunca birçok defa gökyüzüne baktı. Bulutlar Milano'yu örtüyordu ama bu bulutlar her zamanki gibi kışın metropolü kaplıyor ve ilkbaharda terk ediyorlardı.

Hiçbir gök taşı veya hiçbir kıyamet senaryosu yoktu.

Bir yaşlı çift onu merakla süzerken, Alex etrafına baka baka yürüdü. Hava sıcaklığı beş derece olmasına rağmen, hâlâ takımının sarı-mavi tişörtünü ve şortunu giyiyordu. Ancak hiç üzümüyordu. Ara ara eklemlerini gücsüz kilan bir kaybolmuşluk duygusu hissediyordu. Etrafindaki detaylar önemsiz ve aynı zamanda inanılmazdı. Bazı dükkânların vitrinlerine Noel süsleri asılmaya başlanmıştı. Porpora Soğanlığı ile Lombardia Caddesi kavşağına yakın bir yerde led ışığıyla hazırlanmış bir yazda İYİ TATİLLER yazıyordu. Yolda her zamanki kaos mevcuttu. Trafik ışığı yeşil olduğunda hiç eksik olmayan klakson konseri başlıyordu. Ne eksik ne fazla, sadece eski Milano'ydu.

Alex, Lombardia Caddesi'ndeki 22 nolu evinin önünde zile basarken, *Çoklu Evren diye bir şey yok*, diye düşündü. Hiç kimse cevap vermedi. Öğle yemeği saatiydi ve ailesinin işte olması gerekiyordu. Başını sallayarak bunun akla yatkın olduğunu düşündü. Yakın zamanda dünyanın sonu gelmiyordu. Bankamatikler çalışıyordu. İnternet kesilmemişti. İnsanlar işe gidiyordu. O da birkaç dakikadan beri kendi kendine aynı cümleyi tekrarlıyordu: "Ben salağım."

Elini sırt çantasının dış cebine sokup anahtarları buldu.

Her zamanki yerinde.

Apartmanın kapısını açtı ve bir eliyle alını ovarken merdivenlerden çıktı. Bütün hikâyenin aslında otuz saniyelik bir rüya olması mümkün müydü? Olabilirdi ve bazı açılardan bu bir lütfuftu. Etrafindaki hiçbir şey bir moloz yığınına dönmemiştir. Ama bu da Jenny'nin var olmadığı anlamına geliyordu.

Hiçbir yerde.

Eve girdi ve giriş kapısının yanında duran mobilyanın üzerinde bir not gördü. *Mikrodalganın yanında sandviç var. Lütfen ders çalış! Öpüçükler. Annen*

Odaya girdiğinde, sırt çantasını yatağın yanına bıraktı ve oturdu. Odasındaydı. Farklı bir şey yoktu. Yeni bir şey yoktu. Garip bir şey yoktu.

Yüzünde ironik bir ifadeyle başını sallarken, otuz saniyelik rüyada tanıdığı en güzel kızı ve olabilecek en kötü afeti gördüğünü düşündü.

Ancak o rüyanın bütün ayrıntılarını hatırlıyordu.

Her detayı.

Gerçek olmaması mümkün değil, diye düşünürken aniden yataktan kalktı ve bilgisayarın karşısına oturdu. Açı, uygulamaların yüklenmesini bekledi ve sonra Google'in arama alanına, "Jennifer Graver Blyth Street Melbourne" yazdı.

İlk linkler arasında Facebook dikkatini çekti. Fare linkin üstüne neredeyse otomatik olarak gitti.

Kızın profil fotoğrafı açıldığında Alex dirseğini masanın kenarına koyup sağ eliyle alınına düşen saçları düzeltti. Kıl-

zin kişisel bilgiler alanında telefon numarası ve mail adresi vardı. Alex çantasından telefonunu çıkarıp numarayı aradı.

Sessizlik.

Çalışıyor.

“Alo?”

Sessizlik. Alex'in gözleri kapalıydı. Jenny'nin gözleri umutla açıldı.

“Alex, sen misin?”

“Evet, Jenny, benim. Demek ki varsın.”

“Tabii ki. Ve başımıza gelen her şeyi hatırlıyorum.”

Bir ay sonra

Hava serindi, rüzgâr hafif hafif esiyordu. Ufuk çizgisinde kaybolan güneşin etrafı kırmızı-turuncu renklerle ve birbirini takip eden kuş sürüleriyle doluydu. Alex ve Jenny deniz kenarından iskeleye yürürlерken önlerinden ayağında patenleriyle iki metrelik bir adam geçti.

Jenny ışıldayan gözlerle Alex'in elini tutarken, "İyi ki gelmemize izin verdiler, çok güzel bir hafta sonu olacak," dedi.

"Ve bu sefer bahane uydurmam da gerekmeli, sadece izin istemem yetti. Hâlâ inanamıyorum."

Kız gülümseyerek başını eğdi. Sonra kafasını kaldırıp hızla çevresini inceledi. İskele iki sıra kayaliktan oluşan mendirekle korunuyordu. Sağ tarafta, onların bulunduğu

bölge olan Villa Olimpica'dan iskeleye kadar uzanan bir kumsal vardı. Jenny bu yerleri okul gezisindeyken görmüştü. Çok iyi hatırlıyordu.

"Biliyor musun, sanki her şey bir rüyamış gibi hissediyorum," dedi.

"Aynen."

"Senin sesini artık kafamda duymuyorum. Ve önceden yaptığım şeyleri yapıyorum."

Alex de aynı düşüncedeydi. "Bu ay hiç *yolculuk* ettin mi? Diğer evrenlere, paralel hayatlara?"

"Hayır. Peki ya sen?"

Çocuk kafasını hayır dercesine salladı ama alnı kendisine binlerce soru soran birininki gibi kırışıklıklarla doluydu.

"Hepsi bir rüyaya nasıl aynısını gördük?" diye sordu son güneş parçasının gök ile deniz arasında yok olmasını izlerken.

Jenny cevap vermedi. Delikanlığının elini tutarak geri döndü. İskeleden sahile doğru gidiyorlardı. Akdeniz sahilindeki şehrın havası yavaş yavaş serinlerken yürüyüş yolundaki bir banka oturup birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar.

"Biliyor musun," dedi Alex, "son günlerde bunun hakkında çok düşündüm. Eğer gök taşının hikâyesi doğru olsaydı, kendimizi bulduğumuz gerçekliğin bizim geldiğimiz gerçeklikle bire bir aynı olmasını nasıl açıklayabilirdik?"

LEONARDO PATRIGNANI

“Kesinlikle. Ben her sabah aynı okula gidiyorum, cumartesi sabahları yüzme kursunda aynı arkadaşlarımlayım, ailem iyi ve evin dekorasyonu hiç değişmedi.”

“Aynısı Milano için de geçerli. Bu ay her şey olması gerektiği gibiydi. Eğer dünyanın sonundan kurtulduysak ve gök taşının çarpmadığı paralel evrene düştüysek, nasıl olur da hayatlarımıza en küçük bir değişiklik olmaz?”

Alex düşüncesinde ısrar ederken Jenny'nin bakışları uzaktaki bir noktaya takıldı.

“Anlamsız... Hiç... Jenny? Beni dinliyor musun?”

“Ben... evet. Evet tabii ki. Özür dilerim, *déjà vu* gibi bir şey yaşadım ama... hayır. Olamaz.”

“Ne oldu?”

“Hadi ama, olamaz.”

“Ne?”

“Orada. Sanki bir sınıf arkadaşımı oradaki sokak sanatçısına para verirken gördüm. Görüyor musun?”

Jenny başıyla işaret etti, Alex kafasını eğip öğretmenlerini takip eden bir çocuk grubunun üstünden ileriye baktı. Siyahı bir çocuk sahil ile yürüyüş yolunu ayıran duvarın diğer tarafında kumdan bir amfi tiyatro yapıyordu.

“Görüyorum.”

“Yanlıyor olabilirim. Ya da bir *déjà vu* yaşıyorum çünkü buraya okul gezisiyle geldiğimde bir arkadaşım oradaki çocuğa benzeyen birine bir Euro vermişti. Neyse, boşver.”

Alex, Jenny'yi büyük bir dikkatle dinledi, sonra anlattığı olayın bir detayına takılarak kafasını kaldırıldı.

"Biliyor musun, spor salonunda "uyandığımdan" beri bu *déjà vu* olaylarını ben de yaşıyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi yerde, serbest atış yapacağım potanın önünde buldum. Bu an, bana o... *rüyanın* başında, Melbourne'de yaşadığı söylediğin anın aynısıydı.

"Dinle Alex. Sana bir önerim var."

"Söyle."

"Bunun hakkında konuşmayı keselim. Bir kâbus yaşamış olabiliriz. Ya da ne olduysa oldu, önemli değil. Şimdi burada, birlikteyiz. Dünyanın sonu gelmedi, gökyüzü muhteşem ve o poster yalan söylemiyorsa bugün reşit olmayanlar da kumarhaneye girebilir!"

Alex aniden ayağa kalktı. "Haklısun. Gidip eğlenelim o zaman!"

Jenny, Alex'in elini tutup ayağa kalktı, ona sarıldı ve dudaklarının hafifçe onunkilere dokunmasına izin verdi. Son kez yaşıyor olma korkusu olmadan bu anların tadını çıkarabilirlerdi. Dünyadaki tüm zamana sahiptiler ve kafalarının üstünde gezen bir gök taşı yoktu.

El ele, kumarhanenin olduğu yöne doğru heyecan ve merakla ilerlediler.

Yolun karşısına geçerlerken Alex, "Buraya okul gezisiyle geldiğinde seni oraya götürdüler mi?" diye sordu.

"Nereye?"

"Kumarhaneye!"

Jenny garip garip güldü. "Tabii, emin ol! Arkadaşlarımı tanıyorsam slot makinelerini parçalamayı deneyebilirlerdi. Uzaktan bile göstermediler."

“O tarafta mı?” diye sordu Alex bir kavşaktan aşağı geçerlerken.

“Evet, o tarafta olduğunu düşünüyorum. O gün arkadaşlarımla buraya kadar gelmişik, eğer yanılmuyorsam çok yakında olmalı. İleriden sola dönmemiz gerekiyor.”

Sahil yolunun sonuna doğru ilerlerlerken Alex, Jenny'nin elini sıkı sıkı tuttu. Jenny kayısızca hayaller kurarak gülyordu. Alex gözlerini onun gözlerinden alamıyordu. Yolun sonuna geldiklerinde ikisi de döndüler.

Hiçlikle karşı karşıyaydılar.

“Ne... Bu ne...?” diye kekeledi Jenny. Karşısında sonsuz beyaz bir alan vardı. Sanki bakuşlarının kaybolduğu büyük beyaz bir duvara bakyordu; bakuşlarının hiçbir perspektifi yoktu. Boşluktu. Ama boşluktan daha korkutucuydu. Sanki dünyanın o parçası silinmiş veya yoğun beyaz bir sis tarafından yutulmuştu.

Jenny ileriye doğru gitmeyi denedi ama bacakları aniden kaya gibi ağırlaştı. Nefesleri yavaşlarken, gerçekliklarında hiç mürekkep dejmemiş bir sayfa gibi duruyordu. Gözlerini birçok defa açıp kapadılar ama hiçbir şey değişmedi.

Jenny'nin yanında duran Alex görüntüler gibi seslerin de olmadığını fark etti. Hiçlikten büyülerek geriye doğru birkaç adım attı. Daha önce hiç duymadığı bir histi. Nerede yürüdüğüünün farkında değildi. Yön bulma duyusunu kaybetmişti. Sadece iki gerçeğin farkındaydı:

Bir tarafta İspanyol sahili ve dalgaların arasında kaybolan iskele duruyordu.

Diger tarafta hiclik.

"Gidelim buradan, yalvaririm," diye fisildadi Jenny, güvensiz ve şaskin bakislarla.

Geri döndüler, deniz kenarinda yavaş adimlarla hicbir sey söyleyemeden yürüdüler. Ama ikisi de her şeyi tekrar yaşıyordu.

O otuz gün.

Evden okula giden yol.

Evden havuza giden yol.

Spor salonu, koç.

Annesi ve babası.

Yatak odası.

Her sey, gök taşı tüm insanlığı silip süpürmeden önceki gibiydi. Hatıralıklarının aynısıydı.

Jenny sağ elinin parmaklarıyla Alex'in kolunu sikarken, bakışlarını onunkilere çevirdi.

"Alex, önce gördüklerim... bir *déjà vu* değildi. Aynı sahneydi. Çocuğa bozuk para veren arkadaşım. Tıpkı gezideki gibiydi."

Alex monoton bir sesle, "Aynı sahne..." diye tekrar etti. Hızlı ve seri şekilde basket maçından döndüğünde annesi tarafından bırakılan notu, Milano caddelerindeki Noel süslerini, sırt çantasını ve günlüğünü tekrar gözünde canlandırdı.

Ellerini saçlarının arasından geçen Jenny, "Tanrim, olamaz!" diye bağırdı. Sonra etrafına bile bakmadan yoldan geçti ve hızlıca hiclige doğru döndü.

Alex onun köşeden dönüp yok olduktan sonra çığlık çığlığına bağırdığını duydı.

Kendisini o anlamsız görüntünün önünde bulma düşüncesiyle neredeyse dehşete kapılmıştı, yaklaştı. Jenny tekrar ortaya çıktı, suratı bembevazdı, dudaklarında isterik bir gülüş vardı. *Bu saçma. Eğer dünyanın sonundan kurtulduysak ve gök taşının çarpmadığı bir paralel evrene gittiysek hayatlarımızın biraz bile değişmemiş olması nasıl mümkün olur?*

Alex'in düşündüğü soru onun kafasından Jenny'ninkine gidip geliyordu. Yavaş yavaş başka cümleler de üst üste geldi, gençlerin hatırlalarının birbirine karıştığı bir girdap oluştı.

"Zihnimiz anahtar."

Jenny elini Alex'e uzattı ve gözlerini kapadı.

"Bu Memoria," dedi arkalarından gelen ses.

Döndükleri zaman Malezyalı kâhinin tahta bankı oradaydı, deniz kenarında. Gri saçları rüzgârdan karışıp darmadağın olmuş, uçuyordu; masanın altında bacak bacak üstüne atmıştı, kartları elindeydi.

Kâhinin yüzündeki alaycı gülümseme hınzır bir gülüše dönüşürken, gençler ağızlarını açamadan hayretler içinde kalakalmışlardı.

"Sadece hatırladıklarınızı görüyorsunuz. Bu sonrası."

Jenny adamın söyledikleri hakkında düşünmek için zihni karmaşadan ve panikten arındırmayı denedi. "Ben buraya daha önce gezideyken gelmiştim ama kumarhanenin

sokağınu görmemiştim. Ama havaalanını, buraya kadar gelen yolu, deniz kenarını ve iskeleyi kesinlikle hatırlıyorum...”

“Bunu düşünün. Son otuz gündé bildiğiniz tek gerçeklikte yaşıdadınız. Aynı sokaklar, evler, havuzlar, okullar, spor salonları. Bu Memoria’dır.”

“Kahretsin, kim bu?” diye söylendi Alex. “Hangi cehennemdeyiz? Ne oldu?”

Kâhin onu kararlı ve içe işleyen bakışlarla süzdü.

“Ben yalnızca bir mesajım. Sen küçükken yanına gelip geleceğin nasıl olacağını gösteriyordum. Ama beni hatırlayamazsun. Thomas Becker da yalnızca bir mesaj. Sizin tanıdığınız dünya yok oldu. Bu gördüğünüz kiyamet gününün yankısından başka bir şey değil. Yok oluştan sonra kalan tek parça. Yaşayabileceğiniz tek yer.”

“Ama ben buraya daha önce gelmedim, burayı hiç bilmiyorum,” diye karşı çıktı Alex.

“Buna ihtiyacın yoktu. Senin hatırlaların ile kızınlar birbirileyle bağlantılı. Hep böyledi. Bunlar, içinde hareket edebileceğiniz yegâne haritalar.

Alex tek kelime etmeden gözlerini kapadı. Gök taşının dünyaya çarptığı anda boşluğa atlayışlarını, yavaş çekimde izlermişcesine tekrar zihninde canlandırdı. Gerçekten düşmüştü yani. Çoklu Evren'in her köşesine.

Bu bir kâbus değildi.

Çok daha kötüsüydü.

Çıkan rüzgâr yerdeki mavili kırmızılı el ilanlarını her yere savururken alaycı bir tavırla, "Mükemmel. Ya şimdî?" diye araya girdi. "Sonsuza dek burada hapis mi kaldık?"

Kâhin elindeki kartları masaya bıraktı, sonra sağ elini çevirerek avucunu gösterdi. Etrafindaki gerçeği göstermiş gibi, bir tiyatro aktörünün nezaketiyle kolunu uzattı. Jenny'nin sınıf arkadaşları sahilde futbol oynuyordu.

Yolun sonunda Valeria ve Giorgio Loria bir bankın üstünde el ele sohbet ediyordu. Yolun diğer tarafında Roger ve Clara Graver iskeleye doğru yürüyüş yapıyordu. Aniden, onların görsel alanlarında olan herkes eski yaşamlarının fragmanına dönüşmüştü. St. James resepsiyonundaki siyahı adam. Cadorna'ya giden trendeki çocuk. Tek başına yemek yiyan ve Graver'ların nerede oturduğunu hatırlayan yardımsever yaşlı adam. Mary Thompson. Altona'daki taksici. Sokağa çıkma yasağı yüzünden Jenny'ye eve dönmesini emreden, Milano'daki polis. Elindeki tüfeğiyle Giovanni ve kıyametten bir önceki gece onları evlerinde misafir eden aile.

Herkes oradaydı. Mümkürn olan tek gerçeklikte. Onlar Memoria'ydı.

Gençleri bir soru labirentinde bırakan kâhin yok oldu.

Alex ile Jenny onu sokağın sonunda belirirken gördüler.

Yavaşça yaklaşıyordu. İspanyol günbatımının mor renkleri eşliğinde, rüzgârda uçuşan posterlerin ve geçmişten gelip deniz kenarında karşılaşan insanların arasında yavaş yavaş şekilleniyordu.

TELEPATİ

Alex gözlerini fal taşı gibi açarak baktı ve gördüğü şeye inanamamış gibi hafifçe başını salladı. Jenny delikanının elini tutup derin bir nefes aldı. Elektrikli sandalye önlerinde durunca Marco'nun ışılıtı bakışıyla ve ona eşlik eden gizemli güllüğüyle karşılaştılar. Söylediği birkaç kelime Alex ve Jenny'nin üzerinde tüm mekanizmayı harekete geçirecek kırılcım etkisi yarattı. Açıklanamaz bir çıkışa doğru giden gizli bir geçit, Çoklu Evren'in kapılarını tekrar açabilecek bir parola etkisi.

"Haydi çocuklar. Çıkalım bu kafesten."

Teşekkürler

Altı yaşındayken, şimdi yerini Gormiti savaşçlarına bırakınan küçük canavar Exoginiler hakkında bir hikâye yazmıştım. Tam dört sayfalık bir iştı ve neden yaptığımı da iyi hatırlıyorum: Annem “konuyu” RAI’da göndereceğine söz vererek beni yazmaya özendirmişti. Bu yöntemi neden kullandığını ancak yıllar sonra anladım. İlk teşekkürüm anneme gidiyor yani. Yeteneklerime her zaman güvendi, artistik aktivitelerimi tutkuyla takip etti ve desteğini asla eksik etmedi. *Telepati*’nın çıkışı da onun başarısı. Onu ne kadar sevdiğim sorunca, *arkaya kadar kapalı*, diye cevap veriyordum. Bu benim sarılmayı anlatma yöntemimdi. Bugün de hâlâ geçerli, anne.

TELEPATİ

Ama bu kitap dünyalarımı dile getirerek, paralel gerçekler arasında yolculuk etmeye karar veren farklı insanlar sayesinde var.

Tüm ekibiyle birlikte temsilcim Piergiorgio Nicolazzini'ye kalpten teşekkür ediyorum. Az rastlanılan adil, ciddi ve duyarlı insanlardan birisi. Beni takımına dahil etmeye karar verdiğinde bu tutkunun gerçekten bir mesleğe dönüşebileceğine inanmaya başladım. Değerli Piergiorgio, bu evrenin işgali ilk hedefim. Daha sonra alternatif olanlara da bakarız!

Fiammetta Giorgi ve Mondadori Ragazzi redaksiyon ekibi, ilk günden beri sevgi ve sempati göstererek romanımı kesip dikip paketleyen bir grup profesyonel.

Telepati'nin geniş labirentinde yönünü bulmak için zihinsel sağlığını tehlkiye atan editörüm Francesco Gungui'yi anmak istiyorum. İlkimiz de her şeyin nerede başladığını biliyoruz: O, kitap hâlâ ortada yokken ve henüz o düzeltiye başlamamışken, bir et restoranında. O buluşma bir tesadüf değildi. Asla olamaz.

Ayrıca editörlük etabında kitabı yayımlanmadan çok önce okuyarak ve ilginç fikirler önererek bize yardım eden herkese teşekkür ediyorum: Andrea ve Stefano Brambilla, Eleonora Giupponi ve Claudia Erba, Mirko Cioffi, Veronica Volpe, Giulia Forcolini ve meslektaşlar Francesco Falconi, Asia Greenhorn ve Simona Toma.

Bu son yıllarda delice anlatımlarımı, karakterlerimi ve saçma fikirlerimi kafamda oluştururken dinleyen arkadaşlarına da samimi bir teşekkürü borç bilirim. "Port Royal

LEONARDO PATRIGNANI

çetesi”, sıra gözetmeksizin: Matun, Ema, Mayer, Giò, Fra, Vlad.

Bitirirken, hayatı değiştiren insana teşekkür etmek istiyorum. O benim psikoloğum, editörüm, ilk okuyucum, hemşirem... sonsuza kadar devam edebilirim. Bir gün hayatını benimkiyle birleştirmeye ve *Telepati*'nin bu kısmında yanında yürümeye karar verdi. Luca Carboni'nin dediği gibi, onu gerçekten seviyorum. Teşekkürler, Valeria.

Not: Paralel bir evrende, bu listede istemeden unuttuğum herkese teşekkür ederim!